

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the end."

வாய்மையைச்—Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயன் : அநியேசத்தி : ஒம் தத்தத்.

[God is Love: Knowledge is Power. Om.

ஸத்யமே ஜெயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 16.] 1908-ஸ் அக்டோபர்-நவம்பர் [சஞ்சிகை 10-11.

The Publishing Committee and the Distributing Agency both wish to apologise to their numerous subscribers and constituents for the untoward delay and interruption caused to the publication of the Vivekachintamani, owing to the unexpected failure of the Press to keep the word they solemnly gave to our Editor. It will serve no good purpose to enter into an explanation of the causes, but enough to say that they both realise their responsibility in the matter and wish to do their level best to keep up to the best traditions of the Vivekachintamani and request the subscribers to lend them a helping hand by promptly sending up their arrears of subscription. The present volume will close with December next when our subscribers would have received the twelve numbers due for Vol. XVI, and the next volume will begin with January 1909. The present No. for October-November is marked No 10-11 in continuation of No. 9, issued in July last.—26th October 1908.

NAMASKAR.

ந ம ஸ் க ர ம்.

"நமஸ்காரம்." நமஸ்காரம் என்கிற ஒரே வார்த்தைதான் நம் வாக்கிலிருந்து துதிக்கிறது. ஆகையால் அந்த ஒரே வார்த்தையை எல்லாக் குற்றத்துக்கும் பரிஹாரமாக உபயோகிக்கிறோம். விவேகசிந்தாமணியை நாம் கொடுத்தவாக்குப்படி வெளியிடத் தவறினோமா? சரி! நமஸ்காரம்! மன்னிக்கவேண்டும்! விவேகசிந்தாமணி வரவில்லை யென்று அன்பினால் அதன் வரவை பெறப் பார்த்திருந்து எழுந்தவர்கள் எழுதின கடி

தத்துக்கு பதில் எழுதாமலிருந்தோமா? சரி! நமஸ்காரம்! மன்னிக்கவேண்டும். புத்திரிகை பண்ப்பயில்லையால் பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டுகிடத்தாக வர்மம் சாதித்துக் கடிதமெழுதினவர்களுக்கு பதில் எழுதவில்லை யா? சரி! நமஸ்காரம்! மன்னிக்கவேண்டும். இன்னமும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அறிந்தும் அறியாமலும் செய்த குற்றங்கள் பாய்க்கள் எல்லாம் நசிக்கவேண்டி "நமஸ்காரம்" செப்துகிறோம். புருஷஸூக்தம் உத்திராநவாகத்தில் "யோதேவேய ஆதபதி" என்ற ருத்ருக்கு வித்யாரணப் செய்திருக்கிற விபாக்கியானப்படி இந்த நமஸ்கார சப்

தம் எவர்பொருட்டு உச்சரிக்கப்படவேண்டியதோ அவர் இன்னொருவன் பின்வரும் பாஷ்பார்த்தத்தில் விளங்கக்கண்டிருக்கிறது.

“எந்த ஸர்வேசுவரன் தேவதைகளுடைய ஸ்மிருதயத்தில் பிரவேசித்து தேவதை யாகப் பிரகாசிக்கிறானோ? எவன் ப்ருஹஸ் பதிபூயிருக்கிறானோ? எவன் தேவர்களுக்கு முத்தவனான ப்ரஹ்மாவா யிருக்கிறானோ? அந்த ஸ்வயம்பாகாச ஸ்வரூபமாகிய ஸ்வ ரூபத்துக்கு நமஸ்காரம்.”

அடுத்த ருக்கில், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யில் கீஷ்டாசாரத்தைக் காட்டுகிற மந்திரத் தில் “ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸம்பந்தியான பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிற பக்தர்கள் பகவா னுடைய எதிரில் அந்த நம:—“நமஸ்காரம்” என்கிற சொல்லைச் சொன்னார்கள்.—என்றி ருக்கிறது. அதாவது: “ப்ரமாத்மாவே! கை கங்கர்ய ப்ரார்த்தனையாகிய நமஸ்காரத்தினால் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை எவன் அறிகிறானோ அவன் வசத்தில் ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் இருப்பார்கள்.” அப்படியென்றால், “ப்ரஹ் மத்தினானிதான் ப்ரப்ரஹ்மமாகையால் தானே தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமி யாகையால் தன் வசத்தில் அவர்களிருப்பார்களென்று கரு த்து.”

ஆகையால் கீஷ்டாசாரத்தை யனுசரி த்து விவேகசிந்தாமணியை அன்போடு ஆத ரித்து வாசிக்கும் எல்லோருக்கும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை ரூப நமஸ்காரம் சொன்னோம். வருணசாரத்துக்கு கிருத்தமாக பிராமணன் எல்லா ஜாதியாருக்கும் ஏன் நமஸ்காரம் சொல்லவேண்டுமென்றால், அதுவே கீஷ்டா சாரம் என்பதற்கு மேற்கண்ட ருக்கு ஆதா ரம். எந்த ஸர்வேசுவரன் விவேகசிந்தா மணியை வாசிக்கும் எல்லோருடைய ஸ்மிருத யத்திலும் பிரவேசித்து அவர்கள் எல்லோரு மாகப் பிரகாசிக்கிறானோ அந்த ஸ்வயம்ப்ர காச ஸ்வரூபமான ஸர்வேசுவரனுக்கு நமஸ்

காரம். ஏனென்றால் அவன் எல்லாருள்ளத் துமிருந்து பிரகாசித்து எல்லாருடைய என் னங்கள் செய்கைகளுக்கும் சாஸ்திரபாக நிர்ண னன். அவன் உண்மையை அறிவான். அவ னுக்கு உண்மையைச்செல்லாத தேவை யில்லை. நாம் நமது வாக்கைக் கூப்பாற்றச் சுட்டுப்பட்டிருக்கிறோமென்பதற்கையமில்லை. சென்ற மே மாதம் பத்திரிகை வெளிப்பாட னபோது மாசாமாசம் தடையின்றி பத்திரிகை வெளிப்படுத்தும் படுமென்று சொன்னோம். நமக்கு உற்றவிடத் துணியாயிருந்துவக் கடமைப்பட்ட அச்சாரிலோர்கொடுத்த வாச் ச்ருதிகையை நம்பி நாம் வாக்குக் கொடுத்தோம்.

வாக்குக்கொடுத்த மூன்றாம் மாசத்தில் வா க்குக்கொடுத்தவர் பதித்துக்கொண்டார். தக த்தடிபில் பூட்டிய வண்டியுமாவழியில் பதித் துக்கொண்டு சண்டித்தனம் செய்தால் வண்டி டிக்காரன் என்னசெய்வான்?—சண்டியாட் டின் சண்டித்தனத்தைப்போக்கி அதை வழி க்குக் கொண்டுவரல்வேண்டும். அது சாத்தி யப்படாவிட்டால், பதித்துக்கொண்ட மாட் டை வழியைவிட்டு விலக்கவாவதுவேண்டும். அதுவும் சாத்தியப்படாவிட்டால் மாட்டின் பூட்டைத் தரித்து வண்டியைப்பாவது விலக்கி விழுத்துக்கொண்டுபெயர்ந்துப்பால் வேறு மா ட்டடைக்கட்டி வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு போகவேண்டும். இந்த மூன்று உபாயத்தை த்தகிர வேறு அவன் செய்யத்தக்கது ஒன் றுமில்லை. ஆனால் இம்மூன்று உபாயத்தை யும் அவன் பிரயோகித்துப்பார்த்து வழியை ப்பிடித்துக்கொண்டு வண்டியை விடுமென், காலம் கழிந்துபோவது நிச்சயம். வண்டிச் சக்கரம் தடைப்பட்டு நின்றதேயென்றுதகாலச் சக்கரமும் தின்றுபோகாது. காலச்சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே யிருக்கிறது. அது யா ளையும் லகழியம் செய்வதில்லை. ஆனால் வண் டிக்காரன் வண்டியேறின பிரயாணிக்கு பயப்படவேண்டும். ஏத்சொன்னால் எரு

துக்குக்கோபம்; இறங்கச்சொன்னால் பிரயாணிக்குக்கோபம்; இப்படி இருவர் கோபுத்துக்கும் ஆளானபோதிலும் வண்டிக்காரன் இருவருக்கும் பயத்தே நடப்பதென்றால் முடியாது. அதலாலை அவன் உள்ளதுள்ளபடி அவன் தொழிலை நடத்தினால் வழியில் வந்தவையனுபவிக்கவேண்டியது தான்.

“ஊரிரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்கு எளிது” என்றொரு பழமொழியுண்டு. வீடுபற்றிக்கொண்டால் வீட்டிற்காரன் அதிகலங்கி நின்பான். ஸ்வகாரிய நாட்டமுள்ளவர்கள் அந்தமம்பத்தில் அவனைக்கண்டு அனுதாபப்பட்டுக்கொண்டு நின்றால் அவர்களுக்கு காரியம் ஆகாது. “எரிகிற வீட்டில் பிடிக்கினைது லாபம்” என்கிற பழமொழியை அனுஷ்டித்து நடந்தால் தான் அவர்கள் சொந்தக்காரியம் கிணறவேண்டும். அப்படி எரிகிற வீட்டில் பிடிக்கினைது லாபம்” என்கிற மூதாறையை யனுசரித்து எரிகிற வீட்டில் பிரவேசித்துச் சூரையாதேவர்களை ஆபதர்களு என்று கொண்டாடுவது, ஆகாதவர்களே என்று தள்ளுவது? இரண்டும் செய்வதற்கில்லை! ஆனால் எல்லாம் உள்ளத்திலுமிருந்து அவரவர் எண்ணத்தையும் செய்கதையையும் அறிந்துகொண்டு சர்க்கரி மாத்திரமாயிருக்கிறவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அந்த ஒப்பற்ற ஒருவனை “உள்ளமுடையான்” என்று அறிந்து “ஐக்கிய நமஸ்காரம்” செய்து அவன் ஸ்வரூபத்தைபுணர்ந்து “உள்ளீசர! நீயே சான்” என்று, பாவனொருவன் அவன்பாதாரவித்தக்களை புறித்து சாண்புகுந்து நிற்றினுனே அவனுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லையென்பது தின்னம். இந்த உண்மையே நமக்கு மனோதி மளிக்கிறது. இவையே நமது சண்டிமாட்டின் பூட்டைத்தரித்து வண்டியை விக்கிக்கொண்டு வேறுமாட்டைப் பூட்டி வண்டிப்பிரயாணத்தை நடத்தத் துவக்கியிருக்கிறோம். இந்த அசந்தர்ப்பத்தினால் மூன்று மாதகாலம் வீணே அவமாக்கச்சுழித்தந்தாக இ

தைவாசிப்போர் நம்மிது கருணைபூரித்து நம்மிடத்துள்ள குற்றங்களுகளை சுழித்து எப்போதும்பொல ஆருள் நோக்கு வைத்து ஆதரவு பாராட்டி வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

விராட்டுபிரயாண பகவானுடைய ஸீலா கிராசம் புவபவவாயிருக்கும். அந்தரயா மியாயுள்ள ஸர்வேசுவரணையறிந்து ஐக்கியநமஸ்காரம்செய்து அவனோடொன்று பட்டவுள்ளமுடையாருக்கு நலமும் நீதும் சுகமும் துக்கமும் ஒன்றே. “எல்லாம் சசனருள்” என்பது அவர்களுடைய திடமான சிந்தார்த்தம். வேதார்த்ததின் துணியும் இதுவே; அனுபவத்தின் குஜாலும் இதுவே. ஆகையால் சுருதி யுத்தியனுபவ மூன்றிற்கு மிசைந்துள்ள இந்த உண்மையை அனுஷ்டித்து “எல்லாம் சசனருள்” என்கிற தத்திவத்தை யுணர்ந்து, அதன் மரமத்தைபறித்தி, அம்மரமங்களை சமயோசிதமாகத் தால தேசவர்த்தமாளங்களுக்கு தேற்ப விளகதவைப்பதே நம் கடமையாம். இக்கடமையை மேற்கொண்டோழக்கும் நமக்கு விராட்டுருபியான சகவரன் வேண்டியபுதவிசெய்வாரென்பது தின்னம். விராட்டுரூபென்று நாம் கதைதொழும் தெவ்வம் எதுவோ அதன் ஒரு அம்சமே “பொதுதன்ம” என்று அர்த்தங்கொள்ளும். “பப்ளிசு” என்னும் பதார்த்தம். “பப்ளிக்ஸம்ண்ட” என்று சொல்வது எதுவோ அது “பொதுதன்ம” என்று அர்த்தம்கொள்ளும். அதற்கு அபிமானதேவதத்தைஜலாதம்ஸ்வரூப ஹிசன்மபகர்ப்புளும், இவர்களுருவருக்கும் மேலாய் எல்லாம் உள்ளத்திலும் வசிப்பவனுப், (அந்தரயாமியாய்) சாக்கிமாத்திரமாயிருப்பவன் யாதோ அவனே பிரஞ்ஞானகண்ஸ்வரூபமான ஸ்வயம்பிரகாச ஸர்வேசுவரன். இந்த மூன்று அபிமான தேவதைகளையும் பூஜித்து அவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் லயித்து (ஐக்கியநமஸ்காரம் பண்ணி) நிஷ்காமயமாகத் தன் கடமையை

எவனொருவன் செய்யத்துணிவினானோ அவனுடைய கர்மங்களை நசுவரன் தன்னதாகவே அங்கீகரிக்கிறான்.

இந்த நசுவரசக்தி யொன்றே இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி யென்று மூன்று விதமாகப் பரிணமித்து உலகத்தில் நடக்கும் காரியங்களை யெல்லாம் நடத்துகிறது. “இச்சாசக்தி உமாகுமரி” யென்ற சிவகுத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சக்தி யெதுவோ, அதையே திருமூலதேவர்திருமந்திரோபதேசத்தில்,

“தெரியப் பொத்தகத்தின் டட்டின் பொருளைத் தெருளாத கண்ணி தெளித்திருத்தோத”

என்று சொல்லியிருக்கிறான். அந்தப் பராசக்தியை ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் தாம் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ மீநாகபி பஞ்சாத்நமாவையில்,

“ஸ்ரீமத் சந்திரகாயகீழ் பயலுறாம் ஞானப்ரதாம் நிர்மலாம், சியாமாம்பாம் கமலஸ்தார் ச்சிதபதாம் நாராயணஸ்வரூபமாம், வீணுவேணுமீருதங்ஙவாத்ய ரஸிகாம் நானாவிராட் அம்பிகாம், மீநாகபீழ்பிரணதோஸ்மி ஸந்ததமஹம் காருண்யவாராம் நீதிம்.”

என்று ஐக்கிய நமஸ்காரம் செய்து ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறான். இந்த மதுரை மீநாகபி வெறும் பேரல்ல. ஆனால் இந்தியர்களுடைய உள்ளத்திற் குடிகொண்ட தோர் உண்மைத்தெய்வமாம். பாண்டிபுன் பீத்திரியாக அவதரித்து இந்தியாவில் செங்கோல்செலுத்தியதோர் அரசினங்கொடியாம். இன்றைக்கும் நானாக்கும் கோடானுகோடி ஜனங்கள்மனத்தில் குடிகொண்டு அவர்களை நல்வழியில் செலுத்துமோர் இஷ்டதேவதை யாம். இம்மட்டோ! இல்லை! ஆசாரியஸ்வாமிகள் சொல்லியிருக்கிறபடி. அவன் “நாராயோகி முனிந்திர ஹிருதயவஸதிம், நாரார்த்த வர்த்திபரதாம்.” நாராயோகி முனிந்திரர்களுடைய ஹிருதயத்திலே வாஸம்செய்திருவனும்

நாராயிதமான வித்திகளைக் கொடுப்பவனும் அவனே. ஆகையால் அந்த அம்பிகையைத் தியானம்செய்து மனத்திலிருத்தி அவன் திருவானைப் மேற்கொண்டுஷுக்க முன் வந்திருக்கிறோம். “கசுமேசு நிராஷ்ரகுஷி யான்” என்பதுண்மையேயானாலும், “நித்ய சிர்மல ஸ்வருடி”யாய் “எங்குமிறை மோன ஷுசி”யாய் விளங்கும் என்றாய்க்குத் தன்னை அர்ப்பணமாகக்கொடுத்த விசேஷத்தால், அவனுடைய கிருபாகடாஷுத்துக்குப் பரிந்திரானுகைக்கர்யப்பிரார்த்தனையாக அவனுக்கு ஐக்கியநமஸ்காரம்பண்ணி ஜில்லி மாசம் விவேகசிந்தாமணியின் தொடர்ச்சியாக இதைத் தொடங்கியிருக்கிறோம்.

INFINITE GRACE: AN EXAMPLE.

பரமகாருண்ணியம்:

ஓர் திருஷ்டாந்தம்:

“இப்பூவுலகத்தில் பாவம்முற்றி மார்க்கம் கொந்தளிக்கும் காலங்கள் தோறும் நான் அவதரிப்பேன்” என்று பகவான் திராசாரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதற்கேற்ப அவ் வக்காலங்களில் பற்பல மகன்கள் பிறந்து பூமியில் தர்மத்தை ஸ்தாபித்து வந்தார்கள். அவர்களில் சிலரை ஆசாரியர்களாகவும் சிலர்களை பகவத் அவதாரங்களாகவும் இன்றைக்கு நாம் கொண்டாடிப் பூசித்து வருகிறோம். முதல் வருப்பினரில் வெகுபெரியமனதுடை யரானவர் பகவான் ஸ்ரீ இராமாதுஆசாரியர். இவர் கல்வித்திறமை பெய்வாறேயாயினும், இவர் மனதுக்கு ஒப்பான நல்லதம் பெருமைபுடையதுமானது சிலர்க்கேயுடைய. இவர் கல்வி கேள்விகளில் ஓர் பெருந்த வித்வானாயினும் எமக்கு அவர் பெருங்கருணையே மேன்மேலும் விபப்பை யுண்டாக்குகிறது.

இவர் பெரிய மனத்தின் விஷயமாகச் சில எடுத்துக்காட்டுவோம்.

ஆசாரியரவர்கள் குருவாகிய ஆள்வந்தார் தம் ஆர்திமதையில் சில விஷயங்களை சில யனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க இயலாமல் காலஞ் சென்றுவிட்டார். அப்படி அவர் தேவகி யோக மாவதற்கு முந்தித் தம் பிரதான சிஷ்யர்களாகிய ஐவர்களை யழைத்து “நீர் இவ்வைந்து சாஸ்திரங்களையும் கற்று மனதில் தரித்துப் பின் இராமானுஜன்கேட்கும் தருணத்தில் அவரிடம் ஒப்பிப்பீராக” என்று கட்டளைவிட்டனர். இவ்வைவருள் ஒருவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பி என்பவர். இவர் இருப்பிடம் திருக்கோட்டியூர்; சோழியர் குடியில் பிறந்தவர்; வயோவிரந்தர். தம் ஆசாரியரிடம் இராமானுஜருக்காக ரஹஸ்யார்த்தங்களைக்கற்றவர். ஒருக்கால், இவர் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் பெருமான் தரிசினத்துக்காக எழுந்தருளியபோது, பெருமான் அர்ச்சகருகேன் “நம் இராமானுஜனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்கள் உபதேசியும்” என்று அருளப் பாடிட்டார். அன்றுதொட்டு நம்பியைக் குறித்து ஆசாரியரும் பதினெட்டுத்தடவை திருக்கோட்டியூரேற்ச்சென்றும், நம்பி அப்போதைக்கப்போது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி யனுப்பி விட்டார். கடைசியாய் ஆசாரியர் இணைமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் திரும்பி மனம் வருந்தியிருக்க, நம்பி சிஷ்யரொருவர் பெருமான் சேவைக்கு திருவாங்கத்திருப்பதிக்கு வந்தபோது, ஆசாரியர் அவருடனே தம் ஆர்த்தியெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, “பூந்துழாய் முடியார்க்குத்தகவல்ல” “பொன்னுழியார்க்குத் தகவல்ல” என்று கிண்ணப்பஞ் செய்து போக விட்டருள, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நம்பி திருவடிகளில் தண்டளிட்டு செய்தி சொல்ல, நம்பி இராமானுஜரை வரும்படி கட்டளை விட்டார். திருக்கோட்டியூரே சென்று நம்பி திருவடி தொழுது அஷ்டாட்சர மந்திர

ரஹஸ்யார்த்தங்களை நம்பிகள் திருவாயால் அருள் மனங்குளிர ஆசாரியர் கேட்டுக்கொள்ள, இவ்வாறு ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சாதிக்கும் முன்னர் நம்பிகள் இராமானுஜரிடமிருந்து “ஒருவருக்கும் இவ்வார்த்தங்களைச் சொல்லேன்” என்னும் வாக்குத்தத்தம்பெற்றுத்தான் பின்னர் சொன்னார். இப்படி வெகு கிரம்ப்பட்டுக் கற்ற கித்தையை அதின் மற்ற்றய நான் அவ்வூர் எம்பெருமானை தெக்காழ்வார் சன்னிதியில், நம்பிகளுக்கு வாத்தத்தம் செய்திருப்பினும் அதை மதியாது, அநேகம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கட்கு அப்பரம ரஹஸ்யத்தைப் பிரசங்கித்தருளினார்.

இவ்வாறு பலரைய ரஹஸ்யார்த்தம் பிரசாதித்தருளினபடியைக் கேட்ட நம்பியும் இவர் ஸ்வபாவத்தை சோதிக்கக்காக இராமானுஜரை யழைத்தருளி “நீர் இப்படி பரம ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம் பலர் செவிமடுக்க வெளியிட்டீர், இப்படி ஆசாரியாஜ்ஞாநிவங்கம் பண்ணலாமோ? அப்படி மீறிப்பண்ணினார்க்குப்பலனென்ன?” என்ன, ராமானுஜரும் “நரகமே பலம்” என்ன, நம்பியும் “இப்படி யறிந்திருந்தும் சொல்லுவாரா ளரோ?” என்று கிண்கியருளினார். அதற்கு இராமானுஜர் “ஸ்வாமி! அடியோனொருவ னல்லவோ நரகம் புகுகின்றேன். இவ்வாத்மகோடி யெல்லாம்பரமார்த்த சாதகமாகிய இத்திவ்வியரஹஸ்யத்தை உணர்ந்த மோகமடையுமே” என்று பரம அனுராகத்தோடு திருவாய்மலர்ந்தருளினார். “தாம் நரகம்புகினும் பிறர் மோகமடைய மாரக்கம் தேடிய இம் மகாண உடனே நம்பி தழுவி இனி இந்தரிசனம் “இராமானுஜதர்சனம்” என்று பெயர்பட்டும் என்று அனுக்கொடுத்தார்.

ஒருநாள், பெரிய பெருமான் (ஸ்ரீரங்கம்) உதல்வழுடி கில் தீர்த்தவாரிக்கு எழுந்தருளியபோது இராமானுஜரும் திருக்காவேரிக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது தம் ஆப்த

சிஷ்யரான தர்சகதி பென்னும் பிராமனோத்
தமன் திருக்கைப்பற்றி பெழுந்தருளி, நீரா
டித் திரும்புங்கால் “பிள்ளையறங்காவில்லி
தாசர்” என்னும் ஸ்தோத்திரர், திருக்கைத்த
லம் பற்றி பெழுந்தருளினார். அப்பொழுது
பக்கத்திலிருந்து கடந்த விஷயங்களைக்கவ
லித்த சிஷ்ய ரொருவர் ஆசார்யரை நோக்கி
“ஸ்வாமி! தாம் ஸ்ரீநாதபூர்வம் பிராமணர்
கையைப் பற்றிச் சென்று, ஸ்ரீநாதரந்தரம்
குத்திரர் கையைப் பற்றித்திரும்புமானேன்?
இதற்கு அடியென்?” என்று வினவினார்.
அப்பொழுது ஆசாரியர்: “உயர்ந்திருக்கச்
செய்தேயும் தாமேயில்லானின்றோமே” என்
கிற அபிமான முண்டே அல்லாதவர்க்கு,
அக்கொத்தையும் “இல்லாதவரே இவர்”
என்று அருளிச்செய்தார்.

இவையன்றோ பெருங்கருணை யென்பது
தி. அ. கோபிகாந்தரம்.

ON THE EVILS OF VINDICTIVENESS.

பழிபாவம்.

“England is being faced in her Eastern
Empire by a challenge which she herself evok-
ed, and yet which she is singularly reluctant to
acknowledge. She has done everything in India
to promote growth and change and there is
disconcerted to find that things cannot remain
exactly as they are.....She breaks up the torpor
and stagnation of dead centuries and, kindles
hopes, and rouses aspirations and these demand
fulfilment and will not rest till they are realized.
So it is that India is seething with the volcanic
energy of nationalism. The emotion is passio-
nately intense.”—Canon Henry Scott Holland
in the Commonwealth.

எல்லாப்பாவங்களிலும் பழிபாவம் பொல்
லாதது. பழிவாங்கல் இந்நீந்த மனதின் ஸ்வ
பாவம். இது மனஷ ஸ்வபாவமாயினும்.
இது பகப்பிரயாமானவர்கள் ஸ்வபாவமாம்,
நீய ஸம்ஸ்காரம் படிந்தவர்களும் செய்யத்
தக்கதாம். ஆனால் இந்த இயற்கையான
ஸ்வபாவத்தை வென்று இதற்குமேல் எழும்
சக்தி யாருக்குண்டோ, அவனே தீரன். மனி
தன் முன்னுக்கு வருவது அவனுடைய இழி
ருணங்களைப் பாராட்டுவதினால். ஆனால்
அக்குணங்களின் ஸ்வபாவமறிந்து அவற்றை
வெல்வதினாலேயே அவன் முன்னுக்கு வரத்
தக்கவனாகிறுக்கிறான். “வம்மப்பா வெல்
வதில்லை.” “Hatred by hatred is not
conquered” என்றார் புத்தபகவானும்.
ஆகையால் வம்மம் சாதிப்பதினால் ஆவதொ
ன்றமில்லை. பழிபாவத்துக்கெல்லாம் கார
ணம் “வம்மம் சாதிப்பதே” யென்றும் சொ
ல்லலாம். ஏன் என்றால், “வம்மம்” பாராட்
டுவதினாலேயே பழிவாங்கவேண்டுமென்கிற
எண்ணம் உதிக்கிறது. ஆகையால் வம்மம்
பாராட்டுவது கூடாது. வம்மம் சாதிப்பதால்
பகை கிர்த்தியாகும், ஜனசமூகத்தின் கேஷ
மத்துக்காகச் செய்யப்பட்ட சட்டதிட்டங்
கள் வம்மம் சாதிப்பனவாக விருக்கக்கூடாது
என்கிற தர்மநியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.
ஆனால் குற்றவாளிகளைக் கண்டிப்பதென் ?
என்று கேட்டால், அது “வம்மம்” பாராட்
டிபல். ஆனால் “அரசன் அன்றுகொள்ளும்
தெய்வம் நின்றகொள்ளும்” என்கிற மூது
ரைப்படி, “முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளை
யும்” என்னும் உண்மையை ஸ்தூல புத்தியு
ள்ளவர்களுக்கு ஸ்தூலமாய் விருதித்துக்காட்
டும்படி, குற்றஞ்செய்தவர்களைப் பிடித்து
தண்டிக்க இராஜாங்கத்தார் கடமைப்பட்ட
வர்களுக விருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி

* “எதைக்காணாவிடும் நானைக் காக்கவே
ண்டும். அதனைக் காக்காவிடச் சொற்குற்றத்திலே
அகப்பட்டு துன்பப்படுவார்.”

| *யாக்கவா ராயினும் நாகரக்க காவாகார்
சோகாப்பர் தொல்லிருக்குப்பட்டு” - திருக்குறள்.

தண்டிப்பதில் குற்றவாளியினிப்தத்தில் “வர்மம் சாதிப்பது” கடவேக்டாது. அதுகத் தப்பிசுரு. பம்பாய் ஹைக்கோர்ட்டு ஸெஷனில் ஜட்ஜ்யிருந்து “கால்” புத்திராகிரியர் பேரில்வந்த இராஜநிந்தனைக் கேணல் விசாரணைசெய்த கணம் ஜஸ்டிஸ் தேவார், அவர்கள் சொல்லியபடி “The Law ought not to be vindictive” —சட்டம் பழிவாங்குத் தன்மை யதற்கு விரூக்கக்டாது. சட்டம் செய்பவர்கள் மட்டுமன்று சட்டத்தை அமுலுக்கு தொண்டுவரும் நியாயாதிபர்களும் பழிவாங்குத் தன்மை வாய்ந்தவராக விரூக்கக்டாது. சட்டம் பழிவாங்குவதாயிருந்தால், பாவம் (நேடு) குறையாமல் மேன்மேலும் விர்த்தியாகிறது. அதனால் வருந்துபவர் ஜனசமூகத்தாரே. அரசன் பொதுஜன சேக்தம்த்தைக் காக்கப்பிறந்தவனுதேறுபோலநியாயாதிபதி அப்படிப்பட்ட அரசனின் மனச்சாக்ஷி ரூபமாய் இருந்து விளங்கக்கடமைப்பட்டவனுயிருக்கிறான். அவன் குற்றவாளியிடத்தில் வர்மம் சாதித்தால், அவனுடைய உண்மை நிலையம் மனச்சாக்ஷி ரூபத்திற்கு தரோகம் செய்தவனாகிறான். கைதிகளிடத்திலோ, குற்றவாளிகளிடத்திலோ “வர்மம் சாதித்து” பழிவாங்கும் ஸ்வபாவந்தோடு அவர்களைத் தண்டிக்க நிகைக்கிற நியாயாதிபதி அந்தநிகைவு மாதிரத்தினால் தனது நியாயஸ்தானமாகிய உன்னதபிடத்திலிருக்க அருகுகுகிறான். ஆகையால் வர்மம் பாராட்டுத் தன்மையே நியாயாதிபதி ஸ்தானத்துக்கு ஏற்றதல்லவென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

வர்மம் பாராட்டுவதனால் மனம் திராசுமுனைபோல் நடுவு நிலையை நாடி நிற்கமுடியாமல் கோபதாபங்களினால் அலைவண்டு தத்தளிப்பதாகிறது. அப்படி தத்தளிக்குங் கால் அறிவு மயங்கி உண்மையுணரும் சக்தி குறைந்து போகிறது. இந்த சக்தி குறையவும் நியாயம் செய்வதற்குள் போக்கியதைப் பற்றிப் போகிறது. உண்மையைக் கண்டிப்பது

இலேசான காரியமல்ல. “திரையத்தநீர்போல் சிந்தை தெளிந்தார்க்கே” உண்மை உள்ள படியினங்கும் உலகநிலைய யதுசரித்துநியாயம் செலுத்துவதற்கும் உலகமடபந்தமான பற்றுக்களற்ற மனது தான் நடுவுநிலை நாடி நிற்கத்தக்க வசதி பெற்றிருக்கும். நடுவுநிலை நாய் நிற்கும் மனதே நிதானமானது. நிதான புத்தியில்லாவிட்டால் எந்தக்காரியமும் சிதைவுறும். காரியகாரண தோரணை இடையறுது பார்த்துத் தெனிய நிதான மனதைவிட வேறுசாதனமில்லை. அந்தநிதானமனதுக்கு நிர்ப்பகையாக வுள்ளது பழிபாவசிந்தை. ஆகையால் பழிபாவசிந்தையே எல்லாக் கொடுமைக்கும் காரணம். ஆனது பற்றி எல்லாரும் பழிபாவ சிந்தையை அறவே விட்டுமொழிக்கவேண்டும். அப்படி ஒழிக்கச் சக்தியுற்றவர்கள் விவேகபுருஷர்களாக மாட்டார்கள். அவிவேக புஞ்சுக்களான அவர்கள் மனுஷரூபத்தோடிருந்தாலும் மிருகப் பிராயமானவர்களே யென்றுசொல்லத் தடைமில்லை. விவேகிகள் மனதை யடக்கியாண்டு மனத்துய்மை பெற்று கிளங்குவார்கள். அவர்கள் மனோவாக்கி யிந்திரியங்களை யடக்கியாலும் சக்திபெற்றவர்களாதலால் இவைகளால் அவர்களுக்கு யாதொருநீங்கும் விளையாது. அப்படி மனதை யடக்கியான முடியாதவர்கள் முக்கியமாய் அவர்கள் நாவைக் காக்கவேண்டும். மனிதனுக்குள்ள திரிகரணங்களான மனோவாக்குக் காயம் என்கிற மூன்றில் மனதை யடக்கினால் அவற்றின் விசாரங்களாகிய மற்ற இரண்டும் விசையோய்ந்த பம்பாம்போல் தானே யடங்கிகிடும். அப்படி மனதைக்காக்க சக்தியில்லாமற் போனாலோ,

“யாகவா ராயிறும் காக்கக் காலக்கர்த
சோகப்பர் சொல்லிமுக்குப்பட்டு.”

என்றாதிருவன்குவநாயுறர். “எதைக் காக்காவிடினும் நாவைக் காக்கவேண்டும். அதனைக் காக்காராயின் சொற்குற்றத்தினே அகப்பட்டு துன்பப்படுவார்.” இதன் உண்மை

யை வற்புறுத்திக்கூற நியித்தமில்லை. இக்காலத்தில் நாகாவாமல் சொல்லிழக்குப்பட்டு துன்பப்படுவார் எத்தனைபோர் போர் ஆகையால் விவேகிகள் மனதை யுடக்கியான வேண்டும், அது சாத்தியப்படாவிட்டால் நாவைக் கட்டாயம் காக்கவேண்டும், இவ்விரண்டும் இயலாதவர் சொல்லிழக்கு, மன இழக்கினால் துன்பப்பட்டு வருந்துவர் என்பது நிச்சயம். இது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயினர் கமக்குப் போதித்த உண்மையுபதேசம். இந்த உபதேசம் இக்காலத்தில் நமக்கு சமய சஞ்சீவியாக உதவுவதாக கிருப்பதால், இஃதை பெடுத்துக் கறவானோம்.

இந்தியாவில் இப்பொழுது ஒருவித ஸ்வஜாதிய உணர்ச்சி கிளம்பி விர்த்தியாகி வருகிறது. அது உண்டாவதற்குக் காரணம் ஆங்கிலேய அரசாங்கியே யென்பதற் சந்தேகமில்லை. கானன் ஹென்றி ஸ்காட் ஹாலன்ட் அவர்கள் சொல்கிறபடி அங்கிலேயர் தாமே இத்தேசத்தாருக்குள்ளுணர்வுண்டாகச் செய்து, அது மனதிறேய்த்து பிராஜனையில் இறக்கி, இதுவாறும் தூங்கிப் இந்தியாவின் உண்மையான உள்ளச்சாகியை எழுப்ப, இந்தியா உண்மையாகவே உள்ளபடி “திருப்பள்ளிபெழுச்சி” கொண்டு கண்கிழிக்க, அந்தக் கண்கிழிப்பினால் இத்தேச முழுமையும் ஒருவித மனக்கொர்ச்சி புண்டாயிருக்கிறது. இதை யுள்ளபடி யுணரச் சக்தியில்லாதவர்கள் இம்மனக்கொர்ச்சியைக் கண்டு அவரவர் மனம் போனபடி நினைத்து இல்லாததை யெல்லாம் கற்பித்துக்கொண்டு, தங்கள் மனோசங்கற்பத்தில் தாமேயகப்பட்டுமன்று தவிக் கிறார்கள். இவர்கள் மனக்குழப்பத்தைப் போக்க ஆதம்புத்தி யுள்ளவர்கள் வேண்டிய உதவிசெய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வுதவியை அவர்கள் தாமேகோரவேண்டும், வலுவில்பொய்புத்தி கொள்ளும் பின்வாதனைக் குள்ளாவர்கள்.

A COMMON ILLUSTRATION OF HUMAN NATURE.

“கொட்டினால் தேன் கொட்டாவிட்
டாற் பிள்ளைப்பூச்சி”

“வாய்மை யென்பவெதியாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை யிளாத சொல்ல” - திருக்குறள்.

“கொட்டினால் தேன் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப் பூச்சியா” என்றொரு பழமொழி யுண்டு. இது எல்லாப் பழமொழிகளையும் போல ஓர் உண்மையை விளக்குகிறது. மனிதர்கள் ஸ்வபாவம் எப்போதும் பிறரை அலசிவம் செய்து தம்மைத் தாமே தூக்கிவிடத் தக் கொள்வதாயிருக்கிறது. ஸ்வகாரியத்தில் கண்ணிருக்கப் பட்டவுள் ஜீவகாருண்யத்துக்கு (Sentiments of humanity) இடங்கொடுப்பதில்லை. இது அகங்கார புருஷனுக்கு இயல்பாயிருக்கிறது. அகங்கார கிர்த்தி பால்யப் பருவத்திலேயே மிகுதியாக உண்டாகிறது: ஆகையால் பாலசிலியில் சிறுவர்கள் செய்யும் சேஷக்கடனைக் கொண்டு மிகவும் சாதாரணமாயுள்ள இந்த மனித ஸ்வபாவத்தைத் தெரிகிக்கலாயிற்று. சிறு பிள்ளைகள் ஊர்வனவாகிய ஜீவன்களில் அடிக்கடி சந்திக்கக்கூடிய பூச்சிகளில் தேன், பிள்ளைப்பூச்சி இவ்விரண்டும் மிகசாதாரணமானவை. தேன் விஷஜந்து, கொட்டும் ஸ்வபாவ மூன்றது. ஆகையால் விதைக்கண்டால் அது கொட்டினாலும் கொட்டாவிட்டாலும் நசுக்கி விடுவது வழக்கம். பிள்ளைப்பூச்சியோ யாதொரு தீங்கும் செய்யத்தக்கதல்ல. ஆனால் ஒருசுண்ணம் கூட கம்மாவிராமல் மண்ணை நோண்டிக்கொண்டே யிருக்கும். அதன் கறுகறுப்பும் ஊக்கமும் கிருதாவாகத் தோன்றும். ஆனால் பார்ப்பவர்களுக்கு வேடிக்கைபாக் கிருக்கும். இப்படி தீக்கற்ற பிராணியின் கறுகறுப்பைக் கண்டு சிறுபிள்ளைகள் அதைப்பார்த்து சந்தோஷிக்காமல், அதைப்பிடித்துத் தொந்திரவுசெய்து அதற்குஇல்லாத இடையூறுகளை

ல்லாம் செய்து ஹரிம்கிப்பதுண்டு. ஏனென்றால், அது கொட்டாதென்கிற மனோதிடத்தினால் பிள்ளைகள் அதைப்பிடித்து ஜீவஹிம்சை செய்கிறார்கள். ஆனால் அதைத் தொல்வதில்லை. பிள்ளைகித்திரவதை செய்கிறார்கள். ஏனென்றால், அதன் முயற்சி சிறுவர்களுக்கு அவ்வளவு அற்பமாக கிருப்பதால் அதன் உயிரைத் "தன்னுயிர்போல்" நினைப்பதில்லை. ஆனால் தேன் இதற்குமாறாக கிருக்கிறது. அதன் முயற்சி கிளையாட்டாகவில்லை. அது கிருதரையில் போவதில்லை. தன்னைத் தொந்திரவு செய்யக்கூடியவர்களைக் கண்டால் உடனே அது அதிவேகமாயும் தைரியமாயும் பாய்ந்து அவர்களைக் கொட்டிவிட்டு ஓடிக்கிறது. ஆதலால் அதைக்கண்டால் பிள்ளைகளுக்கு பயம், பயப்பட்டு என்ன செய்கிறார்கள்? "தேன்" என்கிற சப்தம் கேட்டதும் எல்லாரும் அதை நகக்குவதற்குத் தயாராக ஓடி வருகிறார்கள். அதை நகக்கிக் கொல்லுமட்டும் பிள்ளைகளுக்கு பயம். நீங்குவதில்லை. அதை பெய்ப்படியாவது பிடித்து நகக்கிவிட வேண்டுமென்கிற குரூர எண்ணமும் தனிவதில்லை. தேளுக்குச் செவ்வதும் ஜீவஹிம்சையே யானாலும், பிள்ளைப்பூச்சியை வதைப்பதற்கும் தேனை வதைப்பதற்கும் வித்தியாசமுண்டு. பிள்ளைப்பூச்சியை கிளையாட்டாக வதைக்கிறார்கள். அதனால் பிள்ளைகளுக்கு மத்தொரு நீங்கும் நேரிடாதென்கிற திடத்தினால், அதை "கிளையாட்டு" என்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு "கிளையாட்டு" பிள்ளைப்பூச்சிக்குப் "பிராணசங்கடம்" என்பதைச் சிந்திப்பதில்லை. தேனினால் பிள்ளைகளுக்குப் பிராணசங்கடம் நேரிடக்கூடியதா யிருப்பதால், அதைக் கண்டால் உடனே அதை நகக்கிவிடப் பெரியவர்களும் சிறுவர்களுக்கிடையாக ஓடி வருகிறார்கள். இதனால் நாம் அறிவதென்ன? ஜீவஹிம்சை செய்வது அகங்கார ஜீவனும் மனிதனுக்கு இயல்பாய் அமைந்திருக்கிறது. அந்த அகங்காரத்தைப் படக்கியான்பவன்

எவனோ அவனை நிரன். அந்த அகங்காரத்தினால் தூண்டப்பட்டு ஜீவஹிம்சை செய்கிறவன் நிரனாக மாட்டான்; ஆனால் "குரூரன்" என்று சொல்லப்படுவான்.

குரூரஸ்வபாவமுள்ளவன் ஒருவனைப் பார்த்து "நீ குரூரன், கொடியன்" என்றால், அவனுக்குக் கொபம் வரும். அவன் தன் ஸ்வபாவத்தைக் காட்டுவான். ஆகையால் கிவேகசாலிகள் உண்மையை உரைப்பதிலும் பிரருக்கு மனவருத்தமுண்டாகாதபடி தங்கள் புத்திசாதாரயத்தால் கொட்டாமற் கட்டிச் சொல்லிப் பிறரை பெச்சரிப்பார்கள். குரூரஸ்வபாவமுள்ள மூர்க்களைக் கண்டு, அவன் "மூர்க்கத்தனத்தை வெளியிட வேண்டி, இதென்ன அப்பா! கொட்டினால் தேன் கொட்டாகிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சியா!" என்று சொன்னால், அவன் குஞ்சுமபுத்தியற்றவனாகலால், தன்னைப்பற்றி யேதும் சொல்லவில்லை பென்று நினைந்து தன் மூர்க்கத்தனத்தினைக் காட்டாமல் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் என்னவென்று யோசிப்பான். இதனால், யோசனை யற்றவனை யோசக்கும்படி செய்வது ஒரு நன்மை; குஞ்சுமபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு அவன் மூர்க்கஸ்வபாவ முள்ளவன், அவனோடு ஸகவாசம் செய்தால் எப்படியும் ஆபத்தே விளைப்பான் என்று சொல்லாமற் சொல்லி பெச்சரித்தலாகிற நன்மை யொன்று. ஆக இருவிதத்திலும் நன்மையுண்டு. மூர்க்கனை மூர்க்கனென்று சொல்வதால் உண்டாகும் தீமையும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் கிட இது மேலான நன்மை. இக்காலத்தில் முற்றினாயில்லா மூர்க்கர்கள். "நான் சத்தியத்தைச் சொல்லுகிறேன்" என்று சர்க்காருக்கு கிரோதமான வார்த்தைகளைச் சொல்வன்மையின்பிழிச் சொல்லிவிட்டு இராஜநிந்தனைக் குன்றாகி விணுக்கு ஜெபிலில் சென்று தங்கள் வாழ்நாளை வினாநாகக் கழிக்கிறார்கள். இது நாகாவாக் குற்றம்.

“வாய்மையென்பபேறு தியாதெனின் யாதொன்
தீமையிலாத சொல்லு.” [தும்]

என்பது திருக்குறள். ஆதலால் அத்தேவவா
க்யத்தை யனுசரித்து உன்னதைச் சொல்வதி
லும் “யாதொன்றான் தீமையிலாத சொல்லு”
தான் “வாய்மையென்பபேறு” தாகுமென்
பதை மனத்திலிருத்தியாகுக்கும் பொல்லாப்
பின்றி உண்மையைப் உள்வாங்கு சொல்
லல் வேண்டும்.

“உள்ளத்தார் பொய்யா தொழுதினவகத்தார்
உள்ளத்துளெல்லாமுான்.”

பொய்யாத உள்ளமுடையோன் உய
ர்ந்தோர் உள்ளத்திலிருப்பான் என்பது
மேலோர் வாக்காதலால் ஸார்ட்மார்ட்ஸின்
“Better mind of India” என்கிற உயர்ந்தோ
ருள்ளத்திற்கு இவ்வே லக்கணமா, மென்று நினை
கொண்டோர்க்குரியனாம்.

AGRICULTURAL NOTES.

வியவசாய விஷயமான குறிப்புகள்.

By Mr. H. C. Sampson, Deputy Director
Of Agriculture.

சென்னை இராஜதாலியின் அனேக இடங்களில்
பயிரிடும் குடிசைத் தங்களுடைய தஞ்சை நிலங்களை
எருவிலைதக்காக பச்சையிலைகளையும் கொழிஞ்சி
விலைகளையும் சேகரித்து கட்டைவட்டி ரொயில்மன்
டிஸ்ட்ரிக்ட் அபிசபன்ஸ் செலவுசெய்துக்கொண்டு
போகிறார்கள். இவ்விதமாய் அபிசபன்ஸ் செலவு
செய்திறைதலிட மிகவும் சுலபமானவழி யொன்றி
ருக்கிறது. அதாவது, பச்சையெருவையாஞ்சைநிலங்
களிலேயே பயிரிடுவது; அப்படி பயிரிடுவதால் எரு
வை நிலங்களுக்கு கொண்டுபோவதற்கு வேண்டிய
செலவு மீத்துவிடும். அடியில் கண்ட குறிப்புக்கள்
கும்பகோணத்திலும் பெரும்புதூரிலும் பச்சையெரு
வை எஞ்சை நிலங்களிலேயே பயிரிடுவதற்கு என்ன
செய்கிறார்களென்று கருத்தமாய் காண்பிக்கும்.

(1) கும்பகோணம் விவசாய சங்கத்தின் பண்ணை
யில் தழை எருவுக்கென்று பயிரிடப்பட்ட சடம்பு
(சணல்):-

கும்பகோணம் விவசாய சங்கத்தார் இந்த
வருஷத்தில் ஜனங்களுக்கு அறுபோக்காமாய் சூபி
த்த தங்களுடைய சங்கத்தின் பண்ணையில் பயிர்செ
ய்த சடம்பு (சணல்) பயிர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில்
விவசாயம் செய்யும் தங்கொருவருக்கும் கொம்பையும்
உபகாரப்பட்டத்தகது. ஆகவே மத்தியில் காவில் ஜலம்
வந்தவுடன் வடங்களில்தண்ணீர் வரப் பாய்ச்சிவந்து
வரை ஒன்றுக்கு சுமார் (ஆறு) பட்டணம்படி விதை
தெளிக்கப்பட்டது. ஆகஸ்ட் மார் 22-ல் தேதியில்
மேல்சொன்ன பயிரைப் பரீக்ரும்பொழுது அது
சுமார் 3டிடி (இரண்டுமூழும்) உயரம் வளர்ந்திருந்
தது. செல் சாகுபடிசெய்யு முன்னிதை நிலத்தில்
தழை எருவுக்கென்று அப்பால் உழப்பட்டது. இந்த
கிலத்திற்கு வேறு ரூப்பை எருமுதலானதால் போ
டாமல் இரீதப் பயிரையே உழுது மக்கவைத்திருப்ப
தில் மாகுல் எப்படி காணுமென்று ஆவனாதும்
சிரத்தையுடனும் எதிர்பார்க்கலாம். இப்படித்தகதுப்
பயிர் செய்து அதை உழுது எருவாக உபயோகிப்ப
தில் விதை செலவே தவிர வேறொன்றில்லை. பயிர்
உண்டாக்க உழவு முத்தானதகளில் செலவாகுமென்
து கொஞ்சபேர் ஆகெப்பினை சொல்லலாம். ஆனால்
செல் சாகுபடி செய்யும் கிலங்கள் ஆகவெமோதத்
தில் முதல் முதல் உழுவது வழுக்கம், அப்படிக்கில்
லாமல் தழப்பயிர் செய்ய பிரயத்தனம் செய்யும்
போது காவில் ஜலம் வந்தவுடன் ஜலின் மாதத்தில்
முதல் உழவு போடப்படுகிறது. ஆகவே பின்னால்
செய்யப்பட்ட உழவு முன்னால் செய்யப்படுவதாகும்,
உழவு செலவு ஜலந்தி இரண்டுசெலவுதென்று சொல்ல
மார்க்கப்பில்லை.

2. திருச்சிவாப்பள்ளி ஜில்லாபிரம்புலூர் தாலுக்கா
யில் தழை எருவுக்கென்று பயிரிடப்பட்ட அடியிப்
பயிர் வரவாறு:-

பிரம்புலூர் தாலுக்காவில் அடியிப்பயிரானது சரய
த்திற்கென்று அனேக வருஷங்களாய் பயிரிடப்பட்டு
வந்தது. ஆனால் அடியிரமுத்தின் (கிலத்தின்) விலை
சகாயமான உடனை கொஞ்சகாலமாய் இந்தப் பயி
ரானது தழை எருவுக்கென்று சாகுபடி செய்யப்
பட்டு வருகிறது. சிறுவிதருக்குத்தழை எரு சுலபமாய்
அப்படி மார்க்கப்பில்லாததினாலும், தழை எரு உய

யோகிப்பதின் குணம் கொக்கிபமானதென்று குடியானவர்களுக்கு தெரிந்து என்னாரு அதை உபயோகிப்பதால் ஜூஸ்தி தழை ஒரு அகப்பட மார்க்கத்தில் ஞானமயினாலும், இந்த அபிரிப்பிரை இந்த தாலுக்காவில் தழை ஒரு ஆக்குகென்று பயிர் செய்திருக்கன், பியம்புலர் தாலுக்காவின் மேற்குமாகத்தி விருப்பவர்கள் தங்களுடைய சொந்த சரப்பாட்டு உபயோகத்திற்காக கஞ்செய் கிவங்கலிலும், கிணற்றப்பாய்ச்சல் கிவங்கலிலும், தேவ்வரகு, கம்பு முதலாகிய பயிர்களை சாகுபடி செய்கிறார்கள். தங்களுக்கு கேரிமே ரோக்கப்பண்ட, செல்வங்களுக்காக கெல்லும் சாகுபடி செய்கிறார்கள். ஆகவே கிணற்றப்பாய்க்கும் ஒவ்வொருவரும் கெல் கட்டாயமாக சாகுபடி செய்து வருகிறார்கள். அந்தப் பிரகாரமே கஞ்செய் சாகுபடிசெய்யும் குடியானவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கிணற்றகன் தங்கன் கிவங்கலில், வெட்டி, யிருக்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாவிட்டாலும் கிணற்ற வெட்ட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆகையால் கஞ்சை கிவங்கலும் கிணற்றப்பாய்ச்சல் கிவங்கலும் எப்போதும் பயிரிடப்பட்டிருக்கின்றன இரக்கப்படுகின்றன.

மேல் சொன்ன கிவங்கலில் தாழ்மாத்றி (பயிரடித்தி) சாகுபடி செய்கிற வறுக்கருபிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சாதாரணமாக வையாடிவரும் பின்னறித்த தாழ்மாத்றி பயிரிடெல் மிக கொக்கிபமானதாக விருக்கிறது. அதாவது மார்ச்சு எப்பிரை மாதத்தில் கோடை கம்புகிணற்று இறக்கால்பயிர்க் சாகுபடிசெய்யப்படுகிறது. இத்துடன் ஏகர் ஒன்றக்கு சுமார் 3 பட்டணம்படி அபிரிவிதையும் கலந்து தெளிக்கப்படுகிறது. கம்புப்பயிர் சூலிசீ கண்டிக்கு முன் அது வடைபாசிலிமே, அப்பால் அதில் விதைத்து இருக்கும் அபிரிப்பிரை ஆகல்டி செட்டம்பர் மாதம் வரை வளருமாடி செய்து அப்பால் அதை சேற்றில் சடைசம்பாசெல் கடுமான் உழு துமக்கையக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷத்தில் செல்லுக்கு பின்னால் இந்த கம்பும் அபிரிப்பிரை விதைக்கிறார்கள். இவ்வாவிட்டால் சரும்பு சாகுபடி செய்கிறார்கள். மேல்சொன்ன கம்புப்பயிரும், சரும்புப்பயிரும் செய்யாவிட்டால் சேவ்வரகு கடுகிறார்கள். இதற்கு மார்ட்செகாணி ரூப்பை முதலாகிய எருக்கன் போடுகிறார்கள். இது அதுவடை செய்தபின் எட்டுத்தழை எருவிட்டு சேத்தில் சடைசம்பாசெல் சாகுபடி செய்கிறார்கள்.

மேல் சொன்னபிரகாரம் அபிரித்தழை மக்கும் தள்ள, எருக்கை பயிரிடச் செலவு 3 பட்டணம்படி.

விதையே தவிர வேறில்லை. ஆகையால் இவ்விதமான கிணற்று தீவிரதால்பயிர்களும் கீர்பாய்ச்சம் சாதனமும் உள்ள எவ்வா ஜில்லாக்களிலும் மேல் சொன்ன பிரகாரம் தழை ஒரு சொல்பாய்ச் விருத்திசெய்யக்கூடும்.

NOTE ON CULTIVATION OF LIME.

எலுமிச்சை சாகுபடி.

தஞ்சாவூருக்கு அடுத்த அய்யம்பெட்டை என்னும் கிராமத்தில் எலுமிச்சை சாகுபடி ஆகிறது.

பூமி:—எலுமிச்சை சாகுபடிக்கு நல்லவடி காலுள்ள வண்டல் பூமி சிறந்தும்.

காளாங்கால்:—பூமியை இரண்டு அடி ஆழம் கொத்தி புழுதுசெய்கிறார்கள். அதில் கன்றாய் மக்கின மூட்டு எருவை ஏரானமா கப்போட்டு மண்ணுடன் கலக்கவேண்டும். மாகி (பிரபாவரி-மார்க்சு) மாதத்தில் மாத் தடியில், கிழந்திருக்கும் நல்ல பழங்களை அறுத்து காயப்படாமல் எடுத்த கிதைகளை கையில் ஒட்டாமலிருக்கும்படி கொஞ்சம் சாம்பலில் புரட்டி பின் கிதைகள் காய்வதற்கு முன் தயார்செய்த பூமியில் 4 அங்கு லத்துக்கு ஒரு கிதைபாக ஊன்றுகிறார்கள். பிறகு அந்த நாதத்தல்கால்மேல், வாழைசாகு களைப்போட்டு நாத்தல்கால் காயாமல் ஜலம் கிட்டு வருகிறார்கள். களைகளை கையால் எடுத்து கிடவேண்டும். நாதத்திகை மாதத்தில் கன்றுகள் சுமார் ஒரு அடி முதல் இரண்டு அடி வரை வளர்த்திருக்கும். இப்போது இரண்டு அடிக்கு ஒரு கண்ணை கிட்டு கிட்டு கடுகிதுன்ன கண்ணைகளை ஜாக் கிரைதயயர் பிடுகிட்டு இவைகளுக்காக வெட்டி. எருகிட்டு தயார் செய்யப்பட்ட பூமியில் இரண்டு அடிக்குஒன்றுகாகடுவார்கள். வெயில் காலமுழுமதும், செடிகள் காயாமல் ஜலம்

இறைத்துவரவேண்டியது. இப்படி வளர்த்த மூன்று வருஷத்திய கன்னுக்களை ஆழமாய் கொத்தி ஏருகிட்டு தாயார் செய்த பூமியில் 15 அடிக்கு ஒரு வரிசையாகவும் ஒவ்வொரு வரிசையிலும் 15 அடிக்கு ஒரு செடியாகவும் கார்த்திகை மாதத்தில் நடுகிறார்கள். கன்றுகளுக்கும் செடிக்களுக்கும் மத்தியில் கன்றுகள் மரமாகும்வரை வாழை பயிர் செய்வதுண்டு. செடிகளவைத்த மூன்றாவது வருஷமுதல் பலன் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறது.

வருஷாவருஷம் தேரட்டத்தைக் கொத்தி நன்றாய் மக்களை சாணம் எருப்போட வேண்டியது. ஆம்மாபேட்டையில் அநேகமாய் மார்கழி மாதத்தில் கொத்தி ஏருகிறார்கள். ஆவணியரத்தத்தில் கொத்தி ஏருகிட்டால் பழையினால் ஏருகின் பலன் நன்றாய் புலப்படும். பிறகு மார்கழியில் ஒரு கொத்து மாதமே போட்டால் புல் பூண்டு மடிவதுடன் பூமி தளர்ந்து சரம்சாரக்கும். சாணி ஏருவே உத்தமம். எலும்பு தூள்பலனை விருத்திசெய்யும்.

கவர்த்து—செடிகளில் உலர்ந்த கிளைகளை அப்போதைக்கப்போது ஜாக்கிரதையாய் கத்திரித்து கிடவேண்டும் ஒவ்வொரு செடிகளிலும் பூமியிலிருந்து வரும் ஒன்று அல்லது இரண்டு பெரிய கிளைகளை மாத்திரம் கிட்டுகிட்டு பாக்கி உபகளைகளை நீக்கி கிடவேண்டும். கொத்திகிடவும் பழம்பொறுக்கவும் காற்றோட்டத்துக்காகவும் செடிகளின் கீழ்க்கிளைகளை அதிகமாய் வைக்காமல் நீக்கி மேல்போக்கி செய்வது உத்தமம். வெயில்கால் முழுவதும் ஜலம் இறைத்து செடிகளை பாதுகாத்து வரவேண்டும்.

இப்படி ஜாக்கிரதையாய் தேரட்டத்தை ஆதரித்து வந்தால் சராசரி ஒவ்வொரு செடிக்கும் 1000 முதல் 3000 பழம்வரை கிடைக்கும்.

எஸ். சுப்ரமணிய ஐயர்.

KUNDALINI-YOGA PRADEEPIKA.

I. THE ORIGIN OF DISEASE.

குண்டலினியோகப் பிரதிபிக்க.

1. வியாதியூலம்.

வியாதி பிரண்டு மிதம். சாரம் என்றும், சாமானியம் என்றும் சொல்லப்படும். “சாரம்” என்பது பிறநிரோய். “பவநோய்” என்றும் சொல்வார்கள். “சாமானியம்” என்பது அசுஸ்யக பேதத்தால் சீர்த்தி லுண்டாகும் கோளாறுகள் (குற்றங்கள்). இந்த உடற்பிணி பவநோயோடு சேர்ந்து சிக்குற்றிராயிபில், அது தனக்குரிய வஸ்துவை யடைந்தால் ராசமடைபும். இதற்கு ஆதாரம் ஞான வாசிஷ்டத்தின் கருணை. “கேவலம் மிஷ்டற்பிணி தான் தனக்கடுத்த பொருட்பெற்றார் கெடப்போகும்.” எல்லாப் பிணிகளும் “பூர்வணியாம் ஆதிகளில்லாதாடுறே ஞேனறுபிணி பற்றதுபோம்” என்பது வசிஷ்டர் வாக்கியம். இப்படியாக வியாதிக்கு மூலம் ஆதியாகும். “ஆதி” பென்றால் என்ன? “அங்கத்தின் வருத்தத்தை நோபென்பர் வரணியை ஆதி பென்பர்.” சீர்த்தி லுண்டாகும் துன்பத்தை வியாதி பென்பார்கள். அந்தக்கரணவாசனையை ஆதிபென்பார்கள். இந்த அந்தக்கரணவாசனை பூர்வஜன்மத்தில் செய்த செய்கைகளினால் (பாபபுண்யத்தினால்) ஸம்ஸ்கார ரூபமாக மனதிற்பிடித்து அந்தக்கரணத்தை கிட்டகலாது இருக்கும் வாசனாரூபமான குரங்கு, பால்கைகளாம். அபேதஞானம் வந்தது பேதஞானம் உண்டாகி மிருத்திப்பதினால், அந்தக்கரணவாசனாரூபமான இந்த ஆதியானது “நாபிமூலம்.” என்று சொல்லும் உந்திக்கமலத்தின் அடிப்பாகத்தில், (சேற்றில் தாமரை போல்) உண்டாகி இருக்கும்.

நீர்வற்றின் ஞானத்தின் சேற்றில் பறந்து கிடக்கும் ஆம்பல் (அல்லி தாண்டை போன்றவைகள்) நீர்ப் பெருக்கினால் எப்படி மறுபடியும் முளைத்துத்தோன்றி வித்தியாகிறதோ

அப்படிப்போல, நாடி மூலத்தில் மறைந்து
கிடக்கும் அந்தக்கரணவாசனாகுப ஆதியா
னது “உயர்ஞான மில்லாமையாலும், இந்திரி
யங்களை யுட்கலாற்றாமையாலும், மனதில்
வில்லாந்தாராய் ஆசையும் அகங்காரமும் வளர்
தலினாலும், “இதுபெற்றோம் சதில்லையெனும்
அவதானத்தாலும்” அவ்வாசனை விர்த்தியாகி
மோகருபமாய் கெட்டிப்பபெடும். அந்த மோ
கம் விர்த்தியாய் வளர, மறைகாலத்துப் பளி
யைப்போல ஆதியானது நெருங்கித் தடிந்து
வளரும். இப்படி நெருங்கித்தடித்த மோக
த்திலிருந்து ஆசையுண்டாயி வளரும். இந்த
ஆசையிருந்து வெளிப்படுங்கால் மூடபாவனை
யுண்டாகும். மூடபாவனையானது (தூப்புத்தி)
மிருத்து முதிருங்காலத்தில் நீயித்த விபவ
காரத்தை பல்லாமல் கொடிய விபவகாரங்க
ளிற் பிரவேசிக்கச்செய்யும். முறைதப்பிக்
கொடிய விபவகாரங்களைச் செய்கின்றதனால்
சரி விபாதிபுண்டாகும். அந்தக்கரண வா
சனாகுபமான “ஆதி” விபாதிபாகும். கிரமத்
தைச் சொன்னோம். இவிசாமானியமான
விபாதிபுண்டாகும் விழிப்பைச் சொல்வோம்.

“பொல்லாத அணவிலுந் பொல்லாத தேசத்திற்
பேசுகையினுந், பொல்லாத விவகாரத்தாற் செய்தோ
ழில்கள் புரிபொல்லாப்பாற், பொல்லாததையவருறு
கூட்டத்தாற் பொல்லாத பொருளெண்ணத்தாற்
பொல்லாத இச்சையாற் பொல்லாத வெண்ணிக்கை
பொருத்தல் நன்னுள்.”

என்று சொல்லிய எட்டுவித காரணங்களி
னால், நரம்புகளிடத்திற்குணுக்களினது “ரந்த
ரங்கள்” (துவாரங்கள்) சிறுத்தல் பெருத்தலி
னாலும் நல்லபிராணவாயுவானது ஒடிச்சிதை
வுறும். பிராணவாயுவானது இப்படிச்சிதறு
தலும் தேகமும் சிதறுதலடையும். இப்படி
தேகம்-சிதைவுற்றிருக்கையில் மேலேசொன்
ன எட்டுக்குற்றங்களாலும், மறை காலம்
கோடை காலங்களினால் ஆற்று நீர்ப்பெருக்
கும், அதன் குறையும் (காய்தலும்) உண்டா

வதுபோல, தேகத்தில் மிகுந்த விபாதிபுண்
டாகும்.

ஒரு நிலத்தில் தே, மா, புளி பென்னும்
பலவகை மரங்களைவைத்துப் பழிர்க்குங்
கால், அந்த கிருகங்கன், நிலம், நீர், தீ, கால்
ஆகாமென்னும் ஐம்பூதங்களின் சத்தையும்
அதன் குணம்போல் கிரகித்து அவைகளைத்
தன்மையப் பாக்குவதுபோல, உந்திக்கமலத்
தில் மிகுந்துள்ள அந்தக்கரணவாசனையும்
பூர்வஜன்ம மைல்காரத்தா லுண்டாயிருந்தா
லும் சரி, இந்த ஜன்மத்திலுண்டானதாயிரு
ந்தாலும் சரி, சுபமானாலும், அசுபமானாலும்
சரி, அளவின்றி மிகுந்த வாசனைபெதுவோ
அது பஞ்சபூதங்களையும் தன்னிடத்தில் அவ்
வண்ணமே கிரகித்துக்கொள்ளும். இப்படி
யாக ஆகிகளும் விபாதிகளும் பஞ்சபூதத்தி
லுண்டாகும். அது எப்படி பெனில் பித்த
வாசனைமலிந்த சரீரம் பித்தவிர்த்தியையே
புண்டுபண்ணும்; வாதசரீரம் வாதத்தையே
விர்த்திசெய்யும்? சிலேஷ்மவாசனை மிகுந்த சரீ
ரம்சிலேஷ்மத்தைவிர்த்திசெய்யும்; பித்தவாத
சரீரம்சிலேஷ்மம் என்று சரீரத்தைப்பற்றிச் சொல்
லியபடியே வாசனாகுபமான காரணசரீரத்து
க்கு (வித்யாதோஷத்துக்கு) ஸதவ, ரஜஸ்,
தமஸ் என்றே முக்குணங்கள் தம்மில் அள
வின்றி மிகுந்ததெதுவோ அது தன்னிடத்தில்
அவ்வண்ணமே கிரகித்துக்கொண்டு அந்தக்
குணத்தைவிர்த்திசெய்யுமென்றுணர்க. பஞ்ச
பூதத்தில் விபாதிபுண்டானதுபோல, பஞ்ச
தன்மாத்திரையில் வாசனாகுபமான விபாதி
வித்தாம் “ஆதி” உண்டாய் விர்த்தியாகும்.

இந்த விபாதி வித்தாம் “ஆதி” முதலிற்
சொன்னதுபோல “சாமான்யம்,” “சாரம்”
என இருவகையாக கிருத்தியாகி நசிக்கும்.
“சாமானியம்” என்று சொன்னது எது
வோ அதுவே உடற்பிணி. சாரமென்று

* சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, சந்தம் ஆகிய இவை
பஞ்சதன்மாத்திரைகளாம்.

சொன்னதேபிறவிகோய். இவற்றில் உடற்பிணி
“மணிமந்தர். ஓளவுநாதிக்களால் புலநூற்
சற்றகூறியின் மருத்துவரால் (வைத்தியரால்)
போம்.” இதிலுள்ள குரூஃமம் என்னவெனில்
தேசத்திற்குரியவல்லது எது குறைவு நிறை
வாயிருக்கிறதோ அதை பல நூற்கற்ற கூறி
வினாவிற்று அக்குறை நிறையைப்போக்கி
சமன்படுத்தல் வேண்டும். தேசத்துக்குரிய
அபிமதவல்லது லபித்தால், (கிடைத்தால்) சா
மான்ய விபாதி நீங்கும்.

சாரமேனும் பிறவிகோயோ “தத்துவ
ஞானத்தன்நிச் சற்றும்போகா” என்பது
வசீஷ்டர் வாக்கியம். அது எப்படியென்று
வோ, பழுதையைக்கண்டு பாம்பென்று பய
ந்த “பவநோய்” பழுதையைப் பாம்பன்று
பழுதையென்று அறியும் அறிவினாலன்றி
வேறுவிதமாகப் போகாதுபோதும், மாங்கொ
ட்டை காசிற்கல்லவ் பாம்புகடித்ததென்று
மூர்ச்சித்தவன் காசீற் கடித்தது பாம்பல்ல
மாங்கொட்டையென்று மறிவாலன்றி அவன்
உள்ளத்துபயம் நீங்காது போலும். சொன்
னதையே சுருங்கச்சொல்லவேண்டின், வியா
திக்குக் காரணம் ஆதி; ஆதிக்குக்காரணம் அஞ்
ஞானம். காரணம் நசித்தாலன்றிச் காரியம்
நசிக்காது. ஆதி நசித்தாலன்றி வியாதி நசி
க்காது. ஆனால் மணிமந்தர் ஓளவுநாதி பிரயோ
கத்தால் அந்த வியாதியின் தோற்றத்தை
மாற்றலாம். மாங்கொட்டை கடித்து மூர்ச்
சித்தவன், கடித்தது பாம்பன்று மாங்கொட்
டை யென்றே ஞானமுதித்தாலன்றி மாங்
கொட்டையால் வரும் ஆபத்து அவனுக்கு
நீங்கினதில்லை. மணிமந்தர் ஓளவுநாதிக்களால்
அவன் மூர்ச்சை தெளியவைக்கலாமானாலும்,
மாங்கொட்டையை மாங்கொட்டையென்றறி
யாமல் பாம்பின் வாய் என்று மயக்கியறியும்
மோகமுள்ளவரையில் மாங்கொட்டையினால்
வரும் ஆபத்து அவனுக்கு நீங்கினதில்லை.
ஆகையால் மூர்ச்சை தெளியித்து மாங்கொட்
டையை மாங்கொட்டையென்று அவனறியும்

படிக்கு பிரத்பக்ஷமாக அவனுக்குக் கர்ட்டி
ஞாலன்றி அவன் பிரதி அவனைவிட்டு நீங்காது

அதுபோலவே வியாதிக்கு வித்தான். ஆதி
பையப்பேருக்காமல் வியாதிக்குமட்டும் சிகிச்சை
செய்து வருவதால் வியாதிகள் ஒன்று பல
வாக விர்த்தியாவெனருகின்றன. இக்கால
நாகரிகப்படி ஜனங்களுக்கு வியாதியைப்போ
க்குவது புண்ணியமென்று ஆஸ்பத்திரிகளும்
வைத்தியசாலைகளும் ஏற்படுத்திவருகிறார்கள்.
இவை வேண்டியவனவே யென்பதற் கையம்
லை. ஆனால் இங்கே வைத்தியம்செய்யும்
“பண்டிதர்கள்” மனிதனை சேதனம்மகனாகப்
பாவிக்காமல் சரீராத்மகனாகமட்டும் பாவித்து
சரீரத்தில் கண்ட குறிகளுக்குத் தக்க பரிசு
ரம் செய்துவருவதால், வியாதிகள் மேன்மே
லும் விருத்தியாகி புதிது புதிதான வியாதி
களெத்தனையோ கிளம்பியிருக்கின்றன. “பி
யாதி மூலம்” கண்டுபிடிக்கிறோமென்று
பலியீழாக விசாரணையே மிகவும்செய்து பற்
பலவான டீவ் அணுக்களை Bacteria வியாதி
வித்துக்களென்று ஒரு தலைச்சார்பாய் விசா
ரித்து விச்சயிப்பதால் அவை மேன்மேலும்
கிளைவிட்டுப் பரவுகின்றன.

அப்படிக்கின்றி உண்மையாக உள்ளபடி
வியாதி மூலத்தையறிந்து “ஆதி-வியாதி”
பென்றுள்ள “சரம்-சாமானியம்” எனும்
இருவகை ஆதிகளையும் விவேகத்தால் பகுத்
தறிந்து இரண்டுக்கும் காரணமான அஞ்ஞா
னத்தைப்போக்க யத்தனிப்பார்களேயானால்
தேசத்திற்கு சுபிஷ்டமும் ஜனங்களுக்கு சுசி
தமுமுண்டு அப்படிக்கில்லாமல் ஒருதலைச்
சார்பாய்ச் செய்யும் சிகிச்சைகளால் எத்தனை
யோ தூதனமான நாகரீகவியாதிகள் (Fashio
nable diseases) உண்டாகக் காரணமாகிந்
தன. ஜனங்களுக்கு மனோதிடங்குன்றி நீர
மும் எதிரியமும் குறைகின்றது. ஏழைகளும்
தனவந்தர்களும் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில்

† “ஜடஸ்பத்தம்” என்பது வசீஷ்டர் வாக்கியம்.

முற்றி பகைவக்கொன்று செருப்புதானம் செய்தவன் கதையாக உயிரைவதைத்து உடனுக்கு வைத்தியம் செய்கிறார்கள். ஆகையால் சாரமெனும் பிறகிரோய் “தத்துவஞானத்தன் நிச்சி சந்தும்போகா” வென்பதை யுணர்ந்து அசனாதிக்கிரம கிரோதங்கொணுண்டான வி யாதிகன்மட்டும் மணிமந்தர் அவுஷதங்களினால் நசிக்குமென்பதை ரூபகத்தில் வைத்து அசன் (போஜன்) சயன (துக்கம்) முதலிய வற்றில் முறைபிறழாது கிரமமனுசரிக்க வும்மனமே காரண மென்பதை யுணர்ந்து, அந்தக்காரண வாசனையாகிய “ஆதி யில்” வியாதி உற்பத்தி வயமாகும் கிரமத்தை வகிஷ்டர் இராமருக்குப்பதேசித்த மெய்ப்புபதேசத்தையும் அதை யனுஷ்டித்து உள்ளங்கை நெல்லிக்க களிபோல், அத்துண் னையைக் கண்டனுபவித்த ஸ்வானுபவ ரூ ணத்தையும் கொண்டு தொடர்ந்தெழுதக் கருத்துப்பற்றிருக்கிறோம். இதை வாசிப்போர் வேடிக்கை விசேஷதார்த்தம் பொழுதுபோக் குக்காகப் பத்திரிகைகளை விரித்துப் படித்துக் கொண்டே தூக்கத்தைத் தேடுவதுபோல் இதை வாசிக்காமல், உண்மையாக அறிவு விரித்திய நாடியுழைக்கும் நீசுடா புருஷனைப் போல் (நினைவுபெற்ற மானாவணப்போல்) மனதை நிறுத்தி அவதானத்தோடும் புத்தி நிரானத்தோடும் இதை வாசிக்க வேண்டு மாய்க்கேட்டுக் கொள்கிறோம். இந்த உண்மைகளெல்லாம் 15-வதுப் பாலகனுவிய மூீ இராமனுக்கு வகிஷ்டருபதேசித்தவுண்மையா தலால், இவை நம் சிறுவர்களுக்கேற்றவை யல்லவென்கிற தப்பெண்ணம் வேண்டாம். ஸ்வய புத்தியைவிட்டு இரவல் மதிக்கொண்டு பிழைக்க வாரம்பித்துத்தான் நாம் இந்தக்கதி யானோம். கட்டிக்கொடுத்த சோறும் செரல் லீக்கொடுத்த மதியும் வெகு காலத்துக்குதவா வாகையால் எதையும் தானே தீர்க்கமாபி சிந் தித்து ஸ்வநுணத்தை விரித்தி செய்துகொ ள்ள யாரும் கடலையிப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

KUNDALINI—YOGA PRADEEPIKA. II. “THE MALADY OF THOUGHT.” குண்டலினியோகப் பிரதிபிக்க.

2. “ஆதி வியாதி”

ஆதியென்பது சாமானியமென்றும் சார மென்றும், இருவகையெனச் செப்பி அவற் றின் லக்ஷணங்களை பெடுத்துச்சொன்னோம். சாரம் என்றதை “ஆதி” யென்றும், சாமா னியம் என்றதை “வியாதி” என்றும் சாதா ரணமாய் வழங்குவார்கள். இவ்விரண்டில் ஆதியை (பவநோயை) “Psychological ail- ments” என்று சொல்லப் மேற்றிசை வைத் திய விரிப்பன்னர். ப்ரோபெஸ்ஸர் ஹக்ஸ்லி (Huxley) அவர்கள் இதை “Malady of Thought” என்று வெகு பொருத்தமாய்க் குறித்துப் பேசியிருக்கிறார். “பவநோய்” என்பதற்கு இது மிகவும் பொருத்தமான இக்கவிஷ்ட பேராக விருக்கிறது. இந்த பவ நோயிடுந்ந்து சாமானியமான உடற்பிணி எப்படி உற்பத்தியாகிறது? மறுபடியும் அது எப்படி வயமாகிறது?—நசித்துப் போகிறது (நடுங்கிப் போகிறது) என்று மூராமன் வகிஷ்ட டரைக் கேட்ட அவர் பின்னும் விளக்கச் சொல்கிறார். அவர் உபதேசஸாரம் என்ன வெனில்:—

- (1) “நின்ற மனங்கலங்குத்து முடல் கலங் கும்;”
- (2) உடல் கலங்கினால் பிரானன் தன்னினை தவறி தாமதமாற்றத்திய வழியிலேனோம்.
- (3) அது எப்படி யோடுமென்றால், வேடன் எய்த அர்த்த சந்திரபாணம் உடம்பில் ஹத்த மாள் எப்படி அந்த உபத்திர வம் பெறுதக்காமல் வழிதப்பித் துள்ளி யோடுமோ அப்படி பிரானன் துள்ளி யோடுமே. இஃது நாடி யோட்டத்தில் நன்றாகத் தெரியும்.

(4) இப்படியுண்டான கலக்கத்தினால் பிராணவாயுவானது நாடி நிறைந்திருக்கிறது இன்னுடாகும் சமழில்லாமல் பரத்தோடும். நாடிகளும் நிலையில் நிலவாது.

(5) இப்படி பிராணனும் நாடியும் நிலையில் தில்லாமல் தெறிப் போவதனால் பிராணனோடு சேர்ந்து பல்வகை போஷனங்களை யும் பக்குவம் செய்கின்ற “வந்திகலைகள் பத்தம்” தம் நிலையில் சின்று தத்தம் தொழிலைச்சரியாக இயற்றாது போகும். இதனால் சீரணசீரணம், அதிசீரணம் என்கிற குற்றங்கள் ஏற்படும். இந்தக் குற்றங்கள் நேரிடுவதினால் அன்னாகாரம் தான் தங்குகின்ற சீரத்ததுக்கு நமனாகும். அதாவது அதைப் போஷித்துக் காப்பாற்றுவதற்கு பதிலாக அதற்கு விஷயமாகிற்று அதைக் கொல்லும். இதற்குக்காரணம் நாடிகள் பிராணன்களுடைய சமனற்ற (நிலைகெட்ட) சலனமே.

சீரத்தினுண்டாகும் நிலைகெட்ட நாடிகள் பிராணன்களுடைய சலன விரோதத்தால் உடலுக்காதாரமாயுள்ள அன்னமானது வேறுபட்டு பிராத வியாதியாகும். இவ்வாறு ஆதிதியால் வியாதி பிறக்கும். அதாவது மனோசலனத்தினால் பிராணன் சலனமடைந்து, அதனால் நாடிகள் நிலைகெட்டுப்போக, நாடிகளின் சின்னப்பின்னமான சலனத்தால் ஜாடராக்னியின் தொழில் கெட, அதனால் அன்னம் ஆகாரமாகிப் போஷிப்பதின்றி விஷமாக மாறி வியாதியை விளைவிக்கும். இப்படியாக ஆதிவியாதியின் தொடர்நிலைமையில் சாதாரண ஜனங்களும் தத்துவார்த்தமாக வில்லாவிடினும் சாமானியமாகச் சொல்லக்கேட்டு அறிந்திருக்கிறார்கள். “மனக்கவலை பலக்குறைச்சல்” என்னும் பழமொழி இதற்குச் சான்றாகும். மேலே பெடுத்த விளக்கக்காட்டியடியடி தொடர்பில்லாமல் ஆதிபா

னது (அந்தக்கரண வாசனை) கெடுமானால் வியாதிகளும் நாசமடையும். ஆகையால் இதற்குப் பரிசாரம் அந்தக்கரண சத்தமே ஆகையால் தான் மனோசுத்தம் தேவாரோக்கியத்திற்கும் இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. மனிதப்பிறப்புச் சிந்திக்கும் சக்தி வாய்த்ததாக கிருக்கிறபடியால், “நெரித்தோ தெரியாமலோ மனிதனுடைப மனதானது ஒன்றைச் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. மனது என்றால் அதுவே. “சங்கற்பகிரீத்ப ரூபமானது” என்பது வேதவாக்கு; அதுப வந்தாலும் அது அப்படியே யிருக்கிறது. சங்கற்ப கிரீத்பமற்றால் மனது நசித்துப் போம். சங்கற்ப கிரீத்பமென்றால் “நினைப்பு மறப்பு.” நினைப்பதும் நினைத்ததை மறந்து வேறொன்றை நினைப்பதும் ஆகிய இதுவே மனதின் தொழில். இந்த மனது தனக்கென்று ஓராதாரமின்றி ஆத்ம சந்திதானத்திலே ஆத்மப்பிரகாசத்தினால் மட்டும் விளங்குவதாக யிருப்பதால், இது “யத்பாலம் தத்பவதி” யென்கிறபடி எதை நினைக்கிறதோ அதுலபிக்கிறது. இதிலுள்ள மர்மம் என்னவென்றால், மனதே நினைவின் ரூபமாக யிருக்கிறபடியால், அது ஒன்றை நினைத்தால், அதுவேயாகவாய் விடுகிறது. மனது அறிபொருளையாகி விளங்கும்போது, அறிவான் அறிபொருளிரண்டும் ஒன்றேயாகி ஞானஞ்-ஞானனோய் என்கிற திரிபுடி நசித்துப்போகிறது. ஞானஞ், ஞானனோய் என்றால், அறிவான், அறிவு, அறிபொருள் என்று அருத்தமாகும். இம்மூன்று மின்றி “நினைவு” என்பதில்லை. இம்மூன்றில் ஒன்று நசித்தால் மற்றிரண்டும் கடவே நசித்துப்போம். மேலே மனோநாசமாகும் வழிபைச் சொன்னோம். மனதுக்கு அறியும் சக்தி யில்லை. ஆனால் “அறிவான்” + அறியும் கருவியாக கிருக்கிறது. சூக்குக் கண்ணாடிக்குப் பாரக்கும் சக்தியில்லாவிட்டாலும் பார்ப்பவனுக்கு பார்வையை யுண்டுபண்ணுவதுபோல,

மனது அறிவானுக்கு அறிவை யுண்டுபண்
னர்கருவியாகவிறுக்கிறது. “விஷயஞானம்”
மனதின் சகாயமின்றி உண்டாகாது. “மனது
நசித்தால் ஸ்வம் பிரம்மமயமாகி விளங்கும்.
விஷயஞானமும், விஷயமும், மனோபாசத்தி
னால் அவிர்வண்டுக்கும் காரணமான பிரஜ்
ஞானப்ரம்மத்தில் (உள்ளறிவில்) அடங்கி
ஒடுங்கிவிடும், அப்படியே தத்துவஞானமும்
தத்துவங்களுக்கும், தத்துவ தரிசனத்துக்குக்
காரணமான “யோகம்” நசித்தால், அவ்வி
ரஸிஷ்டிற்கும் காரணமான தத்துவாத்மிகமான
சித் சக்தியில் ஒடுங்கிவிடும். “தத்துவமென்
குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்பது திரும்
புநிரோபிதேசம்.

மனம் சரியை கிரியைகளை யனுசரித்து
விர்த்தியடையும். யோகம், என்று சொல்
லும் “சித்தவிறுத்தி நிரோதனம்” (சித்தவிறு
த்தியை யடக்கிச் சித்தோடு ஐக்கியமாக
நிற்கும் பிரபந்தன பூர்வமான பழக்கம்) பாவ
சமாதியினால் அதாவது பூரணத்தியானத்
தினால் விர்த்தியாகும்.

செயலற்றால் செப்தொழிலற்ற மனநாச
முண்டாகும். மனம் நாசமடைந்தாலும் அத
ற்குக் காரணமாகிய “பாவனம்” அந்தக் கா
னத்தில் வாசனாபமாக விரும்பதால், வித்தி
விரும்பு மரம் முளைப்பதுபோல், அது அந்த
வாசனாப சங்கல்பத்திலிருந்து மறுபடியும்
வெகு சிக்குரத்தில், முளைத்து விர்த்தியாகி
பாவரண்யமாக வளர்ந்துவிடும். ஆதலால்
“செயலற்றால் மனம் நசிக்கும்” என்று சொ
ன்னது, மனோசெஷ்டை நிற்கும் என்று சொ
ன்னதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றி மன
மேலாபத்தோடு நசித்துப்போமென்று சொன்
னதாகக்கொள்ளக்கூடாது. மனதுக்கு மூலம்
சங்கற்பமாதலால் பாவனா நாசத்தாலன்றி
வேறு விதத்தால் மனதை வேரோடு களைய
முடியாது.

பவநாசனத்தால் (அதாவது விஷயங்க
லின் உண்மையை யுணர்ச்செய்யும் உள்விசார
ரத்தால்) விர்த்தியாகும். யோகம். பவநாசத்
தால் கழன்றுவிடும். சரியை (சேமித்தல்), கிரி
யை (செய்தொழில்), யோகம் (ஏடுபாவமாப்
புக்கியப்பட்டு நிற்கல்). என்னும் மூன்
றும் கழன்றால் மிகுந்து நின்றது ஞானமே
இந்த ஞானஸ்வரூபத்தை யறிந்து ஞானஸ்வ
ரூபமாதலே மனுஷஜன்மத்துக்கு சாபஸ்யம்.
இதற்கு முக்கிய சாதனம் “குண்டலினியோ
கம்.” அதாவது குண்டலினி சக்தியோடு ஐக்
கியமாயிருந்து உண்மைகளை யுள்ளபடி யறி
தலாம். இந்தக்குண்டலினி சக்தியென்பது
கிருமியுத்தல் பிரம்மாவரையில் எல்லாருடம்
பிது மிருக்கிறது. எங்கும் எல்லாவற்றிலும்
அந்தர்யாமிபாயுள்ளது. குண்டலினி சக்தி
யில்லாவிட்டால் ஜீவன் என்பதே யில்லை.
உயிருள்ள வஸ்துக்க நெல்லாவற்றிற்கும்
ஆதாரமாகியுள்ளது இந்த சக்தியே பிரா
ணாதாரமாயுள்ளது. வாசனைக் கிருப்பிடமா
யுள்ள மனப் போல், பிராணனுக்கிருப்பிடமாய்
இந்தக் குண்டலினிசக்தி மிருக்கிறது.
இதன் ரூஷமத்தை யறிந்து இஃதோடு
இரண்டறக் கலந்து நிற்பதே யோகத்தின்
முடிவு. ஆகையால் எல்லா யோகங்களிலும்
குண்டலினியோகம் மிகவும் மேலானது. எல்
லா சக்திகளுக்கும் இருப்பிடமா யுள்ளது
இந்தக் குண்டலினி சக்தியே. எல்லா தேவ
தைகளுக்கும் ஆதாரமா யுள்ளதும் இதுவே.
அதிஷ்டானமாய் இருப்பதும் இதுவே. எல்லா
சக்திகளுக்கும் எல்லா தேவதைகளுக்கும் இ
ந்தக் குண்டலினிசக்தி மூலாதாரமாய் இருப்ப
தினால் தேவக்களிலெல்லாம் மேலான மானிட
தேவத்திற்கு ஆதாரமான ஆதாரங்களுக்
கும் மூலமாயுள்ள மூலாதாரத்தில் இந்த சக்
தியைத் தொழுவது வழக்கம். இதனை “செய்
முறையும் அனுபவமுறையும்” எட்டிலெழுதித்
காட்ட முடியாது. வாழ்மொழியாக விளக்க
வும் சக்தியமிக்க. குருமுகமாக விசாரித்து

† ‘அறிவு’ என்றது இக்கு விஷய ஞானத்தைக் குறிப்பிடச் சொன்னது.

குருகடாஷத்தினால் சிறிதகச் சிறுத அப்பியாசம் செய்தே அறிவியேவண்டும். அப்பியாசகாலத்தினும் அறிவது கஷ்டம். குருபக்தியால் சரியானவழி யறிந்து முறைபிறழாது அப்பியசித்து வந்தால்; அப்பியாச முதிர்ச்சியால் வரும் அனுபவ பூர்த்தியில் எல்லாம் கரதலாமலகம்போல் (உள்ளங்கை நெல்லிக் கணிபோல்) விளங்கும். அதற்கு முன் ஏதும் கத்தமாய் விளங்காது. ஆனால் பத்தியுத்தியிருந்த சிரத்தா புருஷர்கள் சிரவணமனைந்தால் இதிலுள்ள சுமபிக்கையை விர்த்திசெய்துக் கொள்ளலாம்.

மஹாத்மாக்களா யிருந்து வினக்கியவர்களெல்லாம், இந்த மர்மம் தெரியாமல், எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பின்னால் அறை நினைந்து புலம்பிப் பிரலாபித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் புலம்பிப் பிரலாபித்திருப்ப தெல்லாம் தாங்கள் பட்ட வருத்தங்களை நினைந்து சிஷ்டர்களுக்கிரக்கி, அவர்கள் தாங்கள் செய்து பட்ட தப்புக்களையே செய்து படாமல், “முன்னே சென்றவன் கிணற்றில் கிழந்தால் பின்னே வருபவனுக்குத் திவட்டி பிடித்தாற்போல” என்கிற முதுமொழியை யனுசரித்து தாங்கள் வழிதெரியாமல் நடந்து படுகுழியில் கிழந்ததை யெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பி யிருக்கிறார்கள்.

“முடித்தறித் தெழுத்த முக்கோணச் சக்கரத்துள் வலையனைப்போற்றாமல் மதிமறத்தேன் பூணமே.”

பென்று பட்டனாத்துப் பின்னையார் பூரணமாகியில் புலம்பி யிருக்கிறார். இப்படி ஒவ்வொரு மஹான்களும் பாடியிருக்கிறார்கள். பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவர் இந்தப் பூரணத்தைப் பற்றி நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

“கண்டதொரு பூரணத்தின் மகிமைகேளு:

கால்மேலூர் தலைமேலும் கடியே மாரி,

அண்டரோடு முலிவர்களுள் கண்டு பேரந்த

ஆதவதூர் அம்புயிபுமதிலே சிந்து

தொன்பெண்டறு மைவர்களில் நாறுபேர்கள்

சகம்பெதவா மென்றுசொன்ன வாகல் நாறு:

கொண்டவர்கள் கண்வெந்த தொண்ணூற்றுது

கொன்னுபெணர் எந்திருத்த குறிப்பைப்

[புரோ.]

இதுவெல்லாம் இக்காலத்துப் படிப்புப் படித்தவர்களுக்கு புதிராகத் தோன்றும் ஆனால் இதிலடக்கிய உண்மையோ ஒவ்வொருவரும் அன்றாடம் ஜீவிக்க இன்றியமையாதன்மையதாம். இந்த உண்மையை அறிவாமல் மாண்புப் படும்பாடு அம்மம்மா சொல்லி முடியாது! இந்த வழியிலிறங்கி யுழைத்தாலும் அவர்களுடைய ஆதிவியாதிகளின் தொந்தப் பெந்தத்தினால் அவர்கள் வழிதெரியாமல் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறித் தவிக்கிறார்கள். குரு கொடுத்த மேலேசொன்ன குறிப்பை (இலகியபந்தை) பார்த்தவர்களுக்கடச் “செய்தொழிலும் மனதும் வேறாய் பண்ணியிப்படித்துப் படுகுழியில் வீழ்வா?” என்று சித்தர்கள் தம் அனுபவத்தால் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், இந்த வழியையறிந்து அறிந்த வழியைப் பிடித்து நடப்பதற்கான திசைபெற்றில் ராதலால், அவர்கள் மனஞ்சித்தி மாண்பிழந்து போகிறார்கள். இந்தவழி பிடித்து நடந்து கரைகண்ட சித்தர்வாக்கைக் கேளுங்கள்:—

“ஏற்றப்படி மனம்போனாற் புத்திபேர்க்க
எழையதி போகாதே யெந்தாய் பாடம்
பேற்றதுதஞ் ளவரையும் மனந்நொன்றாய்
புத்திசெந்த மோர்நிலையில் நிறுத்திவாகம்
பூர்த்த மலசெறித்த திருப்பாதம் போற்றிப்
பொறிவைத்து கருவிகாணாதி போமே.”

“சித்தவிறுத்தி நிரோதன்” மான் போகமுறையைச் சுட்டாமற் சுட்டிக்காட்டிச் சூசுமாயுரைத்ததை இக்காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத்தேதப், நித்தியப்படி பிவனத்துக்குப் யோகமாகும்படி கடியமட்டும் எளிதாய் விளக்கித் தெனியநடையில் வெளியிடக் கருதி தேவியருளை முன்னிட்டி இந்தக் குண்டலினி

யோகப்பரதிகையைச் சிஷ்டர்கள். இஷ்டர், கன் எளிதினுணர்ந்துபுமாறு சுருதி யுத்தியனுபவங்களுக் கொத்துவர், சாமானியரும் சிரத்தையும் பக்தியுமுடையோரிலியுணரும் படி எடுத்துச் சொல்ல இதைத் திருக்கிறோம். இதைச் சொல்லவும் கேட்கவும் கூலியில்லை, வேலையில்லை, ஓரலியில்லை, தாலியில்லை. தனக்குத்தான் துரோகம் செய்யாச்சிந்தையோன் றே வேண்டும்.

“தானே தனக்குப் பகையும், சுட்டானும்” என்றார் திருமந்திரோபதேசம் செய்தருளிய திருமுகத்தேவர். ஆகையால் தனக்குப்புகையா வறன் தன்னை விளக்கி தனக்கு சுட்டானு மவனை. இஷ்டமுடன் வரிக்கில் அதுவே முக்கிய நிலைகளாம். நாம் சொல்வதற்கோ வெனில்,—

“சொல்வதற்கு இவையல்லவர்க் சகம்பேறுண்டோ? குகம்பெருவா மிவனிடக் குகம்பெருண்டோ? கல்வவர்க்கு கலெல்லினை யாடும்வவ்வி ஞாநவிக்து ஒங்கா லிலையுங்காடடி வல்வவர்க்கும் கல்வவர்க்கும் வானேயென்பான் வரமவர்க்கு வேணதெல்லம் வழங்கும் ரூபி புங்குக்கு ஆபுதமும் புல்லெயரும் புத்திகெட்ட னோபிகெட்டுப் புகலொண்ணதே.”

“புத்திகெட்ட னோபிகெட்ட” கன்றி மற்ற வராம் நல்லவர்களும், வல்வவர்க்கும் இதைப் புகலல் ஆகும். “குறைபொருளாகக் குண்மையோதிற் குற்றம்வரும் மற்றம், போமால் இறைமேலானை புலம்பாதே மென்றியம்பிடு னென்னம்பான் வாலை.”

ஆதலால் குணமில்லாத் குவாயியில்லை வால் அவர்களுக்கு இதைச் சொல்லல் ஆகா. அப்படி யெனின்? சொல்லுதலின், பலனும் சொன்னதை யுணர்ந்துபும செய்தும் அவர்கட்கு உண்டாகமாட்டாது என்பதாம். இதற்கு அத்தாஷிவேண்டுமென்ற மற்றொரு பக்கத்

தில் எம்பெருமான் ஸ்ரீ இராமானுஜருடைய பெருங்கருணையை விளக்குமோர். அரும் பெருங்கதையை ஸ்ரீமான் தேய்நாதராயர் “பரம கருண்யம் : ஓர் திருஷ்டாந்தம்” என்று எழுதியிருக்கும். விஷயத்திற்குண்க.

ஓம் தந்தை.

H. I. M's. MESSAGE TO THE PRINCES AND PEOPLE OF INDIA.

இந்திய மன்னர்களுக்கும், பிரஜைகளுக்கும் மாட்சிமை தங்கிய டகராஜா சக்ரவர்த்தியவர்கள் அனுப்பிய செய்தி.

1908-ம் (ஸ்ரீ) நவம்பர் மீ 4-ந் தேதி போர்ட் ஸெயின்ட் ஜார்ஜ் செஜட் அன் பந்தத்தில் பின்வரும் விளம்பரம் பிரசுரிக்கப் பட்டிருக்கிறது: “என்னுடைய அன்புக்குரிய அன்னையும் இந்த ராஜஜிப சிம்மாசனத்தில் எனக்கு முன் வீற்றிருந்தவருமாகிய மாட்சிமை தங்கிய விக்டோரியா மகாராணியரசவர்கள் அதற்குமுன்னே சண்ட இந்தியா கம்பெனியாரால் பரிபாலிக்கப்பட்டிருந்த இராஜஜி யங்களின் ஆட்சியைப் பலவாறும் முக்கிய காரணங்களைக் கொண்டும் புரஸ்மென்ட் சபையாரின் ஆலோசனையின் பேரிலும் அவர்களுடைய சம்மதத்தையுடையதென்று தாழ்ந்து கொண்டு இப்போது ஐம்பதுவருஷக் காலமாகிறது. அக்காலத்தில் புயபக்தியுடன் எற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மேன்மைவாய்ந்த இந்த லேடியின் ரூபபக்தத்தமாக இந்திய மன்னர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் வாழ்த்து கூறுவதற்கு இது தக்க வருஷோட்சவ. மென்று என்னுகிறேன். நீண்ட காலகிரியாக முன்ன உங்களுடைய தேசசரித்திரத்தில் ஐம்பது

வ்ருஷமென்பது ஒரு சாண்டவள்ளு குறுகின காலவரையறையையினும், இன்றோடு பூர்த்தியுக்கும் இந்த அரை ஆற்றாண்டானது உகக்ஞனைய சரித்திர பூர்வகமான காலத்திலே பிரளயம்போல் மென்மேலும் நிகழ்ந்துள்ள சம்பவங்களுள் நீரே பிரகாசிக்கும் ஒரு எல்லைக்குறிப்பென விளங்கிற்றும். இராஜ்ஜிய பரிபாலனத்தை நேரே ஏற்றதைச் சூழித்துச் செய்த விளம்பரத்தின் காரணமாக இந்திய ஆட்சியில் ஒருமைப்பாடு உறுதியாக யேற்பட்டது மாத்ரிமே யல்லாமல்; புது சகாப்த மொன்றும் ஆரம்பமாயிற்று. இந்த சகாப்தத்தில் காரியம் நடத்துவது கஷ்டமாயிருந்ததோடுகூட, அதில் முற்போக்கு சிற்றிஸ சமயங்களில், தாமதம்மனதாயிருப்பதாகவும் தோற்றியிருக்கலாம்; ஆயினும், விசித்திர மாயப் பிரிவுற்றிருக்கும் பற்பல வகுப்புகளையும் மானுடவர்க்கத்தைச்சேர்ந்த கமார் முப்பதுகோடி பிரஜைகளையும் பரிபூஷி அதிகாரத்தின் கீழும் பரிபூஷார் காட்டிம்கெறியே செல்லும்படியும் ஒரு பாண்மைப் படுத்தும் காரியமானது இடைவிடாமலும் உறுதியாயும் நடந்தேறியிருக்கிறது. சென்ற அரை ஆற்றாண்டில் நாம் உழைத்துச்செய்த காரியங்களை நோக்கும்பொது அவை நம் பார்வைக்கு லப்பட்டமாகவும் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபடாமலுமிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றன.

2. எவ்வித மாறுதலுக்குக்கும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் சம்பவிற்கும் சங்கடங்கள் நாளுக்குநாள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவைகளை பரிபூஷி அரசாட்சியைச்சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் உழைப்பு ன்நதியம் பொறுமை இவைகளுடன் ஆழ்ந்த ஆலோசனையுடனும் எச்சரலத்தும் வருஷ வருஷம் சரியாததுமான நிர்மாணத்தோடும் நின்ற எதிர்ந்திருக்கிறார்கள். தவறுகள் நேர்ந்தகாலத்தில் அவைகளைத் திருத்தும் பொருட்டு என்னுடைய அரைத்தன காரியகர்த்தர்கள் சிற்றும்மூட்டும் பாராமல் தன்மறுப்பு

காட்டிப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள்; அக்கிரமங்கள் நிகழ்ந்திருப்பதாக நிரூபிக்கப்பட்ட காலத்தில், அவைகளைப் பரிசுரிப்பதற்காக ஆற்றாடன் உழைத்திருக்கிறார்கள்.

3. அனுகூலத்து மஹாமாரி இவ்வகினால் ஏற்படும் உபத்திரவங்களைத் தடுக்க எத்தன்மையான தாஜங்கச் சூழ்ச்சியாலும் இயலாது; ஆனால், இயற்கையாய் நேரிடும் இந்த கோரமான துன்பங்களைக் குறைப்பதன் பொருட்டு, சாமர்த்தியத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் வேலைசெய்து என்னென்ன செய்யக்கூடுமோ அவைகளை யெல்லாம் அனுபவம் பெற்ற பரிபாலனகர்த்தர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். உங்களுடைய நாட்டின் எல்லைகளுக்குள் புத்தத்தின் காரணமாய் நேரிடக்கூடிய கோரமான துன்பங்களினின்றும் நீங்கள் வெகு காலமாகத் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; இவ்வளவு நீண்ட காலத்துக்கு இதற்குமுன் எப்போதாவது நீங்கள் உங்களுடைய நாட்டிலே அலவிதம் தப்பித்துக் கொண்டிருந்ததாக உங்களுக்குத் தெரிந்தேயிராது. தேசத்தின் அமைதி சிதைவுறாமலேயிருக்கிறது.

4. 1858-ம் ஆண்டுத் திறந்த மகாசாஸனத்திலே லிட்டோரியா மகாராணிபரவர்கள் இந்தியாவில் அமைதியுடன் நடத்தக்கூடிய தொழில்களை உற்சாகப்படுத்தவும் பொது ஜனப் பிரயோஜனத்துக்கும் அபிவிருத்திக்கு முரிய வேலைகளை ஒங்கச்செய்யவும் அலவிதத்தில் வாசஞ்செய்யும் சகலர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டும் இராஜ்ஜிய பரிபாலனம் செய்யவும் தாம் ஆவதுடன் விரும்புவதாக உங்களுக்கு மேன்மைவாய்ந்த வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள். உங்களுடைய லெனகெ அகத்தைபுகு ஆசிரித்தியையும் ஒங்கச்செய்யும் பொருட்டு முயற்சியுடன் அமைத்து நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிற ஏற்பாடுகள்-கருவியுடன்கூடிய ஷெ வாக்குறுதியானது எல்

வளவு ஊக்கத்துடன் சிதைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதோ அதை உலகத்தாரியக் காட்டுவதற்குற்ற சான்றுகளுக்கென்றன; இந்த ஏற்பாடுகளின் பெருமையையும் திரத்தனிமையையும் நோக்கும்போது இவ்வகளைக் கட்டிவிடும் சிறந்த ஏற்பாடுகள் எவையுமில்லையென்று தெரியவரும்.

5. சார்புமன்னர்கள், ஆளும்அதிபதிகள் ஆகிய இவர்களுடைய சாதாரணங்களும் உரிமைகளும் மீதித்துப் பரிபாலித்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன; அவர்களுடைய ராஜபக்தி விசுவாசமும் புரட்சியின்றியிருக்கிறது என்னுடைய பிரஜைகளில் எவருக்கும் அவருடைய மதக்கோட்பாட்டின் காரணமாகவாவது ஆராதனை காரணமாகவாவது அணுகலம் செயல்பட்டதில்லை, தொந்தரையாகிடும் யினச்சஞ்சலமாகிடும் உண்டு பண்ணப்பட்டதில்லை. எல்லோரும் சட்டத்தினால் ஏற்படும் பாதுகாப்பை அடைந்திருக்கிறார்கள். உங்களுடைய நாகரிகத்தில் வேருன்றியுள்ள சம்பிரதாயங்களுக்கும் கொள்கைகளுக்குமாவது மதக்கோட்பாடு அல்லது ஜாதி ஏற்பாட்டுக்காவது, மதிப்புக்குறையின்பிச் சட்டமும் பிரயோகிக்கப்பட்டுவருகிறது; அது சிக்குகள் லிக்கப்பெற்ற உருவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதுடன், புராதன ஜனசமுதாயத்தார தாதனமான ஒரு உலகத்தில் நாளாவர்த்தியில் பிரவேசிப்பதற்குரிய ஆவசியகங்களுக்குத்தற்படி; அந்த சட்டத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கான சாதனங்களும் பொருத்திக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

6. என்னுடைய இராஜாங்கத்தின் மீது ஏற்றப்பட்டுள்ள பொறுப்பைக் கணக்கற்ற பஸ்கோடி ஜனங்களின் எதிர்காலகதியானது தற்காலத்திலும் இனிவருங் காலங்களிலும் பொறுத்ததாயிருக்கிறது; ஆகவே, வியாயமான காரணமும் உண்மையான கோக்கமுமின்றி பேருற்றத்துக்கு வேறுவாய்ச் செய்யப்படும்

சதியோசனைகளை கிர்த்தாட்சினியமாய் அடக்குவது, சர்வோத்தமமான கடைமையாகும், என்னுடைய இந்திய பிரஜைகளில் கோடிக்கணக்கானவர்கள் ராஜபக்தியும் விசுவாசமும் உடையவர்களாதலால் அவர்களுக்கு இந்த சதியோசனைகள் வெறுப்பை யுண்டாக்குமென்பதை நான் அறிவேன்; மேலும், பிரஜைகளின் சேஷமத்தையும் அமைதியையும் மிகுத்திப் படுத்துவதற்கான என்னுடைய கருமத்தினின்றும் என்னை இந்த சதியோசனைகள் திருப்புவதற்கு நான் இடங்கொடுன்.

7. சரித்திரப்பிரசித்தமான இந்த வருஷோற்சவமானது ராஜகருணை, ராஜாங்கிகரமும் இவையுள்ள விசேஷ அறிஞர் ஒன்று மில்லாமல் முடிவதில் கிருப்பமின்றி, மறக்கவொண்ணாத சம்பவமாகிய மகுடாபிஷேகர்பார் 1908-ம் ஆண்டுதில் நிகழ்ந்தகாலத்தில் கட்டளைவிட்டபடி நான் சட்டவிரோதமான குற்றங்களுக்காக நமது வியாயஸ்தலத்தார களரல், கிரமமாய்த் தண்டனை விதிக்கப்பெற்ற நுன்னவர்களின் சிவசூனிய ரத்து செய்ய வேண்டுமென்றும், பற்பல அனவுகளாகக் குறைக்கவேண்டுமென்றும் ஆக்கியாபித்திருக்கிறேன்; மேலும், இக்காருணியச் செய்கையை குற்றஞ்செய்துள்ள மேற்படி நபர்கள் குரபகத்தில் வைத்திருந்து இனி குற்றமெதுவும் செய்யாதபடி நடத்துகொள்வார்களென்பதே எனது கோரிக்கை.

8. சர்க்கார் அதிகாரமும் சக்தியும் ஏற்பட்டுள்ள உத்தியோகங்களை யடைவதற்குரிய யோக்கியதாம்சமாக ஜாதி பேதத்தை ஒழிக்கும் விஷயத்தில் இடைவிடாமல் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இந்த விஷயத்தில், கல்வி பாலி அனுபவம் முதிர்த்த இந்தியர்களில் புத்திகூர்மையும் தக்கசாமர்த்தியமுமுள்ளவர்கள் பொறுப்புக்குரிய கற்பனைகளை நன்றியுத்தெரிந்து கொள்வதற்கெற்ப இனி

மேல் உறுதியாயும் உண்மையாயும் அபிவிருத்தி உண்டாகுமென்று நான் உத்தேசிப்பதோடு கூட, நம்பிக்கையுடனும் எதிர்பார்க்கிறேன்.

9. முதலிலிருந்து பிரதிநிதித்தாபன ஏற்பாடானது நானாவர்த்தியில் உண்டாக்கத் தொடங்கப்பட்டது; மேலும் இந்த ஏற்பாட்டை கிவேகத்துடன் விஸ்தாரமாய்ப் பிரயோகிப்பதற்கான காலம் வந்துவிட்டதென்று என்னுடைய பிரதிநிதியாகிய கவர்னர் ஜெனரலவர்களும் என்னுடைய மந்திரிகளில் மற்றவர்களும் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். உங்களில் பிரிடிஷ் ஆட்சியர்ஸ் வளர்த்து வந்த யாகும்படித் தூண்டப்பட்டுள்ள கொள்கைகளை யுடையவர்களாயிருக்கிற முக்கியமான வருப்பார்கள் தேசசுதந்திரவிஷயமாய் சமத்துவமும் சட்டநிருபண விஷயமாகவும் ஆட்சி விஷயமாகவும், தற்காலத்திருப்பதிலும் பெரும்பாகமும்; நங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சுதந்திரத்துக் கேட்கிறார்கள். இந்தப் படி சுதந்திரத்துக் கேட்பதை கிவேக பூர்வகமாய் பூர்த்தி செய்வதனால் தற்காலத்திலுள்ள பிரபலான அதிகாரத்திற்கும் சக்திக்கும் வலிவுண்டாமேயன்றி குறைபாது. பிரபலனம் நடத்தும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அதனால் பாதிக்கப்படுபவர்களுடனும் அது விஷயமான சமுதாய அபிப்பிராயத்தைத் தூண்டி வெளிப்படுத்துபவர்களுடனும் ஓரமாய் சமபூர்த்தமுடையவர்களாயிருப்பதற்குத் தற்காலத்திலிருப்பதற்கும் அதிக சமயங்கள் வாய்க்கிறபட்சத்திலே ஷேப்பிரபலனமானது இன்னும் எவ்வளவோ பங்கு செய்வையாய் நடந்தேறும். இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக இப்போதுமுயற்சிப்புடன் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் முறைகளைப்பற்றி நான் இவ்விடத்தில்தான் தாழ்த்தியிருக்கிறேன். அவை உங்களுக்கு சிக்கரத்திலேயே தெரிவிக்கப்படும்; மேலும் அவை உங்களுடைய காரியங்கள் இதசமயம் அபிவிருத்திப்பாவதில் ஏற்ப

மேல் ஒரு மேன்மைபான தகைக்கு அறிஞர்பாரிருக்குமென்று நான் பெரிதும் நம்புகின்றேன்.

10. என்னுடைய இந்தியகைகளியங்களின் செளரியத்தையும் கிசுவாசத்தையும் நன்குணர்ந்தவனுயிருப்பதால், அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டுள்ள போர்க்குணங்களை யும் அவர்களது சிறப்பான ஒழுங்கையும் போர்க்கிசுவகம் புரிய அவர்கள் கிசுவாசத்துடன் சித்தமாயிருப்பதையும் நான் இவ்வாறு பெரிதும் மதித்திருப்பதைக் காரிய ரூபமாய்க் காட்டுவதற்கு அநேகவரும் புது வருஷத்தைத் தக்க சமயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று ஆக்கியாபித்திருக்கிறேன்.

11. கிசுடோரியா மகாராணியர் அவர்களுடைய இருதயத்தில் குடி கொண்டிருந்த மிகுபிரியமான நோக்கங்களில் இந்தியாவின் சேஷமும் ஒன்றாயிருந்தது. 1875-ம் (வா) நான் அல்விடம் வந்துபார்த்தது முதல், இந்தியாவின் சேஷமத்தையும் இந்திய மன்னர்கள் பிரஜைகள் ஆகிய இவர்களின் சேஷமத்தையும் அன்போடும் அவாவோடும் கவனித்து வந்திருக்கிறேன்; இத்தகைய அன்பும் அவாவும் காலகதியால் வலிகுன்றுவனவல்ல. என் அருமைப் புதல்வராகிய வேல்ஸ் இளவரசரும் அவருடைய மனைவியராகிய வேல்ஸ் இளவரசியாரும் உங்கள் நாட்டில் தங்கித்திரும்பிய காலையில் அந்நாட்டின் கிஷயத்தில் உள்ளனரும் அதனுடைய சேஷமத்திலும் திருப்தியிலும் உண்மையும் ஆர்வமும் பொருந்திய சிந்தனைபு முடையவர்களாய்த்திரும்பினர். எனது இராஜ குடும்பத்தினருக்கும் வம்சத்தினருக்கும் இந்தியாவின் கிஷயத்தில் இவ்வளம் உண்டாயிருக்கும் நிவிரமான் அதுதாபமும் ஆசையுமாய் நேர்மைபான உணர்ச்சிகள் இந்த இராஜஜியத்து ஜனங்களின் ஆழ்ந்து ஐக்கியப்பட்டுள்ள சங்கதத்தையும் கருத்தையும் காட்டுவதுமாதிரியே யல்லாமல்,

அங்ஙனம் காட்டும்போது வெகு உன்மையாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

12. சரித்திர பூர்வமான ஓலத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்ட எந்த இராஜ்யமும் அல்லது சமுஸ்தானத்திலும் அதிகதிகளுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் இதுகாறும் ஒப்பிக்கப்பட்டுள்ளதை பொப்ப மகிமைபெருந்திய ஒரு பொறுப்பை நிறைவேற்றுகிறதற்காக வேண்டியிருக்கும் ஞானமும் பரஸ்பர நல்லுணர்ச்சியும் கடவுளின் இரட்சணியாலும் அனுக்கரஹத்தாலும் வலியுறுத்தலாக.

எம். ஹாமிக்,

சீவ் ஸெகெரெட்டரி.

MAHISUTA—A NOVEL.

மஹிஸுதா.

(ஒரு நயித்தானம் எழுதியது.)

5-ப் பரிச்சேதம்.

“வர்வாஸுக்ரஹதர, ஸத்யாஹமீர, ஸாரஸமாதலேஸத்தருண ஸார்திர” ஸாரிஸர பம் பர்.வென்று ஹீமீர்கல்பாணி சாகம் வெகு இனிமையாய்ப் பாடப்படுகிறது. ஸ்வரங்கன்வரும் அழகு மிப்பல்லவியைத்திருப்பித்திருப்பி ஸங்கதிகள் போட்டு சாகம், தாளம், சருதி ஸயம், பிச்சாமல், ஸங்கேதம் கேட்கிறது. அதிமதுர்மான ரூஸேசை ஜெங்கர ராதத்துடன் வலிமஹத்தைப்போல் கர்ஜிக்கும், ஜிணையீட்டும்கப்பதம். சிலரோத்துக்குள் “மதனமோஹனுக்கார ஸுந்தர மதவரிந்தாரகபனு கம்பிரா” காபாகுபததரகதபகரீ, காபிஸரிததபா, வென்று மோஹிஸராகத்தில் பாடப்பட்டது. மோஹிஸரகம என்னளவும் பிச்சாமல் கேட்போரின் மனம் கரைந்துருகும்படி ஒலித்தது. சில நிமிஷத்து

க்குள், “மூன்மதஸ்யகாதோமதிரா மன்மன ஹருஷயிசிதமந்தாரா,” தாதாதிஸா திரிஸஸாவிந்னிததம் வென்று தோடி ராகத்தில் பல்லவி யாரம்பவாயிற்று. கரோதாக்கனின் நயனங்களில் ஆந்த பாஷ்பம் வடிந்தது. வஸந்தம், கல்யாணி, சோகிவத்வணி, பஸ்மஞ்சரீ, முதலியராகங்கள் ஆஸ்பனம் செய்யப்பட்டன. காலத்துக்கேற்ற ராகங்களை வாசித்தால் ஸந்தோஷம் அதிகரிக்கும். உத்யான வந்ததிலிருந்த பகலிதஸெல்லாம் கானத்தால் ஆஹாரமுன்னுமல் சாய்ந்திருந்தன. பரோசகவரண கானத்தால் வந்தோத்திரம் செய்தார்களை என்று தேன்றுகிறது. “ஸாமகானஸேஸ்” என்று மஹேசுவரநாமத்தைப்பாடினார்கள். அதுவும் முடிந்தது. ஸாமஜகர்மினி, கர்மிததாமினி, சியாமலே கஸல்பே கோமலே கிமலே, என்று ஜெகதீசுவரிஸ்துத்யம் செய்தனர். வினாகாதம் துவனித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஜகதம்பிகே, ஜஸ்ஜாம்பிகே, ஜகன்மோகினி, ஜகத்காரணி திரிலோக சங்கரீ, நித்தியாகந்தஸ்வரூபினி, ப்ரீவாணி, தேவி, கிருபாகடாக்ஷினி என்னும் பாட்டடை மத்யமாவதி ராகத்தில் பாடப்பட்டது. இரண்மணி நேரமாயும் ஸங்கேதம் சப்தித்துக்கொண்டேயிருந்தது. ஆரம்பம் முதல் அந்தியம்வரை ஆந்த ரஸத்தையே அதிகமாய் வாடித்தது. தேவகான்றும் இதற்கு நிறுரல்ல, காரநந்தினியான தேவியே பாடுபடுகிறவர்களுக்கு இவ்வித சத்தியைக் கொடுத்திருப்பாளென்பதற் சந்தேகமில்லை. மறுபடியும்

“ஜயத்ரிபுஸுத்தரீ யம்பாஜரீ

ஜடஜபஜஸ்பேசுவரமணி

வாணீகமவேந்திராணீஸுமருட

பாணீராஜிதபந்தமலே

அப்பிஷேகமலம்மிகேஸேதரி

வாஸ்பஸாதகிவந்தகரீ

கிருதினீந்தஜன ஸத்திரிதம்மணி

பஞ்சுஸதீச பிரபுலகணே,

மகேசன்ம பாடி கார் மனமித்துக்கே”

என்று முடிந்தது. சிலநேரம் நிச்சயம். வினை நித்திரைபோயிற்று. என்டம் மறைந்தது. சகடிகங்களெல்லாம் விழித்தன. மனிதர்களெல்லாம் முகம்மாறினார்கள், ஸங்கீதகாணம் மாயமாயிற்று.

சக்ரவர மானதால் லலிதா தேவியை ஹைஸ்ர நாமத்தால் பூஜை செய்தார்கள். பூஜாமந்திரத்தின் வாசலில் வாழைமாறங்கள் கட்டியிருந்தன. தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சித்ர கிசித்திரகோலங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. சதுர்புஜஸ்ரத்தி யான தேவி புஷ்பராசிகளால் மறைபட்டிருந்தாள். ஊதுவந்தி, பன்னீர், ஸுந்தர்தம் வீசும் புஷ்பங்கள், வாஸனையைத் தரும் தைலங்களெல்லாம் தேவிக்கு ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டிருந்தன. அடிஷேக அர்ச்சனை, மங்கங்கள் முடிந்தவுடன் அம்பிகையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷ முகத்துடன் ஒரு ஸ்திரீ வெளியே வந்தாள். அவள் முகத்திலுள்ள கியர்வைத்துளிகளை அவள் ஸகிதன் வஸ்திரத்தால் துடைத்து விசிறியால் விசினான். 'ஸகி!' என் ஜெனனியை கிட்லொ மனயில்லையே! என்றான். 'அம்மனீ, உன் மந்தா, உன்னோடருக்கிறான். அவன் தனித்திருக்கவில்லை, நேரமாயிற்று. இன்றையதினம் நெடுநேரம் ஸ்தோத்திரம் செய்தாய். பலன் சீக்கிரம் கிடைக்கும். போஜனம் செய்யலாம்வா வேண்டுள். என்ன மபரிஹலிக்கிறாய், நான் பன்னிக்கோரியா ஸ்தோத்திரம் செய்தேன். என் மனம் உனக்குத் தெரிந்திருந்தும் இவ்விதம் சொல்லுகிறாயே!' 'இல்லை யம்மா. உனக்கு பலன் கிடைத்தால் வேண்டாமென்று நீக்கி கிடுவாயோ?' 'ஸகி பன்னி இச்சித்து ஒருவேலையும் செய்யக்கூடாதென்று நீயே அடிக்கடி சொல்லுவாயே!' 'ஆம். நான் சொன்னது வாஸ்தவமே. தானுபத்தேடிவந்தால் தன்னா வாயோ ஏற்றுக்கொள்ளுவாயோ? அதைச் சொல்லேன்!' 'நீ வம்புக்காரி உன்னோடு நான்

பேச மாட்டேன். காற்று வருமிடத்தைச் சொல். சற்றுநேரம் உட்காருகிறேன்.' 'நல்ல தம்மா; நான் உன்னே சென்று போஜன பதார்த்தங்கள் வழித்தப்படுத்தி வைக்கிறேன். நீ இரத்தஸ்பதிக, சிலர்க்கிருகத்தில் சற்று நேரம் விசரமித்துக்கொள், போகிறேனென்று கூறிச்சென்றுள்.

ஸுந்தரி ஒரு மஞ்சத்தில் சாய்ந்தவண்ண மாய் படுத்தாள். நேரம் சென்றதும் அவளோடிரில் ஒரு புருஷருபம் நின்றது. அவன் யாரென்று பார்த்தான்; தனக்குத்தெரிந்தவ னென்றறிந்ததும் பக்கென்று சிரித்தான். சிரிப்பை யடக்க ஸாத்தியமில்லை. சிரித்து ஸகி சீக்கிரம் வரவென்று கூகினான். நின்ற வன் 'மகாராணீ, என்ன நகைக்கிறாய்! எனக் குக்கல்பான்ம் வரப்போகிறதென்றேன் என் ஸ்நேகிதர்கள் புஷ்பங்களால் அலங்காரம் செய்திருக்கிறார்கள். மஞ்சரி உன் குருக்கான் டிக்கும்படி அனுப்பினான். நான் வந்தேன். அழகாயிருக்கிறேனா, இல்லையா' வென்றான் ரமணி முன்னிலும் அதிகமாய் சிரித்து 'ரகு பதி மணக்கோலம் பூண்டிருக்கிறாய்; ஊமத் தை, எருக்கை, செம்பருத்தி, காட்டுக்கதிர், தும்பை முதலிய புஷ்பவர்க்கங்கள் உனக் கேற்றவை, யார் பொறுக்கி முடித்தனர்; ஹாரம்பேஷாயிருக்கிறது. உன் சினேகிதர்களாயர்! இங்கே அழைத்துவா பர்க்கலாம்' என்றான். ரகுபதி 'ஒட்டோட்டமாயேறா னான். மஹீஸுதை. அவனுடைய மெண்ட யத்தைக்கண்டு தனக்குள்ளே ஆலோசனை செய்யலானான். இதற்குள் ரகுபதி ஒட்டிடி வந்து 'அம்பா' இங்கே பாருங்கள். இவர்கள் தான் எனக்கு அலங்காரம் செய்தவர்கள்' என்று கிசையக்காட்டினான். மஹீஸுதை நகை முகத்தோடு மென் ன எழுந்திருந்தான். ஸ்னானம் செய்திருந்ததால் தலைமயிர் கட்டாமலிருந்தது. கட்டிலின் சந்தில் தேசராசி அகப்பட்டு எழுந்திருக்கும்போது தமட செய்தது. மஹீஸுதை தன் கைகளால்

தலைமயிற்ர மெதுவாயெடுத்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். ரகுபதி சந்தி பல்லி யினித்து நாட்டியமாயினான். மண்டபத்தின் வெளிப் படியில் ஒரு ராஜபுருஷன் கிரரஸகார்தி விச தன் நேசனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். மஹீஸுதை பிரமித்தான். அவன் ஸந்தோஷமுகம் ப்யத்தை படைந்தது. கடடிலிவிருந்து கிழிறங்கினான்; வெளியே போவதற்கு ஒரே வழியுண்டு: மார்க்கத்தில் வந்தவர்கள் நின்றிருந்தனர்; ஸங்கோசத்தால் அவர்களுோடு பேச முடியவில்லை. 'மகாராணி, என்னைப்பாரேன், நான் அழகாயிருக்கிறேனு இல்லையா சொல்லேன். மஞ்சரி நன்றாயிருக்கிறதென்றான். நீ ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிறாயே' என்று ரகுபதி பேசினான். மறுபடி மஹீஸுதைக்கு சிரிப்புண்டாயிற்று. தன் முந்தானித் தலைப்பால் வாயை மூடிக்கொண்டே மனதுக்குள் நனைத்தான். இதற்குள் மஞ்சரி அவசிடம் வந்து, 'நேரமாயிற்றே, பசியில்லைபா, வா' வென்றழைத்தான். மஹீஸுதை மெனமாயிருந்தான். 'மஞ்சரி நான் மகாராணியை அலங்காரத்தைப்பற்றிக்கேட்டும் வாய்திறவாமல் யோசிக்கிறேன். உனக்கு பதில் சொல்வானோ' வென்று ரகுபதி கூறினான். மஞ்சரி: 'பிரதாபலங்கேசவரா வாயை மூடு; தெரியுமா, தேட்டத்துக்கப்பால் தள்ளுவேன்.' 'இல்லை, இல்லை இனிமேயில்லை, என்னைத் தள்ளாதே, இவர்கள் எனக்கு மணக்கோலம் செய்துவிட்டார்களே, எனக்கென்னகுறைவு?' என்று கூத்தாடலானான். வந்த ராஜபுருஷர்கள் சிரித்தார்கள், மஹீஸுதையும், மஞ்சரியும் சிரிப்பை யடக்க முடியாமல் 'ரகுபதி! போதும், போதும், வேஷம் வெகு அழகாயிருக்கிறது' என்றனர். மஞ்சரி ரகுபதியை நிறுத்தச் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. அவன் கோபங்கொண்டு 'ரகுபதி! இதோ வந்தேன்!' என்றான். அவன் ப்யத்தாட்டன் கடடின் கீழ் ஒளிந்துக் கொண்டான். இதென்ன வித்தை யென்று மஹீசிரின் பிர

திப்பனைக் கேட்டான். பிரதிபன் வந்ததிலிருந்த ஜீவன் தன் ஸ்வபாவத்தைக் காட்டுகிறது என்றான். மஞ்சரி அதிதினே உங்களுக்கும் போஜனம் வழித்தமாயிருக்கிறது. ஆகாரமுண்டபிறகு மற்ற கிரோதங்களைப் பார்க்கலாம் என்றான். அவர்களும் நல்ல தென்று அரண்மனையை நோக்கி நடந்தனர்.

மஞ்சரி மஹீஸுதையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். 'மஹீஸுதை! மஞ்சரி! சாதுப்பொறு, போகலாம்' என்றான். 'அம்மணி! என்ன மைசாரம், எதற்காக பொறுத்துப் போகல்வேண்டும்! சொல்' வென, மஹீஸுதை ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தான். 'ராஜகுமாரி! தவத்தின் பலன்கிடைத்தது; தன்னுவாயோ, தாக்குவாயோ தெரியாது, வா! பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்.' என்று மஞ்சரி சொல்ல,

மஹி:—மஞ்சரி! அந்த மகா புருஷன் யார்? அவரோடு வந்தவர். என்ன உறவாக வேண்டும்? இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்?

மஞ்ச:—எனக்குத் தெரியாது! உன் தாய் அழைத்துவந்திருப்பாள். நானும் உன்னைப் போலவே ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

மஹி:—ஓஹே! நீயிருக்கும் போது அற்ப ஜீவன்களும் இக்கோட்டையில் ஸஞ்சரிக்கப்பய்படுமே; மனிதர்களை நீ தாராளமாய் நடக்க விடுவாயோ! உன் லாபத்தியத்தை என்னிடம் ஒளித்தாதே உண்மையைச் சொல்.

மஞ்ச:—மஹீஸுதை! அவர்களைப்பற்றி நீ எதற்காக கேட்டுறாய்! உனக்கு அவர்களின் பரிசயத்தாலாரும் பிரயோஜன மென்ன! எழுந்திரு சாப்பிடப்போகலாம்.

மஹி:—நீ சொன்னு லொழிய நான் வர மாட்டேன்! எனக்கு ஆகாரம் வேண்டாம்.

மஞ்ச:—ஐயம்பத்திலேயே முஷ்கரம்பிடிக்கிறாய்; அவர்கள் வழிப்போக்கர்கள், பாதை தெரியாமல் கோட்டைக்குள் றுழைந்தார்

களாம்; பதிலேயே வந்தவர்களை அன்னமிட்டனுப்புவது தர்மமென்று அவர்களை சில நேரமிருக்கும்படி கூறினேன்.

மஹீஸுதையின் வதனம், விவரணமாயிற்று; பேசவில்லை. மௌனத்தோடு கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு ஆலோசித்தான். மஞ்சரி அவள் மூகம் மாறினதைப்பார்த்தாள். 'மஹீஸுதா எழுந்திரு, போஜனம் செய்யவா' வென்று கையைப் பிடித்துத் தூக்கினாள். மஞ்சரி வர்த்தைக்கு மதுத்துப் பேசமுடியாமல் எழுந்திருந்தாள். 'மஹீஸுதையின் நிலைமையைப்பார்த்தவுடன் மஞ்சரி சிரித்தாள். அவளுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. மஞ்சரி யின் கண்ணத்தில் பளீரென்று ஓர் அறை கொடுத்தாள். 'என்னம்மா, இது வெகுமதியோ நான் போகிறேன். நீ தனியாயிருந்து ஆலோசனை செய்'யென்று மஞ்சரி போகலானாள். போகும் போதே 'கல்யாணகாரியங்களை சீக்கிரம் முடிக்கவேண்டும், பந்தலில் மண்டபங்கள் ஏற்படுத்த ஆட்களை வரவழைக்கிறே'னென்றாள். 'மஞ்சரி என்ன உறுதிகரையுள்ளாள்' என்று கட்டிலின் கீழ் ஒளிந்திருந்த ரகுபதி தன்மார்பைத் தட்டிக் கொண்டே எழுந்திருந்தான். மஹீஸுதா திகைத்து 'ஓ, ஓ! விலகு! மஞ்சரி இத்தன்னம் சிவபூஜையில் கரடிவந்திருக்கிறது' என்றாள். 'இதோ வேட்டையாடுகிறேன்' என்று ஒரேதான் டாய்த்தாண்டி; ரகுபதிசந்தின் குயிலையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவளை அங்கு மிங்கும் சுற்றியடித்தான். இதுதான் கல்யாணவேடிக் கையென்று. இரண்டு கண்ணங்களையும் கையாலுத்திருக்கின். வலிக்கிறதே! என்று அவன் அழுதான். 'ஆனால் கல்யாணமில்லை போ!' வென்று நெட்டிப்பிடித்துத் தள்ளினாள். குப்பா விழுந்து பல்லில் சத்தம் வழிய இனிமேல் அப்படி சொல்லமாட்டேன். நீ அடிக்க லாமென்றான். மஞ்சரி 'பேட்டாடிவைப்பக்கா' என்று வந்திருப்பவர்களை ஒடி அழைத்துக்கொள்

னவா; உனக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பார்கள்' என்றாள். ரகுபதி குண்டோட்டம் குதிரையோட்டமாயோடினான். இருவரும் சிரிப்பையடக்கமுடியாமற் சப்தமிட்டனர்.

6-ம் பரிச்சேதம்

ராஜதர்மசாஸ்திரப்படி எல்லாக்கட்டள்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மீனோத மஹலின் ஸ்ரீங்கரம் கண்ணைக் கவர்த்து பட்டு, ஜிகை, முத்து, நவாத்தம், மிளகு, வாண இறகுகளால் அநேக வஸ்துக்கள் சோபித்தன. ஸுமாரணபாத்திரங்கள் ஒரிடத்தில் வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஸுகந்த வாஸனை நரவடிகத்தைத்துளைத்தது. மத்தியிலுள்ள பத்தாணத்தின்மேல் ஒரு யுவகன் உட்கார்ந்து தாழ்புலம் போட்டிக் கொண்டான். அவனருகில் ஒரு புருஷன் நின்று, எதிரில் ஒருஸ்திர நரகாலியிடாட்காரன் நரவடிக வசனத்துடன் வர்த்தை யாடுகிறான். அந்த மஹலில் இவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. மஹீஸ்திரன் பிரதிபன், மஞ்சரி ஆகிய இவர்களே அங்கிருந்தனர் என்று நாம் சொல்வவும் வேண்டுமா.

மஞ்சரி:—எளியவர்களின் வீட்டைத் தேடிவந்தீர்கள். எங்கள் பரீகயத்துக் கிணையுண்டா! பெருமூதாயிற்று எழுந்திருக்கலாம், உங்களுக்கு வழிகாட்டுகிறேன்.

மஹீ:—நாங்கள் கிஞ்சித்து புண்யம் செய்ய திருந்தோம். உங்களுடைய உபசாரத்துக்கு என்ன பிரதிபுகாரம் செய்யப்போகிறோம்.

பிர:—இன்றையதினம் நாங்கள் எழுந்திருந்தவேளை எல்லதென்றே நினைக்கிறேன். எங்கள் மகாராஜாவின் அதிர்ஷ்டகாலம் இவ்விடத்தைக் காண்பித்தது.

மஞ்சரி:—எல்லாம் பகவானுடைய செயல். இது நன்யாமர்திரம்; நீங்கள் இருந்தால் செவிதவரும்; எழுந்திருங்கள், போவோம்.

மஹீந்திரனும், பிரதீபனும்! ஒருவர் முகத்
தை யொருவர் பார்த்தார்கள். மஞ்சரியின்
அவசரத்தைச் சொல்ல முடியாது. என்ன
செய்வதென்று தேன்றாமல் இவர்களும் எ
ழுந்திருந்தார்கள். மஹீந்திரனுடைய கண்கள்
பாரையோ தேடலாயின, அவன் அடியெ
டுத்துவைக்க முடியாமல் தவித்தான். பிரதீ
பன் மஹீந்திரன் கைபைப் பிடித்துக்கொ
ண்டு மெதுவாய் நடத்தினான். ராஜகுமாரன்
நிலைகொள்ளாமல் பிரதீபன்பேரில் சாய்
தான். “இதென்ன! ராஜகுமாரன் பலவீன
மாயிருக்கிறான். வெளியில்தைத்துச்செல்ல
முடியவில்லைவே! மஞ்சரி! நீ இங்கிருந்து எங்க
னாவெளியில் அழைத்துப்போவது கஷ்டமாயி
ருக்குமே என்ன செய்வாய்” என்றான், மஞ்சரி
“இதென்னவிறதை, வந்தவர்கள் என் திரும்
பித் செல்லாமலிருக்கிறார்கள். இன்று ஸாயக்
காலம் எங்கள் மகாராஜா தேவாலயத்துக்கு
வருவார். புத்தியின்மாளிகையில் தங்குவாரே.
நீங்களிங்கிருந்தால் அனர்த்தம் விளையும்.
பிராச்சாரமசாலையா யிருந்தாலும் மற்றொருவரு
டைய கிரகத்திஸ் தனிமையிலிருப்பது அபா
யகரம். பிரதீபகுமாரா! அவருக்கென்ன உட
ம்பு? நான் தென்புண்டாக மருந்துகொடுக்கி
றேனென்று ஒருதங்கப்பாத்திரத்தில் நீர்மல
மான ஜலத்தையிட்டு சர்ப்பிடும்படி கொடுத்தான்.
அதை உட்கொண்டான். சில நேரத்
துக்குள் சோர்வு நீங்கிற்று. மஹீந்திரன் சது
ரிகே உன் ஸாமர்த்தியத்தை பரித்தேன். நீ
சொல்லுவது யுத்தமேயானதும் உன்னால்
நீன்மையும்! செய்ய முடியுமல்லவா வென்
றான்.

இதற்குள் “மஞ்சரி” என்று கூப்பிடும் ஒசை
கேட்டது. மஞ்சரி ‘சற்று இருக்கள் வருகிறே’
என்று ஓடினாள். இவர்கள் உட்கார்த்தனர்.
பிரதீபன் மஹீந்திரனுடைய மனதை நன்றா
ய நிர்வகித்தான். மஹீஸுதை அவ்விடம் வந்தான்.
மஞ்சரி மஹீஸுதைவின் மனோபிப்பிராயத்
தை யறிந்து சுமமாயிருந்தான். மஹீஸுதை

மஹீந்திரனுடைய பூர்வோத்திரங்களைக் கே
ட்கலானான்.

“இருக்கட்டும். கிட்டேனாபார். ஊம் ஊம்
நானேகிறேன். இதோ போகிறேன். ஹூஹூ
ஹூஹூ, ஹூஹூ, நன்றாயிருக்கிறது! எத்தனை
கஷ்டப்பட்டேன். ஹூ, ஹூ, ஹூ, கிறீவேனோ?
எனினில் கிறீவேனோ. ஆம், ஆம், ஆம், என்
சாமர்த்தியம் யாருக்குத் தெரியும்! பார்க்க
லாமே, அப்பா, பெண்குழந்தைகளுக்கு இத்
தனை குறும்பா? எனக்கு கோபம் வருகிறது!
அவனோடு என்ன பேச்சு. இளிப்பென்ன!
நான் அங்கேபோனால் வந்தவன் தடுக்கிறான்.

இந்த அரண்மனை யாருடையது? நன்றாயிற்று!
வழிப்போக்களு என்னை யட்டுகிறவன். நான்
எத்தனை சாஸ்திரங்களைப் படித்தேன். மசி
கதையினிடம் தவறாமல் கல்வியை அப்பியகித்
தேன். என்னைக்கல்யாணம் செய்துகொள்ளு
கிறேனென்று அவன் சொல்லியதால் லலவோ
கஷ்டத்தோடு படிக்கலானேன். மஞ்சரியும்
மகிதையும் என்னை முந்தியெல்லாம் அடிப்
பார்கள். இரண்டு நாளிகையாய் என்னை யடி
க்கடி யில்லை; பாடத்தைக் கேட்கடி யில்லை.
நான் சுமமாயிரேன். தட்டிலிளங்கீழ் ஒளிந்து
கொண்டிருக்கையில் கசு, குசு, தசு, பசு,
வென்று பேசினார்கள். அதென்ன இப்போது
அரண்மனைக் கதவை தாளிட்டிருக்கிறார்கள்.
தட்டத் தட்டயாரும் பேசுகில்லை. ஹா ஹா
ஹா வென்ற கிரிப்பு. இது என்ன கிரிப்பு.
ஸாஸ்கை முடியவில்லைவே! இனி பொறுக்க
மாட்டேன். வருகிறேனென்று சொல்லிப்
போனவன் இன்னும் வரவில்லை. அட மஞ்சரி,
வாடி, நானேவரட்டுமா? எத்தனைமுறை கூகி
னேன்! பதிலில்லை” என்று ரகுபதிவந்து பல
கிதமாய் பிதற்றி மஹீஸுதை யிருக்குமி
டம் சென்றான். மஹீந்திரனும் மஹீஸுதை
யும் தங்கள் தேசவர்த்தமானங்களைப் பீற்றி
பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பிரதீபன் அவர்க
ளின் ஸம்பாஷணையைக் கவனித்ததுடன்
தரனும் அடிக்கடி வார்த்தைகளுடையான். மஞ்

சரி சதுரிகைப் பன்னதால் அடிக்கடி (வெளியே பாராகொடுத்துவந்தான். ரகுபதி சந்துவுக்கு அனேக ஸமாதானங்களைக் கூறி அவன் தேற்றினுள்ளானும் அவனை அவ்விடம் வராமலிருக்கச் செய்ய ஸாத்பயில்லாமற் போயிற்று. விளாவெனும்பொடிய மேல் மூச்சுடன் ரகுபதி யோடிவந்தான். மஹீஸுதை யினிருப்பைக்கண்டு மனம் தளர்ந்தான். மஞ்சரி அவனைத்தேற்றி “குழந்தாய்! உனக்கு அவர்கள் மஹீஸுதைகளைக் கல்யாணம் செய்ய ஜாதகம்பார்க்கிறார்கள”ென்றாள். மனம் குளிர்ந்தது ரகுபதி சந்துக்கு. “ஆனால் எப்போது கல்யாணம். இவர்களும் நமது கல்யாணத்திலிருப்பார்களா? ஆனால் நானும் மஹீஸுதை யினருகிலுட்காருகிறேன். என் கையை விடு” என்று பறந்தான். மஞ்சரி இதேது இதைக் கட்டியபாள் கஷ்டமாயிருக்கிறதே. ஏதாவதொருயுக்திசெய்யவேண்டும்: “ரகுபதி ஜாதகத்தில் நீ செத்துப்போனதாய். தெரிகிறது; லிஜமா பொய்யாவென்று கொல்லிச் சுவரினுள்ள பல்லியைக் கேட்டுவா” வென்றாள். அவன் ஐயோ நான் செத்துப்போனேனு இனி என்னகதி; மஹீஸுதையை யாராவது கல்யாணம் செய்து விடுவார்களோ வென்று ஒட்டோட்டமா யோடினான். எங்கே பார்த்தாலும் பல்லியைக் காணேன். மறுபடி ஓடிவந்து, மஞ்சரி பல்லியில்லையே நீதான் கொல்லேன்: நான் பிழைப்பேனு வென்றாள். மஞ்சரி பல்லி யில்லாவிட்டால் பூந்தோட்டத்தினுள்ள நாயைக் கேட்டுவா: வென்றாள். ரகுபதி ஓடி “ஓ நாயே நான் செத்துப்போனது நிச்சயம்தானா” வென்றாள். அதுவெனவென லொளலொளன்னது குலைத்தது. அதைக்கேட்டும் ரகுபதி சந்திதோ வென்ற சப்தத்தோடு கூச்சசரிட்டுக்கொண்டே ஓடிவந்தான். மஞ்சரி “முதலியவர்கள் என்னவென்று கினவ, நாய் தான் செத்துப்போனது உண்மையென்று அழுத்தது, என்னசெய்வே”ென்றாள். எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். மஞ்சரி

சரி சிரிப்பை யடக்கி “தம்பி, இதின்னும் நாயைக் கேட்டதால் அது அழுத்தது: பின்பக்கத்திலுள்ள நூல்களைக் கேட்டுவா” வென்றது ப்பினான். அவன் ஒட்டமாயோடி மூக்கடராஜனன்னை தென்று நான் உயிரோடிருக்கிறேனு இல்லையா வென்றான். அது பல்லி யினித்துக்காட்டி அடிக்கடி கைகளைத் தூக்கி அங்குமிங்கும் நடந்தது. கேட்டால் பேசமாட்டே னென்கிறுபடி வென்று. அதன் மேல் கல்லி எறிந்தான். அது கோபத்துடன் கட்டியிருந்த கயிற்றை யறுத்துக்கொண்டு ரகுபதிசுநின்மேல் விழுந்து நன்றாய்க் கடித்து மயிரைப் பிடித்து ரத்தவெள்ளம் உண்டாக்கிற்று. அதன் கையினிருந்து தப்பி வருவதற்குள் ரகுபதிசுந்துக்கு பிரானன் போயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். குரங்கு நிகாபத்தோடு உருயிக்கொண்டே யிருந்தது. முகத்திலுள்ள காயங்களோடு ரகுபதி கண்ணர் சொறிய மஞ்சரிவிடம்வந்து தேம்பித்தேம்பி யழுதான். இம்முறை மஞ்சரிக்கு பரிதாப முண்டாய் இனிமேல் அக்கே போகவேண்டாம் நீ வந்தவருக்கு கால்களைப் பிடித்து விசிரிக்கொண்டிருந்தால் உனக்கு சாவில்லை பென்று தெரிகிறது; அவ்விதம் செய்யென்றான். ரகுபதி நோவை மறந்து பங்காக் கயிற்றை யிழுத்தான்; மஹீந்திரனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துபசரித்தான். இடையில் தனக்கு சாவில்லையா வென்று கேட்பான் வலிக்கிறதே என்றமுலான். இந்த நாயிருகத்தைக்கண்டு யார்தான் நகையார்கள். மஹீஸுதையின் கிரோதார்த்தமாகவே மஞ்சரி ரகுபதிசுந்தை போஷித்து வந்தான். காட்டில் இரண்டு ராமணிகள் ஒண்டியாய்க் காலம் கழிப்பதைவிட ஒரு கிரோதப் பிராணி யிருந்தால் மேலல்லவாவென்று போசித்து ரகுபதியைப் பரிபாலித்தான்.

SITA—A TALE OF HINDU
DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இஸ்வரவழக்கை.

(286-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சப்பியன் :—அண்ணா தன் கருபத்தனக் காட்டாமல் ஏமாந்து வின்றால் இப்படித்தான் இருக்கும். எங்கே என் அண்ணா வெங்கட். ராமனுத்திலும் பிள்ளை இருக்கிறான். ஒரு பேச்சு ஆட்சேபித்துப்பேச்சுச் சொன்னான். நாராயண சாஸ்திரிகள் : ஏன்! என் வீட்டுப் பிள்ளைகளைப்பாரேன் : அவர்களும் எனக்கு விரோதமாக ஒரு பேச்சுப் பேசமாட்டார்கள் என்றான். வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் : ஒரேவழிபென்று உபகாரமாக ஒரு வீடு கட்டிக்கொடுத்தால் இது ஒரு ஆட்சேபணை. எனக்கு முன்னமேயே அவன் பட்டணம் போகும்போது அண்ணாவை மரியாதைக்குக் கூப்பிடாமல் பெண்ணாதி தாயாருடன் புறப்பட்ட போதே தெரியும். சரிதான்! இனிமேல் அண்ணாவை மூலையில் உட்கார்த்தி விட வேண்டியது தான். எல்லாம் இராமச்சந்திரய்யர் அதிகாரம்தான் என்றார். காமேசுவரய்யருக்கு இராமச்சந்திரய்யர் மீது கோபம் பொறுக்க முடியவில்லை. இந்த ஆலோசனை பெல்லாம் ஆனபிறகு காமேசுவரய்யர் இராமணியனுடைய மீடிற்குக்குப் போனார். காமேசுவரய்யர் தினந்தோறும் தன்னுடைய ஆலோசனைகளை இராமணி தங்கத்தினிடம் போய் சொல்லாமல் இருக்கமாட்டார். ஊரில் அநேகருக்கு தங்கம் காமேசுவரய்யருக்கு என்ன வசியமாயுந்து இட்டானோ என்று சந்தேகம். அவரிடத்தில் போய்ச் சொன்னதும் அவரும் இராமச்சந்திரன் மீதும் அவன் தாயார் மீதும் இல்லாத தோஷங்களை பெல்லாம் கற்பித்து காமேசுவரய்யருக்கு கோபம் முட்டினான். கவனத்தில் பெயர் பெற்ற கம்பனுக்குக்கூட தங்கத்தைப் போல் ஒரு நிமிஷத்தில் ஒரு சங்கதி கவனம் செய்யமுடியாது.

யாது. இப்படியிருக்க காமேசுவரய்யருக்கு பெருத்த கடனாக ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருந்த ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்த தினமே தங்கத்தின் புருஷன் ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகளும் வந்து சேர்ந்தார். கடன் கொடுத்தவர் காமேசுவரய்யரைக் கண்டித்தார். காமேசுவரய்யர் இராமச்சந்திரனைக் கண்டித்தார். இராமச்சந்திரன் இதற்குள் காமேசுவரய்யர் குடும்பத்தை கவனியாத ஊழ் லெல்லாம் கண்டித்தான். காமேசுவரய்யர் சொத்தில் பொறுப்பில்லாதவர். அவருக்கு மந்திரிகளும் எல்லோரும் போக்கிரிகள். இன்னும் கொஞ்ச நாடாயில் அவரை இன்னவரல்லவென்று செய்து விடுவார்கள். இராமச்சந்திரனுக்கோ காமேசுவரய்யரை ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பிடிக்கவில்லை. இவனுக்கு அந்தரங்கமாக காமேசுவரய்யர் மீது பிரியம் உண்டு. அதனால் அவனுக்கு மனஸ்தாபம் பட்டவும் பிரியம் இல்லை. மனஸ்தாபம் இல்லாமலும் காரியம் ஆகாது. கடனை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேனென்று ஆக்ஷேபிக்க இதுதான் சமயம். இப்போது ஒப்புக்கொண்டால் பாதி கடனும் மீடத்தில் தள்ளிவிட்டு பிறகு மனஸ்தாபத்தைக் கொண்டுவந்து பிரிக்க வேண்டுமானால் அப்போது கடன்தான் மிச்சமாகும். அதிலும் சொத்துக்கு மீறி கடன் வைத்துவிட்டால் என்ன செய்கிறது! என்று யோசித்து இராமச்சந்திரய்யர் பூமியை கிற்றுக் கடனை அடைத்தால் ஒழிய நான் கையெழுத்து என்பது போடமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார். காமேசுவரய்யருக்கு வந்த கோபத்துக்கு அளவில்லை. இராமச்சந்திரய்யர் பார்த்தார்! இனிதாகக்ஷணம் வைத்து சரிப்படாதென்று நீங்கள் குத்தகையை ரத்துசெய்து பூமிகளை கிற்று கடன்களை அடைத்தாலொழிய உங்கள் கடனையே நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேனென்றார். காமேசுவரய்யர், எல்லது இனி நீ தனிவாக இருக்கலாம்; என்னுடன் இருக்க வேண்டாமென்றார். இராமச்சந்திர

ரப்பர் ரோசமுள்ளவராதலால் அன்னைய
தினமே தனியாக விலகி உடனே கடன்
வாங்கிப் பாகவியாஜ்யம் போடுவதாகத் தீர்
மானித்தார். இராமச்சந்திரய்யர் ஸ்ரீநிவாஸ
சாஸ்திரிகளிடம் சொல்லி காமேசுவரய்ய
ருக்கு நல்ல புத்தி சொல்லச் சொன்னார்.
ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளைத் தங்கமும் நாராயண
சாஸ்திரிகளும் அடக்கி அவர் மனைதையும்
கலைத்து விட்டார்கள். வெங்கட்டராம சாஸ்
திரிகள் முதலிய எல்லோருக்கும் இராமச்
சந்திரய்யர் பாகவியாஜ்யம் போடப்போகிற
வென்பதைக் கேட்க வெகு சந்தோஷம்.
காமேசுவரய்யரிடம் நல்ல கொண்டு அகப்
படும் என்று வெகு சந்தோஷப் பட்டார்
கள். காமேசுவரய்யரும் கடன் வாங்கி பாக
வியாஜ்யத்தை எதிர்த்து இராமச்சந்திர
ய்யருக்கு ஒன்றுமில்லை யென்று அடிக்கிற
தென்று தீர்மானித்தார். வியாஜ்யம் வெகு
மும்முறமாய் நடந்தது. இருகட்சியிலும்
சேர்ந்து அந்த ஊரில் ஒருவரையாவது
யிட்டு வைக்கவில்லை. தினந்தோறும் ஒவ்
வொரு கட்சியிலும் சாட்சிக்காரர் வந்தவர்
கள் எல்லோருக்கும் 'சபனை' ஒரு சமார
தனைபோல் நடந்தது. சாட்சிக்காரர்களுக்
கெல்லாம் வெகு சந்தோஷம். இப்படிப்
பட்ட வியாஜ்யம் தினந்தோறும் நடந்தா
லும் நம்முடைய பாதகமில்லையப்பாவென்று சொ
ல்லிக்கொண்டார்கள். காமேசுவரய்யருடைய
சாட்சிகளெல்லாரும் பொய்சாட்சிகள். இதில்
முக்கியமான சாட்சிகள் வெங்கட்டராம சா
ஸ்திரிகள், நாராயணசாஸ்திரிகள், சுப்பய்யர்
மூவருமே. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளும் காமேசு
ரய்யருக்கு சாட்சியாக வந்தார். ஆனால் அவர்
பொய்யொன்றும் சொல்லாமல் தப்பித்துக்
கொண்டார். வெங்கட்டராம சாஸ்திரிகள்
நாராயணசாஸ்திரிகள் சுப்பய்யன் ஒவ்வொரு
வரும் தங்களுக்கு காமேசுவரய்யர் மூவாயி
ரம் நாலாயிரம் ஐயாயிரம் இப்படித் தொகை
கொடுக்கவேண்டுமென்று பத்திரம் கொண்டு

வந்து ஆஜரப்படுத்தினார்கள். குடும்ப கடன்
களெல்லாம் இராமச்சந்திரய்யர் படிப்புகா
கவே கொடுக்கப்பட்ட தென்றும், பூரீக
கடனும் இருந்தது என்றும், சென்னார்கள்.
மற்ற சாகடிகள் காமேசுவரய்யர் கல்யாணம்
செய்ததையும் தங்குத்துக்கு சீர்வரிசை செய்
்ததையும் நல்ககள் செய்து போட்டதையும்
சொன்னார்கள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளும் அ
தைத்தான் சொன்னார். இராமச்சந்திரய்ய
ருக்கு அந்த ஊரில் பணக்காரர்கள், தருத்த
வர்கள் எல்லோரும் சாட்சியாகவந்து, உண்
மையைச் சொன்னார்கள். வெங்கட்டராம
சாஸ்திரிகள், நாராயண சாஸ்திரிகள், சுப்பய்
யன் இவர்கள் கடைப்பத்திரம் எல்லாம்மோச
டியாக வாங்கி வைக்கப்பட்டபடியும், பத்திரங்
களில் எழுதப்பட்டன வென்றும் தங்களு
க்குச்செய்த சீர்வரிசைகளெல்லாம் இராமச்
சந்திரய்யருக்கு சம்மதமில்லை யென்றும் சுப்
பய்யன் ருத்தகையும் இராமச்சந்திரய்யரு
க்கு சம்மதமில்லை யென்றும், காமேசுவரய்ய
ரால் எல்லா கடனும் வாங்கப்பட்டன வெண்
றும், பூரீககடனே அந்தக் குடும்பத்துக்கு
இல்லையென்றும் சாட்சிகளால் ஏற்பட்டது.
கேஸ் அதிகமாக இழுத்து அடிக்கடி ஒத்தி
போடப்பட்டாமல் உடனே எடுக்கப்பட்டது.
காமேசுவரய்யர் சாட்சிக் கெல்லாருக்கும்
கேனை அதற்குள் எடுத்து விட்டார்களே
என்றும், தாங்கள் நிர்வாகரமாய் சமாராதனை
சாப்பாடுபோல் சாப்பிட்டுவிட்டு சீட்டுகடி
விட்டு 'டிபின்' முதலியது சாப்பிட்டு சக்மா
யிருந்த தெல்லாம் போச்சே என்றும் வருத்
தப்பட்டார்கள். கடைசியில் கேஸ் முடிந்து
கடன்களெல்லாம் காமேசுவரய்யர் கொடுத்
துக்கொள்கிறதென்றும், மகாதேவய்யர் இற
ந்தகாலத்தில் இருந்த சொத்துக்களில் கால்
பங்கு இராமச்சந்திரய்யருக்கு கொடுக்கவே
ண்டியதென்றும், இராமச்சந்திரய்யருக்கு செ
லவு தொகை இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடு
க்கவேண்டு மென்றும் தீர்மானம் ஆயிற்று.

இதே சமயத்தில் இராமச்சந்திரப்பருக்கு பி. ஏ. பரிசைத் தേறினதாகவும் சமசாரம் வந்தது. பிறகு நாமேசுவரய்யர் இராமச்சந்திரனுக்கு சொத்துகளைப் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

எஸ். இராமஸ்வமி ஐயர், பி. ஏ.

"SPEAK THE TRUTH AND SHAME THE DEVIL."

OR

"GIVE UP THY EGOISM AND KNOW THE TRUTH."

"அகங்காரத்தை விட்டொழித்தால் அறிவீர் நீர் அதிசயத்தை." *

"ஸத்யவத: "— "வாய்மையாலறும் தாய்மையா."

ஒருண்மையான உள்ளுபயம்.

"The sun can give light and heat to the whole world, but it can do nothing when the clouds cover the earth and shut out its rays; similarly, so long as egoism covers the soul, God can do nothing."—Sri Rama-krishna Paramahansa.

பகவான் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசத்தில் ஒன்று பின்வருமாறு:—

"சூரியன் உலகனைத்துக்கும் ஒளிகொடுத்து உலர்ந்ததையும் கொடுக்கவல்லது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் உலகத்தை மேகங்கள் கவர்த்து கொண்டிருந்தால் சூரியன் வெளிச்சமும் வெப்பமும் கொடுக்கமுடியுமோ? முடியாது. அதுபோல, ஜீவாத்மா அகப்பேயால் மூடப்பட்டிருக்கையில் கடவுளால் கருப்ப சாதிக்கமுடியாமற் போகிறது."

"ஆகையால் அகங்காரத்தை விட்டொழிக்கவேண்டும்." "அகங்காரத்தை விட்டொழிக்கவேண்டும்", என்றால் என்ன? "அகங்காரம்" "நான்" என்று நினைக்கிற

நினைவு. இந்த நினைவு அழிந்தால் தேஹம் ஒரு சிமிஷமும் நில்லாது. தேகம் முகைத்ததே இந்த அகங்கார வித்திலிருந்துதான். "அகங்காரம்" என்பது ஸ்தூலபாவம். அஹம் தத்துவம் என்றும் அழியாதது. "அஹம் தேஹம்" என்றும் பாவம் அழியுதற்கு; ஏனென்றால் தேஹம் அழியுதற்கு. தேஹம் அழியும்போது அஃதோடு ஐக்கியம் கொண்டாடிய "பாவமும்" அநாவது "நினைவும்" அழியும். ஆனால் அந்த தேஹம், பாவம் இரண்டுக்கும் காரணபூதமான அஹம் தத்துவமுண்டே அது அழியாதது. கடவுளின் ஒரு அம்சமாயிருக்கிறபடியால் அஹம் தத்துவத்துக்கு அழிவில்லை. "அஹம் பிரஹ்மாஸ்யமி" என்ற மஹாவாக்யத்தின் ஸ்வாஸூபவம் சித்திக்கிறவரையில் அந்த அஹம் தத்துவம் அதிலிருந்துண்டான ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம், காரணமான தேகங்களிடத்து தாதாத்விபராய ஐக்கிய பாவம் கொண்டாடிநிற்கும். அப்படியிருக்க, அந்த அஹம் தத்துவம் அதற்குக்காரணமாயுள்ள பிரம்மத்தில் ஒடுங்குவதேயதற்கு அழியாம். ஜீவன் பிரம்மமாய் விட்டால் செயல் என்பது அற்றுப்போய்விடும். செயலற்றுப்போனால் உலகமும் அற்றுப்போம். ஏனென்றால் உலகம் யஜ்ஞத்திலிருந்து உண்டானது; யஜ்ஞத்தினால் (கர்மத்தினால்) நடைபெற்று வருகிறது. ஆதலால் அகங்காரத்தை விடவேண்டுமென்றால், அஹம் தத்துவத்தை விடவேண்டுமென்பதல்ல; ஆனால், நான் வேறு, நெய்யவம் வேறு என்று நினைக்கும் பேதபாவத்தை விடவேண்டுமென்பதே; ஏனென்றால், இந்த பேதஞானமே மாயா பிரபஞ்ச கிர்த்திக்குக் காரணம். உண்மையாகவே பார்த்தால் கடவுள் கியத்தால் கிபக்தஸ்வரூபியாயிருக்கிறார். தோற்றப்படும் பிரபஞ்சமானது அவருடைய ஜியத் தஸ்வரூபமாக் கிருக்கிறது. குந்திரதாரி திரைக்குள்ளிருந்து பெம்மையை ஆட்டுவதுபோல் ஆட்டிவைப்பவர் அகியத்தபிர

ம்மன். அவர் காணக்கூடாதவராயிருக்கிறார். தேஹமும் உலகமும் பொம்மைகளைப்போல் ஜடவ்ஸ்து. அவற்றிற்குத்தானாக அசையும் சக்தியில்லை; அறிவுமில்லை. இந்த பொம்மைக்கும் சூஸ்திரதாரிக்கும் இடையிலிருக்கும் சூஸ்திரம் அல்லது கயிறுக்கு ஒப்பானது என்னவென்றால், அதுதான் மனம் என்று சொல்வது. அந்தமனம்தான் சூரக்ஷமாகங்காரம். சேதனஞ்ஞ (அறிவுள்ளவன) மனிதன், “நான்சேதனன்” அதாவது “அறிவுருபமாய் விளங்குவோன்” என்று நினைக்காமல், அசேதனமான சூஸ்திரம் (கயிறு) நான், பொம்மைபோன்ற தேஹம் நான் என்று நினைப்பானேல், அந்த நினைவினால் அறிவுமயமான அவன் அசேதனமான (மூட்டமான) சூத்திரம் (கயிறு)யைக்கொப்பான மனசு, பொம்மை (தேஹம்) இவற்றோடு ஏகிப் பாவமடைந்து, அவையளவேயாகக் குறுகிவிடுகிறான். அப்பெப்படியென்றால் எங்கும் நிறைந்த ஆகாபத்தை ஒருவிகட்டி அதில் வைத்து மடாகாசம் என்று காப்பதுபோலும், ஒரு குடத்தை வளைந்து அதில்வைத்து கடாகாசம் என்று காப்பதுபோலும். மட்டத்திலும், கட்டத்திலுமுள்ள ஆகாசம் அதன் எங்கும் நிறைந்த தன்மையால் விகட்டுமுன்னும், வீடு அழிந்தபின்னும், அப்படியே குடம் வளையுமுன்னும், குடமுடைந்தபின்னும் இருந்தாலும், அந்த ஆகாசம் மட்டத்திக்குள்ளும் குடத்துக்குள்ளும் இருக்கிறதாக பாவிக்கிறபாவனையினாலே மடாகாசம் கடாகாசம் என்கிற பேருண்டாறெது. அதுபோல் தேஹம், மனசு இவைக்கும் சேதனன் “நான் தேஹம்” “நான் மனசு” என்று நினைக்கிற பாவனையினாலேயே ஒருகித சக்தியுண்டாகி, அது ஸர்வவிபாகமான அஹம்மத்துவத்தின்விபாகத்துவத்தை மறைக்கிறது. இப்படிமறைப்பதொன்றெதுவோ, அத்தற்கு ஆவரணசக்தி யென்றுபேர். இந்தமறைவைத் திரையாகக்கொண்டு இதில் பொம்மலாட்டத்தைப்போன்ற ஜீவராடகத்தைப் பிரபஞ்ச

மாயாவிலாசமாகத்தோற்றுவிப்பது எதுவோ அது விசேஷ சக்தி. இந்த ஆவரணம், விகேஷம் இரண்டும் சேர்ந்தது மாயை என்று சொல்லப்படுவது. இந்தமாயையின் கிலாஸமே கிலாஸம். இப்பொழுது இந்த உண்மைகளை விளக்க நாமறிய நடந்ததோர் அதிசயத்தைக் கதைபடிச்சொல்வோம்.

ஒரு தியானயோகி யோகத்திலிருந்து “அஹம்பிரம்மாஸ்ய” பென்கிற மஹாவாக்கியத்தியானம் செய்துகொண்டு வந்தான். தியானம் முதிர்முதிர் இவனது இந்திரியக் கூட்டங்கள் ஆகாயத்திலிருந்துதிரும்ப நகத்திரங்களைப்போல் இவனைவிட்டு நீங்கலாயின. இந்திரியங்கள் இப்படி ஒன்றொன்றாய் உதிர்ந்துபோகவும் அந்தயோகி இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் காரணமான மனசே இந்திரியமாகி அனுமாரைப்போல் ஆகாசமனம் முதலிய அட்டகாசங்கள் செய்து திரிந்தான். இப்படி இருக்கும்காலத்தில், இந்த அபூர்வ சக்திகளாலும் சஞ்சலமேயன்றி அவனுக்கு விசாரத்தோன்றாமல், அப்பிராணனுக்காதாரமான மனதை விளித்து அதை விவேகத்தால் கட்டி விடுத்தியும் அந்த பிரம்மஸ்வரூபமேயென்று அத்தற்கு “நத்துவமஸி” பென்னும் ஸாமவேதமஹாவாக்கியத்தைப் போதித்துவர, அந்த உபதேசம் பரித்து மனமும்விஸ்வரூபிதபைந்து அறிவுமயமாய் பிரகாசிக்கலாயிற்று. இப்பொழுது பூர்வ வர்சனையின் காரணத்தால், இந்தப்பிரபஞ்சமாயை அவனுக்குமுன்வந்து தோற்றி, அவனைப்பலவித யோசனைகளிலிழக்க யத்தனித்தது. அறிவுமயமாய் விளங்கிய ஆத்மன் எதிர்ப்பட்டமாய்ப்பையித்தையென்று தள்ளாமல், அதை எவல்புரியும்படி செய்ய, அதிசய அதிசயமான அபாரகாரியக் கனெல்லாம் அவன் இரகமாத்திரத்தால் நிறைவேற்றக்கண்டு அதிசயித்து நின்றான். இதுதான் சமயமென்று அந்த மாயாசக்தி மோஹஞ்ஞதிரத்தைவிட்டு அவனைக்கட்ட,

அவன் அதில் சிக்கிக்கொண்டான். அதாவது அந்தக்கரணவாசனான "மனமுதலத்துப்பனிபோல்" தடித்து மோஹமாக மாறிற்று. மோஹம் தடித்தவும்கூட, சேதனை தன் அறிவெச்சி மழுத்தவும் ஒருவிதமயக்கம் மேலிடவும் கண்டான். இப்படி அறிவு கலங்கவும் அவன் அனுபவித்தவந்த சுகம் குறைவுபட, அது பொறுக்காமல், மனமுதலம் காணப்பெறேபோல்வாடித் தாய்முகம் காணச் சேயைப்போல் தவித்தழுதான். உடனே அவன் அமுதக்கிரங்கி சுவ்வரன் ஓர் திவ்யிமம் தேஜோ ரூபங்கொண்டு சித்தபுருஷனாக அவனுக்கு தரிசனம்கொடுத்து அந்தக்கரணவாசனையும் கெடுக்கவேண்டுமென்று அனுக்ரஹித்து அதற்கான ஸாதன வகையையும் உபதேசித்தருளினார்.

அந்தக்கரண வாசனையைக் கட்டுவான் அந்தக் சிவபுருஷன். மறுபடியும் அகேசாதபஸ்புரியவானான். தானும் பிரம்மமாய்த்தன் மனஸும் பிரம்மமயமான பின்னும், கண்ணமயக்குவது. மாயாப்பிரபஞ்சமொன்றே யாதலால், தனது அந்தக்கரணவாசனையிலிருந்து திரும்பும் அம்மாயாய், பிரபஞ்சத்தை திங்கதரிசியாயிருந்து நோக்கி, அது உண்டான கிரமத்தையுணர்ந்து சித்தபுருஷன் தனக்குபதேசித்த தினுண்மையை உள்ளபடி அனுபவித்தறிந்து, ஆதிமுதலுள்ளதால் "ஆதி" பென்கிற கரணப்பெயர்பெற்ற அந்த அந்தக்கரணவாசனையைக் கெடுக்குமாறு தன்னைச் சுற்றியுள்ள மாயாப்பிரபஞ்சத்தை அருட்கண்ணால் நோக்கி, இந்தக் காணும் பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரம்மமேயென்று திடமாகத்தியானம்செய்தான். நாலாவது மஹாவக்கியமான "அயமாத்ம பிரஹ்மம்" என்பதின் அனுபவமும் சித்திக்க, அந்நேரம் சமுத்திரம்பேரல் அவன் உள்ளும் புதமும் சலனமற்று சாந்தோபசாக்தனாய் எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷிமாத்நிரமாயுள்ள சின்மாத்நிரல் வருபமாய் அமர்ந்து நின்றான். திரிசயமே

ல்லாமற்று திரிக்குமாத்நிரமாய் நின்றான். பார்க்கப்படும் பொருளின்றி பார்ப்பான்மாத்நிரமாக நின்ற மஹாதீரான யோகியின் சமாதிமுதிர்ச்சியில் ஆருடதனையிடும்பொழுது அந்தப்பார்ப்பானமற்று கத்தப்பார்வை மாத்நிரமாக நின்றான்.

"அறிவுமும் அறிபொருளும் ஒன்றேயாக"த் திரிபுருஷனம் நமசிப்போய் அறிவுமயமாய் விளங்கினான். அப்பொழுது அவயவங்களுக்கும் அவயவிக்கு முன்னதோர் தாதாத்மிய சம்பந்தப்பிராப்தியையும் நமசிப்போக நிரவயபிராப்தி கேவலம் அலைக்கறியுந்து விளங்கினான்.

* * * *

ஹிருதயம் கமலத்திலுள்ள பிராணன் நிகலாஸரூபமாய் பிரமுகமாகப் பிரகிருத்தித்தவந்தநானதது, பிராணபுரத்தித்யாவாசத்திபெற்று, தானத்தியானசமாதிரூபமோலஸம்யமத்தில் திடமாகின்று அப்பிய சிந்து வருகையில், அஹமுகமாகத் திரும்பி மூலாதாரத்திலுள்ள "ஆந்தரவேஷ்டனிகா" வென்னும் முக்கிய நாடியிலுள்ள குண்டலிநிசத்தியின் ஆகரணியினால் அலவிடத்தை யடைபலாயிற்று. ஹிருதயகமல மத்தியிலுள்ள பிராணன் மூலாதாரத்தில் குண்டலிசத்தியோடு சம்பந்தப்பட்டவும், அபானன் உடனே அதைச்சேர்ந்து மேலெழுகிட்டாமல் தடுத்தது. பிராணன் மேலேயிழுக்க அபானன் கீழேயிழுக்க இவ்விருவித இயக்கத்தின் சேர்க்கைப்பால் மதனம் செய்யப்பட்ட பிராணசத்தியிலிருந்து பிராணபாண ஐக்கியவருபு கியானன் உண்டாயிற்று. அரணிக் கட்டைக்களைக்கடைவதிலுலுண்டாகும் அக்னிஷயப்போதுண்டான இந்தியின் சத்தியின் பிரவாஹத்தால் அங்கே துங்கிக்கொண்டிருந்த குண்டலிநிசத்தியானது கன்விழிக்க, அதன்சேலினால் பிராணசத்தியே

பிழுக்கப்பட்ட உதானன் பிறந்தது கண்டத்
தைபடைந்து வாயுமண்டலத்தைச் சேரவும்
அது சமன்னாகப் பரிணமிக்கலாயிற்று. இப்
படி பஞ்சப்பிராணனாகப் பரிணமித்து தேகத்
தைத் தாங்கிவரும் பிராணசக்திகள் ஐந்தும்
பலிர்முடப் பார்வையற்றகாரணத்தால், வெ
ளிப்போக்குக்கு இடமின்றி தேஹத்துக்குள்
தானே வட்டமிட்டுவர, அவற்றின் சுஞ்சுர
த்தாலுண்டான மின்சார ஒட்டம் போன்ற
பிராணசக்தி தேஹத்தில் விர்த்திபாகி அப
ரிமிதமாகவளர்ந்து அன்னமயமான தேகத்
தைப் பிராணமயமாக மாற்ச்செய்தது. பிரா
ணசக்தியின் வேகத்தால் குண்டலிப்பாம்பு
துயில்நீங்கித் தலையெடுத்தாட ஆரம்பித்
தது. படமெடுத்தாடும் பாம்பு எப்படி வா
யுபந்தம்மெய்து தகையிற்புரண்டு நெளி
யும் தன் தேகத்தை மேலும் மேலும் ஆகா
யத்தில் தூக்கிவிறத்தி, எடுத்தபடம் எடுத்த
படியிருக்க ஆடிக்கொண்டே மேலெழும்பு
கிறதோ, அப்படியிப்போல, துயில்நீங்
கின குண்டலிப்பாம்பும் பிராணபந்தம்
செய்து மேலெழும்பு ஆடிக்கொண்டே மும்
மண்டலங்களையும் தாண்டி தன்னந்தனியே
தனித்திருந்து அசையாமல் நின்று ஆடியது.
இது எப்படியென்றுகேட்கின் சொல்லமுடி
யாது. ஆனால் தேவாலயதரிசனத்தில் பக்தி
சிரத்தையுள்ளவர்கள் திருவாரூரில் திபாக
ரார்ஜர் நிருத்ததரிசனம்கண்டு மகிழ்ந்து அவ
ரது கிருபையால் அந்நிருத்தத்தின் உண்மை
பை உணரக்கூடுமாயின் சிலாக்கியமே.

ஓம்: ஸ்ரீ திபாகரார்: திருவடிகளே சரணம்.

பிராணமயமாய் இயங்கிய தேஹத்தைப்
பாம்பு கிழுக்கவும் (குண்டலியின் வாயுபந்த
னத்தால்) பிராணமயமாய் (இயங்கும் சக்தி
ஸ்வரூபமாய்) விளங்கியதேஹம் மனோமய
மாகாநிபது. மனோமயரூபமாய் விளங்கும்
இந்தக் குண்டலிவிசக்தியென்னும் பாம்பு
விஷ்ணுவுக்கு சர்ப்பசயனமாய் விளங்கும்
ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பாய். இதுமுள்ள

தரம் தொட்டு ஸஹஸ்ராரம் வரையில்: எல்
லா ஆதாரங்களையும் ஊடுருவி நிற்பதால் ஆ
யிரத்தையுடைத்தாய் உலகனைத்துக்கும் ஆ
தாரமாக நிற்பது இதுவே. இந்த ஆயிரத்த
ையுடைய ஆதிசேஷனே அந்தக்கரணவாச
னையின் ஸ்வரூபம். இந்தவாசனைப்படி அடத்
குதற்குவேண்டிய அப்பியாலஸ்தான். இப்பா
ம்பை ஆட்டுதலாம். அந்தக்கரணவாசனை
யை அடக்கிக்கட்டவல்லவனே பதினெண்சி
த்தர்களில் பேர்போனவரான “பாம்பாட்டிச்
சித்தன்.” இந்த ஆதிசேஷன் முடியினுள்ள
மணியே ஜோதிருபமான தேஜோமனஸ்.
“அந்தக்கரணம்” என்பது இதனுள் விளங்
கும் ஜோதி. “பாம்பின் கால் பாம்புக்குத்தெரி
யும்” என்கிற பழமொழிப்படி அந்தக்கரண
வாசனை அந்தக்கரணமாதிரிபாகி நின்றவர்க்
கேதெரியும். இந்த வாசனையைக்கெடுத்து
மனோலயம் உண்பெண்ணி விச்சராதியஸு
வதேஎம்பெருமான் திருவரங்கத்தில் ஸர்ப்ப
சயனத்துத் திருப்பள்ளி கொண்டிருக்கும்
தில்வ காஷியாம். இக்காஷியைக் கண்டனுப
வித்தவரே கிரதார்த்தராவர். மற்றவர்களைல்
லாம் கர்மவலிபிற்பட்ட மீன்களையாவர்.
பிராணபாணனுடைய இயக்கரூபசன்னம்
நீங்கி நிச்சலனம் சித்திக்கும்பொழுது அவ
யவம் அவ்யபி யென்கிற தாதாத்மிய சம்பந்
தன்மியுதியும் ஈழுளிப்போகும். அப்பொ
ழுது கால்கைகளெல்லாம் அற்று கிழந்து
போவது போலும் உணர்ச்சி தோன்றி மூதி
ரும்.

இந்த அவ்யவ அவ்யபிருப தாதாத்மிய
சம்பந்தமும் ஈழுளிப்போக்கால், மனமும்
ஈழுளிப்போம். அப்பொழுது எம்பிரான்
திருவரங்கத்தில் ஸர்ப்ப சயனத்தை விட்
டெழுந்து குண்டலிப்பாம்பின் சக்தியை
கிழங்கும்சுருடன்மேல் ஆரோஹணம் செ
ய்து, கருடவாஹனாருடாய் சிதகாசவே
ளியில் ஓடாமலேடி ஸலபநிகிட்டுத் தம்
பக்தகோடிகளுக்குத் தரிசனமளித்து அவர்

களை ஆனந்தவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்துகிடக்கச் செய்வார். இப்படி கருடவாஹனுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலமே மஹாயோகிகளும், மஹாசித்தர்களும் “ஆருடசமாதியாயிருந்தனுபவித்தல்” எனும் அளவுகடந்ததோர் ஆனந்தசுகம். அந்த சுகத்தை அனுபவித்தறியவேண்டுமென்பதில் வாக்கால் மனதால் வெளியிட்டுச் சொல்லல் முடியாது. “அறிவுழிந்த சுகம்தனை யனுபவித்தே யறியவேண்மே” என்பது ஆனந்தத்தாய்மொழி. இந்த அனுபவத்தின் முன்னின்று மாயாசகிதமாய் அனுபவிக்கும் ஆனந்தமும் சித்திவல்லபங்களும் மிகவும் விரைவறைக்குள்பட்டதோர் சின்ன அளவுள்ளதாக விருக்கும். அளவுகடந்த சுகம் அனந்தசயனத்திலிருந்தனுபவித்தாலும் கருடவாஹனுடையிருந்தனுபவித்தாலும் ஒன்றே. ஏனெனில் மாயாநிலிதமான அந்த ஆருட நிலையில் செய்கை-செய்யாமையென்ற பேதமே யற்று விளங்குதலால் இரண்டும் ஒன்றே. அந்த நிலைகடந்ததோர் நிலையில் “அஹம்பாவம்” வேரோடு களைப்பப்பட்டு, “அஹம்பிரஹ்மமாகவே விளங்குதலால்” ஸர்வம் பிரஹ்மமயமான அந்த நிலையில் எல்லாம் அந்த பிரம்ம ஸந்திரான மாத்திரத்தினாலே தத்தம் தம்மவழிப்பட்டு நடக்கும். “அருக்குள் உருவாய் நிற்கக்கற்றல் அனந்தம் சித்தியாடலாமே” என்பது சித்தர் வாக்கு. பின்னும் அந்நிலையில், “ஆடலாம் பாடலாம் அருள் விளையாடலாம், கூடலாம் ஊடலாம் கடுமினை யறுக்கலாம், ஓடலாம் வீடலாம் ஒன்றும் செய்யாதிருக்கலாம், ஏடலாத ஏட்டிலுள்ள எழுதாக்ஷரம் வாசிக்கலாம்” என்பது சித்தர் வாக்கு. இந்த உண்மையை சித்தமூர்த்தியாக வந்துபேதசம் செய்து விளக்கிவர பின்வரும் உபதேசத்தில் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். “சம் என்பது மாயாபிஜனதலால், ‘இம்மா’ என்பது மாயாஸுறிதமான சித்தி முத்தியைக்குறிக்கும்.

ஒருமா; தீன்றால் ‘ஒரு’ அளவையுள்ளது. அளவுகடந்ததல்’ என்றபடி.

“இம்மா ஒருமீ போடாபோ!
இம்மதிலே உறுஉறுமு.
அம்மா அப்பா, இரண்டாச்சு.
அகார உகாரம் பரம்போச்சு,
சம்மாழிருக்க இடமில்லையே.
சுகுதிமுடிந்த இடம் சொல்லொணாதே!”

SANATANA DHARMA—METHODS OF WORSHIP.

சநாதனதர்மம்

உபாசனை.

“உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நேங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”

“அர்ஜுனா! ஸர்வ பூதங்களையும், தன் ஸக்கல்பரூபமாகையாலே, ‘யந்த்ராதுடானி’ என்று யந்த்ரரூப சரீரத்திலேவைத்த பிரமியாழிப்பானுள் சர்வானுவன் ஸர்வபூதங்களுடையவும் ஹிருதயப்பிரதேசத்திலே நிற்கும்.”

“பராதனே! ஸர்வப்பிரகாரத்தாலேயும் அவனையேயுடைசு; அவன் பிரஸாதத்தாலே (அவனருளால்) பரையான சரந்தியையும் சர்ச்சுவதமான நல்லஸ்தானத்தையும் (பதவியையும்) நீ பெறுவை.”

“ஸர்வமதங்களையும் விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று; நான் உன்னை ஸர்வபாதத்தினின்றும் விடுவிப்பேன். நீ ரோகியாதே; விதரியக்கொள்.”

இப்படி. ப்ரமச்சாரியரையே பூசிக்ருஷண பகவான் அர்ஜுனுக்கு சொசுகஸ்திரமுழு

வதையும் ஒதி யுரைத்தும் முடியில் “எல்லா அறங்களையுமிகழவிட்டென்னையே நல்லாச் சரணமாய் நண்ணியிடு” என்று ஸர்வபாபத்தினின்றும் கிடுபடுவதற்குள் உபாயத்தை அவனுக்குக் கூறி அபயஸ்தமும் கொடுத்தார். பாற்கடலைக் கடைந்தெடுத்த அமிர்தம்போல் வேதசாஸ்திரங்கள் உபவிஷத்துக்களை வெல்லாம் ஒன்றாகக் கொட்டிக் கடைந்தெடுத்த அமிர்தத்துக்கொப்பானது மன்னுபிரக்கெல்லாம் நிலையானநன்மை பயக்குவதாகிய ஒப்புவற்ற மோகக் காஸ்திரமாம் பகவத்கேத.

அந்த பகவத்கேதையை புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உத்தம சீஷனும், தனக்கு மிக்கப் பிரியனுமான அர்ஜுனனுக்கு ஐயந்திரிபற ஒதியுருளியும் கடைசியில் அவன் சோகந்தீர்க்க வழியாக, “ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னை ஒருவனையுமே உபாயமாகப்பற்று” என்று அவனுக்கு உபாசனைமுறையை “கடைப்பிடியாகப் பிடிக்கும் படி உண்மையாக உபதேசித்தருளினார். ஆகையால், தாபங்கலினுடைய தழிக்கப்பட்டுத் துன்புற்ற மார்தர்க்கு உய்யும் வழி உபாசனையே, உபாசனையைப்போல் கைகண்ட லாதனை வேற்றலை, ஆனதுபற்றி இந்த உபாசனையைப்பற்றி இதன் கருத்து என்னவென்று சற்று விசாரிப்போம். எவ்வளவுதான் ஒருவன் விசாரம் செய்யினும், என்னதான் தத்துவாராய்ச்சி செய்திடினும் உபாசனையாலன்றி வேறுவிதமாக அவனுக்கு இலகுவில் ஸ்வாஸ்தியைச் சித்திப்பதில்லை. தத்துவவிசாரம் புத்தி கூர்மையைமட்டும் உண்டுபண்ணும். உபாசனையொன்றே சாதாரணமாகாரமளிக்கும். ஆதலால் தத்துவவிசாரத்திலும் உபாசனை மிக முக்கியமானது. மேலானதென்றும் சொல்லோம். “உபாசனை” பென்றால் என்ன? பிரஹ்மஞ்ஞி ப. நாராயணயார் பிரசுரித்திருக்கும் “சகாதனதர்மம்” என்னும் புஸ்தகத்தில் இதன் கருத்தைப்

பின்வருமாறு வெளியிட்டிருக்கிறார்:—“ஒன்றாவும் நிறைவானவருடன் பரிபூரணத்தின்பகுதியானதும் பிரிவானதுமான ஜீவாத்மா ஒன்றுபட்டுவெண்டுமென்ற மன நெகிழ்ச்சிப் பானது, வாந்தைக்குக் கேசரமாய் உபாசனை, ஜாராதனை என்று வழங்கும்.” இகத்துக்கேயன்றி பரத்துக்கும் இந்த உபாசனை அவசியமாக கிருக்கிறது. ஏனென்றால் கித்யை “வித்தை” வாச்சாமாதிரமானதாக வின்றி வாக்குக்கு அதிர்ஷ்டானமனதோர் தேவதை (பிரகாச) ரூபமாக கிருக்கிறது. அந்த தேவதையையறிந்து அதன் வழிபடுதலே உபாசனையாம். தேவதை என்பது பிரகாச்சுரூபமானது. அந்தப்பிரகாசம் “ஸ்வயம் பிரகாசம்” என்றும், அந்தஸ்வயம்பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பமான “மிமர்சம்” என்றும் இருவகையாம். ஸ்வயம் பிரகாசமாயுள்ளது ஆதிபந்தமற்ற விளகும் நிர்ஞண பிரம்மமாம். மிமர்சமாயுள்ளது அதன் பிரதிமைய ஆதிமத்தியாந்தமுமாய் விளங்கும் சகுணபிரம்மமாம். நிர்த்துணப்பரமமம் மனோவாக்காதிகளுக்கு கெட்டாத முற்றம் நிறைந்த முழுமுதலுக்கும் முதலாய் எல்லாவற்றிற்குள்ளு மிருத்தம் எல்லாவற்றிற்கு மப்பாலாய் தானேதானாய் இரண்டற்றதாய் விளங்குவதாயிருப்பதால் ஒரு பிரதிகத்தைக் கொண்டு செய்யும் உபாசனைக்கு அல்து அரங்கமானது என்று சொல்லுவர் தால்வல் லோர். ஆனால் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் வாக்கென்ன—வென்றால், சகுணோபாஸனை, நிர்த்துணோபாஸனை பென்கிற இரண்டும் முக்திக்கு ஸாதனமானவழிகளே. ஆனால் சகுணோபாஸனை நிர்த்துணோபாஸனையிட இவருவானது. நிர்த்துணோபாஸனையே மிகவும் பிரயாஸையானது: ஏனெனில் நிர்த்துணவிஷயமான நிஷ்டையானது தேகாபிமுக முடையவர்களால் அடையப்படுவது கஷ்டம். அர்ச்சுனன் இது விஷயமாகக்கேட்ட கேள்விக்குப் பகவான் கீதையின்

12-வது அத்தியாயத்தின் முதலில் தன் அபிப்பிராயத்தை நன்றாக வெடுத்துச்சொல் கிறார். அவருடைய திருவாக்கு என்ன வெனில் :-

“என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்திச் சகல கருமங் களையும் என்னியித்தம்செய்து, பண்ணை என்செய்து அர்ப்பணம் செய்தும், அதிக சிந்தனைபுடன் கூடியும், எவர்கள் என்னை உபாஸிக்கிறார்களோ, அங் கள் சிசேஷ்டர்களென்று என்னுடைய நிச்சய மான கொள்கை.

“வாக்குக் கெட்டாததாயும், கண்களால் காணக்கூடாததாயும், மனதிற்கு அகப்படா ததாயும், பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாயும், விருத்திநஷ்டமற்றதாயும், சாக்ஷதமாயும், சக லத்திலும் விஹிபித்திருக்கிறதாயுமிருக்கின்ற நிருக்ருணமான பிரஹ்மத்தை எவர்கள் உபாஸிக்கின்றார்களோ, அவர்களும் இரத்தியங் களை யடக்கிச் சகலத்திலும், ஸம புத்தியுள்ள வர்களாயும், சகல பிராணிகளுக்கும் நன்மை யே கோருகிறவர்களாய் மிருந்து என்னையே அடைக்கின்றார்கள். ஆனால் நிருக்ருணப்ரஹ் மத்தின் உபாசனை மிகவும் பிரயாணசயானது. ஏனெனில் நிருக்ருண விஷயமான நிஷ்டை யானது, தேகாபிமான முடையவர்களால் அடையப்படுவது கஷ்டம்.

“எவர்கள் சகல கருமங்களையும் என்னிடத்தில் சமர்ப்பித்து என்னைச் சரணமடைந் தவர்களாய் ஒரே விதமான பத்தியினாலே என்னையே தியானம் செய்துகொண்டு, உபாஸிக்கிறார்களோ, என்னிடத்தில் வைக்கப் பட்ட மனசையுடைய அவர்களை ஓ! அர் ஜுனா! மிருத்தியுலாகிற ஸம்ஸார ஸர்கரத்தி லிருந்து நான் சிக்கிரமாகக் களையேற்றுகிறேன்.”

இது முடிவான உத்தரம் : இருவகை உபாஸகர்களும் முத்தியடைவார்கள். ஆனால், சக வரனை ஒரு முத்தியாக எழிபடுதல் அமூர்த்

தியாக வழிபடுதலையிட இலகுவானது. இவ் விதமாக உபாசிப்பவர்கள் ஸம்ஸாரஸாகரத் தினின்றி இலகுவாய்த் தப்பிக்கலாம். சருணப்ரஹ்மோபாஸனையிலும் அனேகபுக ளுண்டு. தத்துவஞானப் பிரகஞர்கள் சருணப்ரஹ்மத்தை தன் ரூபமான சத், சித், ஆனந்த மூர்த்தியாகவும், எங்கும் நிறைந்த மூர்த்தியும் பூரணமாகவும், ஏதமாகவும், பரம்புருஷனாகவும் தியானம் செய்து, விச்வரத்தியையும் சார்த்தியையும் அடைவார்கள். இந்தத்தியானம் உபாசனையின் உயர்ந்தபடியாம். இது தத்துவ ஆராய்ச்சியுள்ளவர்க ளுக்கு அதிக அநுருணமாகவிருக்கும். ஏக பாவமும் உண்டாகும். தியானயோகத்துக்கு மிகவும் ஸாதகமானது இதில். தியானம் முற்றி தியேயாகாரப்பட்டால், தியேயாகார அனுபவமுதிர்ச்சியில் சங்கல்பகிதர்பிரிந் டம் நமுகிப்போக, நிர்விதர்பலமாத் ஸம்பத் தும், அதன்திட அபியோசத்தால், நிருக்ருணப்ரஹ்மஸ்வரூபவழிமும் சித்திக்கும். நிர்விதர்ப் ஸமர்த்தியின் முடிவே நிருக்ருணப்ரஹ்மஸ்வரூபவழிமாம். அது ஸகஜமானால் அதுவே “ஆருடஸமாதி” பென்று சொல்லப்படும். நித்த முத்த சந்தப்ரஹ்மானுபூதிச்செல்வ மாம் விதேஹ கைவல்யம். விதேஹகைவல்ய மென்றால் தேஹம் விழுந்தபோவதல்ல : தேஹபாவனை யறவே நமுகிப்போதலாம். இங்கே தேகமென்று சொன்னது ஸ்தூல குசுமகாரண. தேக மூன்றுக்கும் சொன்ன தாம். இதைப்பற்றி “அகங்காரத்தை விட் டொழிந்தால் அறிவீர் நீர் அநிசயத்தை” பென்ற தலைப்பின் கீழ் வரைந்திருப்பதை உன்னுணர்வோடு வாசிக்க வல்லார்க்கு பத வான் “ரூபவித்தை” பென்று சொல்லிய படி அதிரகஸ்யமாயுள்ள அனேக தத்துவ விசேஷங்கள் விளங்கும்.

சச்சிதானந்த மூர்த்தத்தைவிட ஸ்தூல மானதாய் அதிக வரம்புக் குட்பட்ட பிரதீக

மாக விருத்தால் அந்தச் சரீர்தமும் சமாதானமும் அவ்வியப்பினர்களுக்கு உண்டாகாது. மூர்த்தியுபாஸனைகள் எல்லாவற்றிலும் அமுர்த்தமான பூசகரோபாஸனை மேலானது.

அதைப்பற்றி இங்கு நாம் ஏதும் சொல்ல சாத்தியமில்லை. பீம்போபாஸனை அதிலும் எளிதாம். தியான யோகசித்தியும் தத்துவதரிசனமும் லபிக்காதவர்கள் வழிபட ஒரு மூர்த்தம் அவசியமாக விருக்கிறது. அஃது உபாசகனுக்கு எப்பொழுதும் பரமபுருஷனாகவே தோன்றும். ஆனால் தத்துவ ஆராய்ச்சி முதிர்ந்தால்தான் உபாஸனை மூர்த்தமாகக் கொண்டு தான் வழிபடும் வஸ்துவில் பாவஸ்துவின் ஒரு பகுதி ஆகிரிப்பவத்திருக்கிறதென்று தன்னறிவுக்கு விளங்கும். உபாஸனையின் அதிக கலப்புமான் வழிபாடும் “பூஜை” யென்ற சாதாரணமாய் வழங்கும் உபாசனையில், தான் பூஜை செய்யும் பிம்பம் எதுவானாலும் அதுவே உபாஸகனுக்கு, அந்த மூர்த்தியினிடத்தில் நெகிழும் அன்பின் மிகுதியினால், பரமபுருஷனாகத்தோன்றும். இப்படித் தோன்றுவது மனோபாவமே பாதலால் அந்தமட்டில் அது வாஸ்தவம் தான். பாவஸ்து பாவாதீதமானதால், பாவனைக்குள்பட்டது எப்போதும் அப்பாவஸ்துவின் ஒரு பகுதியேயாகி நிற்கும். “ஒரு பகுதி” யென்று ஏற்படும்பொழுது அப்பகுதியில் மிகுதிபேதம் ஏற்படக்கூடியது தானே. அதைப்பற்றி விசாரிக்கில் வளரும்.

இந்த அதிசாதாரணமான தீர்ப்படி-யுபாஸனையில், உபாஸகன் உபாஸனைக் கருகமாக ஒரு திவ்ய விசுரஹித்தை வைத்துக் கொண்டு அந்தப் பிரதீகத்தைப் பூசிக்கிருன். ஹிருதயத்தி லேழும் அன்பு பக்தியின் காரணமாக ஹிருதயமலம் மலருவதற்கு அழகான சின்னங்களாக புஷ்பங்கள் பூஜையில் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. மந்திரத்தினால் ஜலத்தை சுத்தி செய்து விக்ரஹத்தின்

மேல் அபிஷேகம் செய்து பின்பு தன்மேல் புரோக்ஷணை செய்து கொள்கிருன். உபாஸிப மூர்த்தியின் நாமம் வருகின்ற மந்திரத்தை மௌனமாய்ச் சிலமுறை ஆவர்த்தனை செய்கிறதின் மூலமாய், தன்னுடைய குசும்ப, காரண தேஹங்களில் அந்த மூர்த்தியின் ஆலேசம் உண்டாகும்படி செய்துகொள்கிருன். பின்னர் உபாசகன் தன் ஸ்வபாவத்துக்குத் தக்கபடி மெய்மறந்து அந்த மூர்த்தியை ஸ்தோத்திரம் செய்கிருன். ஸ்தோத்திரத்தினால் மனம் உற்சாகமடைய, அந்தமனோற்சாகத்துடனே தியான நிலையில் புருகிருன். எதிரிவிருக்கும் பிரதீகத்தை மறந்து அதில் ஆகிரிப்பவித்திருக்கும் அந்த ஒன்றையே காணவனாய் அதிலேயே அவன் மனம் லபிக்கிறது. அந்த மூர்த்தியின் சரீரத்தியத்தை யடைந்தவனுப்ச் சரீரத்தியம் சமாதானமும் பெற்று ஆனந்தபரவசனாகிருன். இந்த உபாஸனை மனச்சலனத்தைக்கெடுத்து மனச்சமாதானம் உண்டுபண்ணி, மனோபாவங்களைச் சுத்திசெய்தித்து, ஆத்மநிரசனத்திற்குரிய மனோநிலையும் சேர்மும் சம்பவிக்கும்படிச் செய்வதற்கேற்ற சாதனமாக விருக்கிறது.

இது பஹிர்முகப்பாவனை மாரூதவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமானதாயிருக்கிறது. ஏனெனில், இந்த விக்ரஹாராதனையினால் உபாஸனாமூர்த்தி உபாஸகனுடைய மனத்தை ஒரு முகப்படுத்தி அது நிலபெறும் வண்ணம் செய்கிக்கிறது. உபாஸகனது மன நிலையறிந்து அவனது பக்குவத்துக்கு சரியான படி பொருந்தத் தக்கதாய், உபாஸனை மூர்த்தம் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டிருந்தால், இந்த விக்ரஹாராதனை மனோபாவங்களை யுற்சாகப் படுத்தி உபாஸனை விசுரஹத்தில் பிரதீகமாக விருக்கும் மூர்த்தியின் குணவிசேஷங்கள் மனத்தைக் கவர்ந்தகொள்ள ஹேதுவாயிருக்கிறது.

பூஜையானது பஹிர்முகத்தினின்று அந்த மனமாய் திரும்பினால் உபாஸிபமூர்த்தி

மனோபாவமாய் ஆகிர்ப்பவித்து உபாஸகனை
சூரபிம்பர்க்குள் பூமிக்கு நடத்துகிறது. மூர்தி
தியம் உயிர்ப்பித்துக்கொண்டு அவனுக்குச்
சாஷாத்தாக தரிசனம் கொடுக்கிறது. சரி
யானபடி நிரமூலித்து (நிம்மாசமம் தப்பா
மில்) மந்திரத்தால் பிராணப் பிரதிஷ்டை
செய்யித்திருக்கிற விக்ரகம், தினந்தோறும்
உபாஸகனின் பக்திவிசேஷத்தால் அதுசுல
மான கார்த்திச் சலனம்போன்ற ஆகர்ஷண
சக்தி அமையப் பெற்றுப் பின்னர் சலனம்
அதினின்றும் உபாஸகனின் சூரபிம்ப கோசங்
களைச்சோக்கி ஒழுங்கு படுத்துகிறது. அத
னால் அவன் சார்த்தமும் சமாதானமுமான
மனோபாவமுள்ளவனாகி அவன் பிரார்த்தனை
யும் தியானமும் விரிவாகி வித்தாக ஆகின்றன.
அதாவது, உடனே பலனைக் கொடுக்கும்
சக்தி வாய்ந்தவன் வாழின்றன. பத்தன் இந்
தப்பிரதிகத்தை நினைக்குந்தோறும் சந்தோ
ஷமடைகிறான். தன் பிராண சினைகிதன்
படத்தைப் பார்க்கும்போதுண்டாகும் சந்
தோஷத்தைப்போல் இன்னும் அதிகமாக
ஆனந்தாநுபவத்தை யடைகிறான்.

மேற்சொன்ன ஈசுவரோபாஸனியன்றி
தேவதா உபாஸனையும் உண்டு. சூலதேவதா
பூஜை பென்பது நிரதங்கன்தோறும் அனேக
மாய் நடந்துவருகிறதுண்டு. அந்தக்குல
தேவதா மூர்த்தங்கள் குருவால் தெரிந்தெ
டுத்துச் சொல்லப்பட்டதாக விருக்கலாம்;
அல்லது மனத்துக்கு சமணியமாயிருக்கிற
தென்று தானே தெரிந்தெடுத்திருக்கலாம்.
இந்த மூர்த்தியைத் தான் “இஷ்ட
தேவதை” பென்று சொல்கிறது. இதன்
பூஜைக்கு இஷ்ட தேவதா உபாஸனை பென்று
பேர். இந்த இஷ்டதேவதா உபாஸனையின்
வழித்தியினால், உபாஸகன் தனக்கு வேண்டிய
இசுபரஸாதகங்களை பெல்லாம் கேட்டுக்
கொள்ளவும், உற்றவிடத்துதவியாய் நின்று
தனக்கு எல்லா சமயங்களிலும் உதவவும்

இசைந்ததோர் தேவதா மூர்த்தம் அவனை
இடைவிடாது காத்து ரகசிக்கக் கடமைப்பட்
டதாக அமைகிறது. இதன் விசேஷத்தை
வகிஷ்ட பகவான் விலைக்கையினால் மூர்தியை
னுக்கு நன்றாக விளக்கப்புகட்டி யிருக்கிறார்.
ஆசையறுக்கச் சக்தியற்றோர் ஆசைவழிப்
பட்டு முறைக்கிரமமாக ஆசையைவளர்த்து
ஆசாபாசத்தின் உண்மையை யறிந்து ஆசை
கடந்ததோர் ஆத்மலாபத்தையடைய இவ்வை
பிரகிருத்தி மார்க்கத்தில் பிரதானமாய்
அமர்த்ததோர் அதுகூல சாதனமாம். இந்த
இஷ்டதேவதா உபாஸனையானது கிரமக்கிர
மேன உபாஸனை “இச்சா சக்தி உமாகு
மாரி” என்னும் சிவகுத்திரத்தின் உண்மை
யை உணரச் செய்யும். அந்த உணர்வு சித்
திக்கும் காலையில் பிரகிருத்திமார்க்கம், நிவி
ருத்திமார்க்கம் என்று பகுத்துச் சொன்ன
தெல்லாம் கடைசியில் பரையோக மூலமாய்
பரை சார்த்தியில் கொண்டிபோய் விடுகிறது
என்று உபாஸகன் தனக்குந்தானே யறிந்து
கொள்கிறான். இதுவே எல்லா உபாஸனை
களின் முடிவுமாம். இந்த முடிவுவந்திய
வன் நிற்குணோபாஸனையில் தானாகவே பிர
வேசிக்கிறான்.

SANKARAPRIYAN.

சக் க ர ப் பி ரி ய ன்.

XII. வழிக்கு வருதல்.

சென்ற இரண்டு அத்தியாயங்களில் சொ
ன்னவைகள் நடந்து சில வருஷங்களாயின.
ஒருநாள் அரசனது மூத்தகுமாரன் சங்கரப்
பிரியன் தனது பிண்களாவில் ஒரு சோபாவில்
உட்கார்ந்து பின்வருமாறு தனக்குத்தானே
பேசிக்கொள்கிறான்.

சங்கரப்பிரியன்:—“என்ன மடத்தனமா என்காரியம் செய்துகிட்டேன். தெரியாமல் அல்லவோ ராஜ்யம்வேண்டாம் என்று சொல்லியிட்டேன். என்னை ஒருவரும் லக்ஷியம் செய்வதில்லை. முண்டை தளபாக்கியம் நேற்று என்னசொல்சொன்னான்! நான் பல்பிடிக்களை பாம்பென்றல்லவா சொன்னான்! இருக்கட்டும்! அவன் முகத்தில் விழிப்பதில்லை. நேற்றையதினம் நானும் எனது தம்பியும் உட்கார்ந்திருக்க எல்லோரும் மஹாராஜா மஹாராஜா என்று அவனுக்கு மரியாதைசெய்ய என்னை லக்ஷியம் பண்ணினாயில்லை. இதல்லவோ என்னை முற்றிலும் பாதிக்கிறது. இன்றையதினம் தளபாக்கியம் விட்டுக்குப் போகாததால் பொழுதே போகவில்லையே! எவ்வாறு நான் இப்படி காலம் கழிக்கமுடியும்! இப்படி ஜீவித்திருத்தல் ஒருநான் கட்டமுடியாது. தற்கொலை செய்துகொண்டிருப்பதே நலம். இப்பொழுது ராத்திரி 9 மணி ஆயிற்றே, தூக்கத்தைக்காணுமே, தன்பாக்கியமிருந்தால் சதுரங்கமாவது ஒரு ஆட்டம் ஆடலாம். ஆனால் அவன் முகத்தில் இனிமிகு இஷ்டமில்லை. என்னசெய்வேன்! வெளியேயாவது போகிறேன். உயிர்துறக்க சஞ்ஞான வழி எது? இப்பொழுது கானிகோவிலில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவ்விடம் போனால், ஏகாந்தமாய் இருந்து இறக்க ஒருவழி தேடலாம்.” (என்று சொல்லிக் கோவிலுக்குவந்து உள்ளேபோய்) “இக்கதவைச்சாத்தி தானிட்டிடுகிறேன். திறந்திருந்தால் ரோந்துக்காரர்கள் யாராலும் உள்ளேவந்து என்னைக்கண்டால் நன்றாயிராது” என்று சொல்லிக்கதவைத் தானிட்டிட்டு அவ்விடமிருந்த திண்ணையின் படுத்துக்கொண்டிருான். படுத்த கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் யாரோ கதவைத் தட்டுகிறார். சங்கரப்பிரியன்:—“யார் அது கதவைத்தட்டுகிறது?”

மஹாகாளி:—கதவைத்திற சீக்கிரம்! நாம திப்பாயே யாகில் உனது குடலைப்பிடிக்கிற லைப்பப் போட்டுக்கொள்வேன்.

சங்கரப்பிரியன்:—மூலைக்குப் பூ அகப்படவில்லையோ? அந்தப்பருப்பு இக்குவேகாது. பனங்காட்டு நரியா. சலசலப்புக்கஞ்சும்! இந்த மெரட்டலுக்கெல்லாம் நான் பயந்தவனல்லன். ஊர் பேர் சொன்னொழிய கதவு திறக்கப்படமாட்டாது.

மஹாகாளி:—அடே என்ன தைரியம்! நான் ஊர் தெரியுமா? கிடம்பண்ணாதே! கதவைத்திற. நான் படுக்கப்போகவேண்டும்.

சங்கரப்பிரியன்:—நீ இன்னாரென்று சொன்னாலன்றி கதவைத்திறவேன்.

மஹாகாளி:—நான்தான் இந்த ஊர் மஹாகாளி! இப்பொழுது கதவைத்திற!

சங்கரப்பிரியன்:—நீ காளியென்பது மெய்யானால் என் ஸங்கடங்களை நிவர்த்திசெய்கிறேனென்று வாத்தானம் செய்.

மஹாகாளி:—நீ யார்? உனக்கென்ன கஷ்டம்? வாய்விட்டுச் சொல்.

சங்கர:—நான் அரசகுமாரன். எனக்கு ராஜ்யமில்லை தாவரியால் துன்பமடைந்தேன், நற்பசனியை போக்கடித்துக்கொண்டவன்; அதிகம் சொல்வானேன், உனக்கே தெரியும். வரம் தருவதாயிருந்தால் கதவைத் திறப்பேன்.

மஹாகாளி மனமிரங்கினாள். “புத்திரா, நீ கேட்கும்வரம் தருகிறேன், கதவைத்திற” வென்றாள்.

தேவதையின் அனுக்கிரகம் விடைத்த உடன் சங்கரப்பிரியன் கதவைத்திறந்தான். காளி உள்ளே அழைந்ததும் அவன் காளில் விழுந்து கண்ணீர்விட்டபூதான்; மஹாகாளி அவனையாதரித்து பூர்வ விருத்தாந்தங்களை

ஸ்திஸ்தாரமாய்க் கேட்டிந்து நின்றதவிடத்துக்குப்போகக் கூடியபாதுகை யொரு ஜோடியும், வேண்டியதை பெல்லாம் கொடுக்கும் மடினஞ்செயொன்றும் கொடுத்தான். அவைகளால் சங்கராபிரியனுக்கு உண்டாகும் நன்மைகளையும் எடுத்தோதினான். சங்கராபிரியன் அவைகளின் ரகஸ்யங்களை பறித்து காளியை நமஸ்கரித்தான். ஆசீர்வாதம் செய்தான். இராஜகுமாரன் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்மனோரதம் நிறைவேற்றத் தபஸ்செய்வான் காசிக்குச்சென்றான்.

XIII. கரும்புவில்லோன் வெற்றி.

மன்மதன்:—தனக்குள், ஒளோ! சங்கராபிரியா, பரத்தையா இச்செய்கிறாய் என்று பஞ்சபாணங்களின் மலிமையை அறியவில்லை போலும் ஆணையாண்ப்பட்ட இருடிசிரேஷ்டரான கிசவாமித்திரரை விட நீ அதிகமோ. திரிசேத்திரதாரியான பரமசிவனும் கூட என்று அரசிந்தம், அசோகம், ருத்ரம், நவமாலிகை, நீலோத்பலம் முதலான புஷ்பபாணங்களின் மலிமையை அறிந்திருக்க அற்புதமே. நீ எவ்வளவு என்று சொல்லித் தனது கருப்புவிலில் வளைத்து காணேற்றி, பஞ்சபாணங்களையும் ஏககாலத்தில் சங்கராபிரியன்மேல் பிரயோகிக்க, அவனும் மோகத்திலாழ்ந்து, இகத்தை வெறுக்கவேண்டுமென்ற வைராக்ஷயத்தை முற்றிலும் மறந்து துறந்து அனங்கனுடைய வலியிற் சிக்கினவனுப் காளிகொடுத்த பாதுகையின் மகிமைப் பால் ஆதாயமார்க்கமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறான். இப்படி யிருக்க மத்தியமாகாணத்தின் அரசனாகிய நாகராசனது சீமந்த புத்திரியாகிய, மனோரஞ்சினி என்பவள் விடியற்காலத்தில் பரிமளதைலாப்பியங்கனஞ் செய்து காலைச் சிறுண்டி உண்டபிறகு நான்காவது உப்பரிசையில் தோழி பரிமளாங்கி என்பவள், அவளது நீண்ட கூந்தலை சிக்கெடுத்த

ஆற்றிக்கொண்டிருக்க ஒரு சோப்பாவில் கீற்றிருந்தான். முன்னரே அனங்கனது புஷ்பபாணங்களால் அடிபட்டு மோகவலியிற் சிக்கித் தத்தளிக்கும் எம் சங்கராபிரியனும் அவளது முகத்தைப் பார்த்து பின்வருமாறு சிந்திக்கலானான். என்ன ஆச்சரியம்! நான் பார்ப்பது சகாங்கனோ? இல்லை. திவாகரன் ஆட்சியில் திசாகரனுக்கு அதிகாரமேது; தவிர சந்திரனுக்கு கனங்கமுண்டு இந்த பிம்பமோ மாசந்தரா யிருக்கிறது. ஒருக்கால் சரசிருஹமாயிருக்குமோ? இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் நான் இரண்டு வண்டுகள் அதில் உட்கார்ந்திருக்கக் காண்கிறேன். இல்லை அது பத்மமாயிருக்குமென்று எண்ணத்தகாததா யிருக்கிறது. ஏனெனில் குசமம் தடாகங்களில் அல்லவோ காணப்படும் நகரமத்தியில் ஒரு உப்பரிசையின்மேல் தடாகமேது. தவிர வண்டுகள் மீள்வடிவமாய் யிருப்பதில்லை. ஆ! இப்பொழுது நன்கு காண்கிறேன். இம்மாத தேவகன்னிகையோ, ரம்ஜையோ, ஊர்வசியோ, திலோத்தமையோ, நாககன்னிகையோ அறிவினேன். எப்படியாவது இவளை மணம்புரிய முயலவேண்டும். சைத்தானோடுகூட வேண்டியிருந்தாலும் அவளை அடைய சொர்க்கத்தை இழந்துபோவேன் என்ற உடன்படிக்கை செய்துகொள்வேன். இத்தருணத்தில் நான் எங்கேயோ படித்திருக்கும் இரண்டுகதைகள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. ஒரு வன் வருஷத்தில் ஒரு மாதம் ஓராய் ரூபமாக இருந்து சைத்தான் வசமாய் கூடுமானவரைக்கும் ஜீவவதை செய்வதாயும் பாக்கி 11-மாதங்களில் சைத்தானின் உதவியால் இவ்வுலகில் மனிதனால் அனுபவிக்கக்கூடிய அதிகாரம், பொருள், இன்பம் முதலிய யாவையும் அனுபவிக்கிறதென்பதும் இருபது வருஷங்களுக்குப் பிறகு முற்றிலும் சைத்தான் தேசமாகிய நகத்தில் வாழ்வதென்பதுமான ஒரு உடன்படிக்கைசெய்து முடிவில் நகவாசியா னெனப்பது ஒன்று..

மற்றொன்று ஒரு பிச்சைக்காரன் மனித
ரூபமாய் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த சை
த்தானை ஒரு நாள் சந்தித்து பிச்சை
கேட்ட சைத்தானும் தனது சட்டைப்
பையினின்றும் ஒரு அரத்தைப்பெடுத்து
அவன் கையில் கொடுத்து இதனால் உளது
உதயத்தில் ஒருநாள் ராவிக்கொன் என்ற
சொல்லு அப்பிச்சைக்காரனும் அப்படிச்செ
ய்த மாத்திரத்தில் புதிய தங்கநாணய
மொன்று பொத்தென்று கீழே விழக்கண்
டாள் பணமென்றால் பிணமும் வாஸயத்தி
ற்கு மல்லவா? ஏழைப் பிச்சைக்காரனும்
ஆவதுடன் அப்பணத்தைப்பெடுத்துக் கொள்
ள்ப்போக, சைத்தானும் பொறு பொறு! நீ
ஆத்திசுக்குப் பட்டிற்றுக்கிறாயா? அதில் அவ
சரப்பட்டேன் என்று சொல்லிப் பிழைக்கிறதே நீ
இந்தத் தங்க நாணயத்தையும் எடுத்துக்கொ
ள்ளலாம்; தவிர நினைத்தபொழுது தங்க நா
ணயங்களை அடைப் ஹேதுவான இந்த அற
த்தையும் உனக்கே தருவேன். இவ்வரத்தில்
இன்னொரு மகிழையுமுண்டு. உனக்கு யாரா
வது சத்திருக்கிறிருந்தால் இவன் “உதட்
ட்டரவு” என்று சொல்லி அரத்தை விட்டு
கிட்டால் நீ திருப்ப் என்கைக்குவா என்று
சொல்லும்வகையில் அவன் உதட்டை அறு
த்துப் புண்படுத்தும் என்று சொல்ல, அப்பிச்
சைக்காரனும் “அப்பா; நீ மஹாஜனாயிருப்
பாய் எனக்கு தரித்திரம் நீக்குவதும் தவிர
மேல் விதியில் ஒரு செட்டியிருக்கிறான் அவ
னொரு பணக்காரனோயி அவன் ஒரு நாளை
யும் பிச்சையளித்தான் என்பதில்லை, அவனை
தண்டிக்கவேண்டுமென்ற கிருப்பம் வெரு
நாளாய் எனக்குண்டு. நீ இந்த அரத்தை என
க்குத் தந்தருள்வாயானால் எனது காரியம்
முற்றிதும் கைகடமென்றான். இதைக்கே
ட்டு சைத்தானும் இவ்வலகத்தில் ஒருவன்
மற்றொருவனுக்கு பிரதிப்பலனைக்குவது
உபகாரம் செய்வதில்லை ஆகையால் நீ இவ்வ
ரத்துக்குப் பதிலாக எனக்கென்ன தருவாய்

என்றகேட்ட, அப்பிச்சைக்காரனும் “அப்பா
நானே பரம ஏழை உனக்கு கொடுக்க என்னி
டத்தில் என்ன இருக்கிறது. என் தரித்திர
த்தைத் தவிர என்னிடத்தில் வேறொன்று
மில்லை. வேண்டுமானால் நீ அந்த பெடுத்துக்
கொள். நீ அரத்தை எனக்குக் கொடுப்பதால்
இது வரையில் என்னோழியிருந்த தரித்தி
ரமோ அநியாயமாய் சித்திப்போம். ஆகையால்
அப்படியிப்போகாமல் அதை உனக்குக்
கொடுப்பது எனக்கு மிகவும் திருப்திகரமா
னதே.” என, சைத்தானும் இவ்வசனத்தைக்
கேட்டு நகைத்து “அப்படியா! ஏன் ஒளிக்கி
றாய்! தரித்திரத்தைத் தவிர உன்னிடம் ஒன்
றுமில்லையா? அப்படியானால் உன் தோழி
யை தரித்திரம் எப்பொழுதும் உன்னோடு கூட
வே இருக்கட்டும், நான் போகிறேன்” என,
அப்பிச்சைக்காரன் அப்பா கோபித்துக்கொ
ள்ளாதே நான் தமாஷுக்குச் சொன்னேன்.
இவ்வரத்துக்கு பதிலாக நீ என்னிடமிருந்து
என்ன பிரதிப்பலனை விரும்புகிறாய்? என்னால்
கூடியது எதுவானாலும் செய்யவாவது கொடு
க்கவாவது தயாராயிருக்கிறேன்” என்று சொ
ன்னான். சைத்தானும் அப்படியானால் நான்
காலமே, நான் உளது குடிசைக்குவருமிறேன்
அப்பொழுது நேரில் பேசிக்கொள்ளலாம்
என்று சொல்லிப்போய்கிட்டான். பிச்சைக்
காரனும் தனது குடிசைசேர்ந்ததும் இராழுழ
வதும் தான் அடைப்புப்போகும் திரவியத்தை
செலவழிப்ப. தெப்படியென்றும் தனது சத்
துருக்கன், யாப்பாவா, சிட்டிக்க வேண்டுமெ
ன்றும் பேசத்துக்கொண்டிருந்தானே ஒழிப
கண்ணமர்த்தானில்லை. பொழுதுவிடிந்ததும்
தனது நகரில் நேற்றுத் தான்கண்ட மனிதன்
விற்பு கொண்டிருக்கக் கண்டு திகைத்தான்.
ஏனெனினி ராத்திரிபடுக்கப்போகும்பொழுது
கதவை நன்றாகத் தாளிட்டிருக்க அவன் எப்
படி உன்னேவந்தான் என்பது அவனுக்கு
ஆச்சரியத்தை புண்டாக்கிற்று. அம்மணி
தனைக் கதவு தாளிட்டிருக்க நீ எப்படி உன்
னேவந்தாய் என்று கேட்ட, அவனும் பைத்தி

யத்தாரா நீ நேற்றிரவு திரவியத்தையும் சத்
துருக்களை தண்டிப்பதைப்பற்றியும், நினைத்
துக்கொண்டு புத்திமாராட்டத்தால் கதவை
நன்றாகத்தாளிடவில்லைபென, அதற்கு பிச்
சைக்காரன் ஒருக்காலுமில்லை நான் நன்றாக
கதவைத்தாளிட்டது எனக்குத் தெளிவாக
ஞாபகமிருக்கிறது. நீ ஒரு அசாத்தியமான
மனுஷன். கைகாரப்பேர்வழி இருக்கட்டும்.
அரம் எங்கே? என்னால் ஆகவேண்டியதென்
னவேன்றுகேட்க, அம்மனிதனும் அப்படி
கஷ்டமான தொன்றுமில்லை. ஒரு சிறிய
உடன்படிக்கைக்கு நீ உடன்பட்டு கையெழு
த்துப்போட வேண்டியதுதான் என, அதற்கு
பிச்சைக்காரன் என்ன உடன்படிக்கையெ
ன்றுகினவ, அம்மனிதன் தான் தயார்செய்து
கொண்டெவந்திருந்த ஓர் பத்திரத்தை அவன்
கையில் கொடுத்தான். அவனும் அதைப்படித்
துப்பார்ந்து பார்த்து அம்மனிதன் முகத்
தை நோக்கினான் அம்மனிதனும் என்ன
இவவுடன்படிக்கைக்கு கையெழுத்துச்
செய்ய உனக்கிஷ்டமிருந்தால் இதோ அரம்
உன்னுடையது: நீ மகரபிரபுவாக ஆகலாம்
“இந்திரனும் எதிரில்லை. சந்திரனும் நிகரி
ல்லை என” வரமுலாம். தவிர இதுவரையில்
உனக்குப் பிச்சையிடமாட்டேனென்றவர்க
ளையும் உன் மனம் ஆறுதலடையும்படி சுகழிக்
கலாம், இல்லாவிட்டால் நான்போகிறேன். நீ
உனது நரித்திரத்தையும் சத்துருக்களது
நித்தனைகளையும் அனுபவித்துக்கொண்டிரு,
என்றுசொல்லிப் போக எத்தனிக்க, பிச்சைக்
காரனும் அவனது கைகளைக் கெட்டியாய்ப்
பிடித்துக்கொண்டு “அப்பா வாய்ச்சொல்போ
தாதா தஸ்தாவேஜ் என்னத்திற்கென்று” கே
ட்க, அவனும், “அப்படியல்ல இந்தக்கெட்ட
உதைத்தில் வெண்ணையும் கருப்புமான உடன்
படிக்கைக்குச் சமானமானது ஒன்றுமில்லை”
என, அப்பிச்சைக்காரனும் பேனு இல்லையே
யென தன் ஜோப்பினின்றும் ஒன்றை எடுத்
துக்கொடுக்க, இவ்விவண்ணமே என்றகேட்க

அரத்தால் உதட்டை ஒருதாம் ராவச்சொ
ல்லி அவ்வுதட்டினின்று வடிபும், சத்தத்தில்
பேனுவை தோய்த்து உடன்படிக்கைக்கு கை
யெழுத்து வங்கிக்கொண்டு அரத்தையும்
உதட்டின் காயம் ஆரவேண்டியதற்கு ஒரு
சுமிறுமையையும் கொடுத்துவிட்டுப் போய்
கிட்டான். பிச்சைக்காரனும் அரத்தினது
மகிமையால், பதேஷ்டமான திரவியத்தை
யடைந்து சத்துருக்களையெல்லாம் சிவந்தது
பெரியமாளிகை ஒன்று கட்டிக்கொண்டு எப்
பொழுதும் ஒரு சோப்பாவின் பேரில் படுத்துத்
துக்குவதும் எழுந்து உட்கார்ந்து அருகினு
ள்ள மேஜையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும்
ஆக்ராதிகளை யதேஷ்டமாய் தின்றுசாரா
யங்களை புட்டி புட்டியாய் குடித்துக் குருட்டு
குடிப்பதனை உண்டாகும் புகைவாற்றி மேக
ங்களால் குழப்பட்ட ஒரு மாம்ஸபர்வதமாய்
20-வருஷகாலம் கிளங்கினான். ஒருநாள் கிடி
யந்தாலையில் ஒருமனிதன் மாளிகைக்குள் வர
த்தனிக்கையில் வாசல்காரரும் சேவகன்,
“யாரது! உள்ளேபோகிறது போகக்கூடாது”
என்று தடுக்க, அம்மனிதன் அவனைக்காலால்
ஒரு உதை உதைத்து காலால் நிழ்ப்வீணத்
தலைபால் நிழ்பவலுய்ச்செய்து உள்ளேபோய்
விட்டு எஜமானுரிடம் “ஐயரவாள் எழுந்திரு
க்கலாம் வருஷம் 20-சரியாப்போய்விட்டது.
இனிமேல் உமக்கு நீ எழுதிக்கொடுத்திருக்
கும் உடன்படிக்கையின்படி நமது தேசமா
யை நரகத்தில் வாசம்” என்றுசொல்ல, நமது
மாம்ஸபர்வதம் கைகளால் புகையை விலக்கி,
வந்திருந்த மனிதனை ஏற இறங்கப்பார்த்து
“என்ன? எழுந்திருக்கவா? உன்னோடுகூட வர
வா? எனக்கு நரகத்தில் வாசமா? என்ன
தாரியம் உனக்கு? அரமே இவன் உதட்டை
ராவு என்று சொன்னமாதிரித்தில் அரமும்
ஒரே புரய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து அம்மனிதன்
உதட்டை கெளவிக் கொண்டு கிழாமல் அறு
த்து இரத்தக்களமாகச் செய்ய, அம்மனித
னும் வேதனைபொறுக்க மாட்டாமல் காலி

ஊல் நிற்கிறதோ தலையினால் நிற்கிறதோ என்பதும் தெரியாமல் மிகவும் ஹீனஸ்வரமாய் மன்னிக்கும்படி. கேட்க, மாம்சபர்வதமும் கொஞ்சமேனும் சுகிரக்கம் பச்சாத்நாபயில் லாமல் என் உடன்படிக்கையை இப்படித்தான் என்று கையை நீட்ட அம்மனிதனும் அதைக் கொடுக்க, வாங்கி துண்டுதுண்டாய்க் கிழித்து அவ்விடம் உரிந்துகொண்டிருந்த ஆடுப்பிற் போட்டு பொசிக்கிவிட்டு இப்பொழுது நீ போகலாம்; முன்னமேயே உம்மை மாத்நிரம் அரத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டிய ஏற்பாட்டைத் தடிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. இவ்வாறு நமது உடன்படிக்கைக்கு ரூபகக் குறிப்பாக எனிடம் இருக்கட்டுமென, அம்மனிதன் நீ இதைப்பற்றி எனது உதட்டினின்ற அரத்தை விடுவிக்கு முன்னமேயே யோசித்திருக்கவேண்டியது. தஸ்தாவேஜ் போய்விட்டபடியால் நமது உடன்படிக்கையும் ரத்தாய்விட்டது என்று சொல்லி அரத்தோடு தன்னு நாட்டுக்காற்றுகிய கெந்தகப்புகையாக மறைந்துபோனான் என்பது.

எல்லாவற்றிற்கும் ஊருக்குப்போய் யோசனை செய்து தீர்மானிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி ஊர்வந்து சேர்ந்தான்.

எம். என். கணேசய்யர்.

EXTRACT CHILLIES. மினகாய்.

இந்து மதக்கொட்பாளருளினபடி திருமுந்திகளின் பி எப்படிப் பிரபஞ்ச காரியங்கள் செவ்வையாக நடத்தேறிவரமாட்டாதோ அப்படியே அம்மஸ்வரூபமான உபயோகியும், விஷ்ணு ஸ்வரூபமான புரீயின் பிதும், ருத்திர

ஸ்வரூபமான மினகாயின் பிதும் நாமுண்ணு முணவுருசியுள்ளதாகாது. ருத்திராம்சத்திற்கு எப்படி கரோமும் தீக்ஷண்ணியமுமுன தென வினைக்கப்படுகிறதோ அப்படியே மினகாய்க்கும் காரமதிகரித்து நிற்கிறது.

இக்காரமே நாம் சாப்பிடுகிற போஜனத்துடன் உட்சென்று, வாயிலும் வயிற்றிலுமுறுகிற ஜீரண நீரை அதிகரிக்கச்செய்து, ஜீரணசக்தியில்லாதவர்களுக்கும் அந்தச் சக்தியை விருத்திச்செய்கிறது. அதிகமாக மினகாயை உபயோகிக்கிறவர்களுக்கு அஜீரணமும், வாயு உபத்திரவமும் நேருவது அரிது. அஜீரணத்திற்கு இடங்கொடுப்பதே வயிற்றுக்கழிச்சல், பேதி, சக்திக்குறைவு, வார்தி, அக்கினி மந்தம் முதலிய பல வியாதிகளுக்குக் காரணமென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் 'அளவிற்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷமும்' என்பதை யுன்னிச்சற்று அதிகமாகவே மினகாய்க்காரத்தை போஜனத்தில் உபயோகிப்பது பலவிதங்களில் நன்மை பயப்பதே. மினகாய்க்கும் இவ்வித சக்திகளிருந்தபோதிலும் நாம் இப்பொழுது எடுத்துக்கொண்டது மினகாயைப்பற்றி மட்டுமாதலால் அதைப்பற்றி ஒருவாறு இங்கே கூறுவோம்.

நமது தென் ஜல்லாக்களில் சிற்றில் விடங்களில் தவிர அநேகமாய் மினகாய் சாகுபடி செவ்வையாய்க்கவனித்துச் செய்யப்படுகிறது. ஜப்பான் தேசத்தில் இந்தச் சாகுபடி வெகு சிரத்தையுடன் செய்யப்படுகிறது. செடிகள் 5 அடி உயரமும் அதற்குத்தகுந்த அளவு இடைக்களைகளுடன் வளர்ந்து காய்கள் ஆறுமாதல் ஒன்பது அங்குலநீளமும் முன்றற்குலச்சிறைவு முள்ளனவாய், முதலில் பச்சைநிறமும், பிறகுமஞ்சள்நிறமும், கடைசியில் இரத்தவண்ணமுள்ள பழங்களுமாய் மாறிக் காட்சித்துள்ள விதைகள் நிறைந்து மினகாய் ஒவ்வொன்றும் ஒருதோலாநிறையுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. இதற்குக் காரண

மென்னைவென்றுபார்க்கும்பொழுதுஜப்பானியர்கள் நல்ல ஜாதி விதைகளை மட்டும் சேகரித்துவைத்துக்கொண்டுபயிரிடுவதுடன், பூமியை ஒன்றையடி யாமும் திருப்பிப்புறட்டி, சத்துள்ள மடிக்பளருக்களையிட்டி, களைகளையடிக்கடி பிடிக்கி பெறிந்து, செடிகளில் உற்பத்தியாகிற பூச்சி புழுக்களையகற்றிக் காப்பாற்றுவதே பென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. ஜப்பான் தேசத்தில் தோட்டக்காட்சிகளில் பயிர் செய்யப்படுகிற செடிகள் இரண்டு வருஷம் வரையில் நல்ல பலனைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறதாகத் தெரியவருகிறது.

தென்னிந்தியாவில் பயிர் செய்யப்படுகிற கிற்சில் மிளகாய்களைப்பற்றி யிப்பொழுது பேசுவோம்.

1. (New Celestial) நீளமிளகாய்.—இது இரண்டங்குல முதல் நான்கங்குலம் வரை நீளமுள்ளது. காய்களில் விதைகள் அதிக சொற்பமாயிருக்கும். அதிக காரமுள்ளதன்று செடிகள் கூடியவரையில் உயர்ந்து செழித்து வளரும். அனேகமாய்ச்செடிகளில் காய்கள் கீழ்நோக்கித் தொங்கும். பழங்கள் நன்றியக் காய்ந்தபிறகும் சிவப்பாகவே யிருக்கும்.

2. (Red Clester) குட்டைமிளகாய். இது ஒரு அங்குலத்திற்கு அதிகமாய் நீண்டராது. ஊனில் கர்மையாயிருக்கும். விதைகள் அதிக காரமுள்ளது. செடிகளில் காய்கள் மேல் நோக்கி நிற்கும். கீழ்நோக்கிக் காய்க்கின்ற செடிகளுமுண்டு. இதன் பழங்களும் காய்ந்தபிறகு சிவப்பாகவிருக்கும்.

மேற்கூறிய இரண்டு ஜாதி மிளகாய்களும் கோயமுத்தூர் ஜில்லா பல்லடம், தாராபுரம் தாலுக்காக்களிலும், சேலம் ஜில்லா ஒரூர் தாலுக்காவிலும் ஏராளமாய்ப் பயிரிடப்பட்டபோதிலும், பூமியைப் பக்குவப்படுத்துவ

தம், எருமீடும் மாதிரியும் சிறந்ததாகக்கூற முடியவில்லை. ஒரு சேகரிக்கும் விதம் இவ்விடங்களிலுள்ள மூடிகளுக்கு இன்னும் நன்றாகத் தெரியவில்லை. இந்த மிளகாய்களே வறட்டுமிளகாய் செய்யப்பட்டுப் பலபக்கங்களுக்கு ஏற்றமதி செய்யத்தகுந்ததாயிருக்கிறபடியால், இவைகளிலிருந்து நல்ல விதைகளைச் சேகரித்துப் பயிரிட்டால் வெகுலாபங்கிடைக்கும்.

3. (Monstrosus) தோன்னை மிளகாய்.—இது இரண்டு அல்லது மூன்றங்குல நீளமுள்ளதாயும் இரண்டு அல்லது மூன்றங்குலச் சுற்றளவுள்ளதாயுமிருக்கும். இதில்விதைகள் அதிகமாயிராது. காய்கள் நன்றாக முதிர்ந்து பழுத்தாலும் சிவப்பு வர்ணமடைகிறதில்லை. காயாக உபயோகிக்கவும், வற்றவிடவும் தகுந்தது. வறட்டுமிளகாய் செய்வதற்கு அவ்வளவாகத் தகுந்ததன்று. இதில் காரம் மிதமாயிருக்கும்.

4. (Colden'dawn) எருதுமுக்குமிளகாய்.—இது ஒரு அங்குலத்திற்கு அதிகமாய் நீண்டராது. ஆனால் சுற்றளவு மூன்றங்குலம் வரையிலிருக்கும். விதைகள் அதிகமாயிருப்பதால் காரமுமதிகமாயிருக்கும். இந்த மிளகாய் காயாகவிருக்கும்பொழுது பச்சையாகவும், கருப்பாகவும், வெண்மையாகவுமிருக்கும். இந்த ஜாதி மிளகாய்களும் நன்றாய் முதிர்ந்து பழுத்தபோதிலும் சிவப்பு நிறத்தையடைவதில்லை. இதை வேகவைத்துவறட்டுமிளகாய் செய்யப்படுகிறது. ஊறுகாய், வற்றல் முதலியவைகள் செய்வதற்குத் தகுந்தது.

5. (Sweet Mountain) கோட மிளகாய்.—இதுவும் ஒரு அங்குலத்திற்கு அதிகமாய் நீண்டிருப்பதில்லை. நான்கு அங்குலம் வரையில் சுற்றளவுள்ளதாயிருக்கும். மேல் தோல் சிவப்பு வர்ணத்தையடைகிறது. இது வறட்டு

மின்காய் செய்யவும் வற்றல், ஊறுகாய் முதலியனவகன் செய்யவும் தகுந்தது. மித்மானகாரமும் அரைத்தித்திப்புமுள்ளதாகையால், காயாக உபயோகிப்பதற்கு யாவரும் ஆவல்கொள்வார்கள்.

3-4-5-வது ஜாதி மின்காய்கள் சேலம் ஜில்லா நாமக்கல், ஆற்றார் தாலுக்காக்களில் செவ்வையாகப் பயிர் செய்யப்பெட்டாலும், இதரவிடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யத் தகுந்தவனவு பயிர் செய்யப்படுவதில்லை.

6. (Elephant's Trunk) யானைத் துதிகை மின்காய். இது நான்கு முதல் ஆறங்குல நீளமும், மூன்றுமுதல் நான்கங்குல சுற்றளவுமுள்ளது. மின்காய் யானைத் துதிகைக் போன்ற வளைவுள்ளதாய் விதைகள் நிறைந்து காரமும் அதிகமாயிருக்கும். நிறம் காயில் பச்சையாகவிருந்து, முதிர்ந்துபழுந்தவுடன் சிவப்பு நிறமுள்ளதாகும். இதைவிடச் சிரேஷ்டமான மின்காயில்லைபென்றே கூறலாம். சென்னையில் நடந்த கண்காணி சபையில் இவ்விதமான ஏழங்குல நீளமுள்ள மின்காய் காண்பிக்கப்பட்டது. செடியில் இந்த ஜாதி மின்காய்ப்பழங்கள் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க வெகு அழகாயிருக்கும். இது வறட்டு மின்காய் செய்வதற்கும், மற்ற விதமாய் உபயோகிப்பதற்கும் தகுந்தது. செங்கற்பட்டு ஜில்லா காலுசுபுரத்தில் இந்தகைய மின்காயைக் காணலாம்.

7. (Marble) உருண்டை மின்காய். இது பெயருக்குத் தக்கபடி கோலிகளைப்போல உருண்டையாயிருக்கும். விதைகள் நிறைந்திருக்கிறபடியால் காரத்திற்கு சொல்லவேண்டியதில்லை. செடிகளில் அபரிமிதமாய்க் காய்க்கும். ஒரு செடியில் இரண்டபடி காய்களுக்கு அதிகமாகப் பரிக்கலாம். காய்கள்முதிர்ந்து பழுத்தால் சிவப்பு-நிறத்தை யடைகிறது. வறட்டு மின்காய் செய்யத் தகுந்ததென்பதில் தடையிலலை. இது கோலமுத்துர் ஜில்லா கலாமடை அன்னார், கோவில்

பாளையம் முதலிய விடங்களில் பயிர் செய்யப்படுகிறது.

8. (Needle) ஊசிமின்காய். அல்லது ஜீனி மின்காய், இது பெயருக்குத் தக்கபடி அதிக கிறிப்பதாயும், ஊசியினால் குத்தினாற்போன்ற காரமுடையதாயிருக்கும். இந்த ஜாதி மின்காய்ச் செடிகள் சிற்சிலர் வீட்டுக் கொல்லைகளில் மட்டும் ஒன்றிரண்டு தென்படுகிறதேபன்றி, தேரட்டங்களில் அதிகமாகப் பயிர் செய்வதைக்காண்பது அரிது. பயிர்செய்து வர்த்தகப்பொருளாக்கப் பட்டால் நல்ல இலாபகரமானதென்பதில் தடையிலலை. பெரிய ஜாதி மின்காய்களில் பத்து உபயோகப்படுத்தும் பதார்த்தத்திற்கு, ஜீனி மின்காய் இரண்டு உபயோகிப்பது போதுமானதாக இருக்கும்.

இப்படியே இன்னும் பலவிதமான மின்காய்களுமுண்டு. மின்காய்கள் அனேகமாய் இனக்கமான கருமணப்பாதுகான் பூமிகளிலும், ஆற்றுவெள்ளத்தினால் வண்டல் படியப்பட்ட பூமிகளிலும், ஊற்றுத் தண்ணீர் மாய்ச்சி சாகுபடி செய்யப்படுகிற பூமிகளிலும் நன்றாகவிளையும். அனேகமாய் ஏப்பிரால்மாதம் மத்தியிலும் நூன் மாதக்கடைபிடியிலும் நூற்று நடுவது பலனைத் தரத்தக்கது. நன்றாய் மட்கிப் பூட்டெருவும் மண்ணுக்க ண்று, தரையில் அணையடிவார்ப்பும் நிதாண்டி பெரித்து மேற்படி மண்ணைக்கொட்டி, தரை மட்டத்திற்குமேல் அரையடி உயரமிருக்கும் படியாகப் பாந்திசெய்து நல்லஜாதியானவிதைகளில் நல்லவிதைகளைமட்டும் எடுத்து விதைக்கவேண்டும், நூற்றுக் நூற்றுக்குள்ளாவாரம் வளர்த்தவுடன் பெயர்த்து, செவ்வையாக எருவிடப்பட்ட பூமியில் இரண்டடிக்கு ஒரு குழியிதம் செய்து அவைகளில் எருக்கலந்தமண்ணைக் கொட்டிமுடி, நூற்றுக்கொடவேண்டும். இந்த நூற்றுக் ஒரடிவாரம் வளர்கிற கரையில் வாரத்திற்கு இரண்டேடையையும், வளர்த்த பிறகு வாரத்திற்கு ஒரு

தடவையும் தண்ணீர் பாய்ச்சித் துற போது மானது. செடிகளில் காய்கன்கள் காப்படுகிற வரையில் களைச் செடிகளை அடிக்கடி பிடிங் கிப் பூயினைக் கொத்தி, செடிகளின் அடித் தண்டுகளுக்கு மண்ணை அணைக்கவேண்டும். செடிகளின் காய்கள் முதிர்ந்து பழுக்கத் தொடங்கியவுடன் பழங்களைமட்டும் பரித்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப் பரித்துக்கொண்டேவந்தால் செடிகளில் கிண்டும் குறைந்தது ஐந்து மாதகாலம் பலனையடைபவரம்.

திறமான விதைகளைச் சேகரிக்க எண்ண முள்ளவர்கள் சில செடிகளை விதைக்கென்பதாகக் குறிப்பிட்டு, அவைகளில் பிஞ்சுகள் வெளிப்பட்டவுடனே, செடி பொன்றுக்கு 10, 12 காய்கள்கீதம் முதிர்விட்டு மற்றவைகளை செடிகளுக்குத் தளிக்களுக்கும் பழுதின்றிக் கொய்துவிடவேண்டும். அப்படிச் செடிவதால் செடிகளில் விடப்பட்ட காய்கள் மட்டும் நன்றாகப் பருத்து முதிர்ந்து பழமாகும். அப்பழங்களைக் காய்ப்பு முறிந்து போகாமற் கொய்து, காற்றுள்ளவிடத்தில் கட்டித் தொங்கவிடவேண்டும். நன்றாகக் காய்ந்தபிறகு எடுத்துப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு, விதைக்கும் நருணத்திலே தான் அப்பழங்களை உடைத்து விதைகளை எடுக்கவேண்டும். அப்படி விதைகளை எடுக்கும்பொழுதும் உட்சத்தில்லாத விதைகளை நீக்கி நல்ல விதைகளைமட்டும் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு விதைக்கவேண்டும். பழங்கள் உலர்ந்தவுடனேயே விதைகளை எடுத்து வைப்பது நல்லதன்று.

3-4-5-6 வதாகக் கூறியஜாதிகாய்களைப் பழமாவதற்கு முந்தியே பரித்து விற்றால் அதிக இலாபங்கிடைக்கும். 6-வது ஜாதி மிளகாயை வறட்டுமிளகாய் செய்தாலும் விசேஷ இலாபம் கிடைக்குமென்பதில் தடையிலலை.

3-4-5-வதாகக் கூறப்பட்ட மிளகாய்களை நாமக்கல் தாலுக்காவில் 20-டிசமல் பூமியில்

செய்வையாக எருவிட்டுப் பயிர் செய்துபார்த்ததில் மக்கைமிளகாயினால் 47-ரூபாயும் வறட்டுமிளகாயினால் 15-ரூபாயும் கிடைத்திருக்கிறது. செலவோ அதிகமொற்பம். இப்பச்சைக்காய்களை விலைகொடுத்து வாங்கும் பொருட்டுச் சிலர் எட்டுமணம் தூரத்தில் இது சரூபடி செய்யப்பட்டிருந்தோட்டத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

தோட்டச் சாகுபடி செய்கிறவர்கள் இவ்விதமான மிளகாய் விதைகளைச் சேகரித்துப் பயிர்செய்தால் விசேஷமான இலாபமடையலாம்.

ஸ்ரீ வானிலாவலினி.

டி. ஸி. வெங்கட்ரமணய்யர்.

விசேஷ குறிப்பு.

தேவாங்கத்தாரின் மகாசபை.

கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் தேவாங்க வருப்பாரின் மகாசபை ஆரம்பமாயிற்று. இவர்களில் பெரும்பாலானர் கெசவு தொழிலையே ஜீவனாதாரமாய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். சிலர் வித்யாப்யாஸம் செய்து உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் அகேர் விதேச பாவையாகக் கந்தவர்களல்ல. கோயமுத்தூருக்குள் வுமார் 3,000 வீட்டுக்காரர்கள் தேவாங்க ஜாதிபராயிருக்கின்றனர். 2,000 மக்கங்களிருக்கின்றன. மேல்காட்டிலிருந்து வரவழைத்த மக்கங்கள் 200 என்று தெரிகிறது. உயர்த்த தல்களால் கல்வதுணிகளை செய்கின்றனர். மனிதனுடைய உசிப்புக்கு உத்தமமான துணிகளை இவர்கள் செய்து கொடுப்பார்கள். இவர்கள் தற்போது தங்களுடைய கிரேயோபி விருத்தியைப்பாடி ஒருவழை கூறுனார்கள். ஸபையின் உத்தேசம்:—

தேவாங்கத்தாரின் குழந்தைகளுக்கு வித்யாதானம் செய்வது; மதவிஷயத்திலும், ஆன்மா விஷய ஹாரங்களிலும் இக்காலத்துக்கேற்றப்போல் மாற்றிக்கொள்வது; தங்கள் தேவஸ்தான விஷயமாய்

சீர்திருத்தம்; சண்டை, வியாஜ்யம், கலீகங்களுண்டானும் தங்களுக்குள்ளே நியாயம் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக ஒரு பஞ்சாயத் ஏற்படுத்தவது. இந்தக்கையவைபெற்று அந்த வருப்பாசெல்லாம் மெம்பராய்ச்சேரவாமென்றும், பணம் அவசியமில்லாமென்றும், மேல்விசாரணைக் கமிட்டியில் 90 மெம்பர்களுக்குக் கலாமென்றும் விதாயகம் செய்யப்பட்டது. Mr. கஞ்சப்ப செட்டி, Mr. N. சிரிய செட்டி, Mr. வெளிவாட்செட்டி முதலியவர்கள் செக்டரிக்களாய் நியமனம் பெற்றனர். லிமிட்டெட் கிரொகரிஜி என்ற தனியாகியிருந்த பரங்கே இந்த ஸ்பெயின்பண்டகட்டிவரும்.

மூன்று தேவாலயங்களும், ஒரு சந்திரமும் இவர்களுக்குச் சொந்தமானவை. இதுவரை செலவு செய்து மேல்விசாரம் கட்டித்தந்தார்கள். இவைகளின் செலவு, அதிகாரங்களை யாரும் கவனித்ததில்லை. ஷே. ஸபையார் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஸபையாரின் அபிப்பிராயப்படி இனிமேல் தர்மகாரியங்களை கட்டத் வேண்டும். தங்கள் மக்களுக்கு வித்தையிலேயே என்று மகா ஸபையார் வருத்தமுற்று சம்பளம் வாங்காமல் எவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்பது அபிப்பிராயப்படி. ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர். தேவாலயங்கள் என்று பாடசாலைக்குப் பெயர். 5 வயது முதல் 12 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு வித்தை கற்பிப்பார்கள். ஒவ்வொரு வயதும் எவ்வாறாயினும் இங்கிலிஷ் படிக்கவேண்டும். பணம் சேர்த்தால் ஹைஸ்கூல் ஏற்பாடாகும். வம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு பாஷைகளைக் கற்பிப்பார்கள். எல்லா குழந்தைகளும் பிடித்தேரோடுமென்ற கிரிப்பந்தம் செய்யார்கள். இந்த ஏற்பாட்டைக் கவனிக்க ஒரு கமிட்டி சிபியிச்சுப்படிருக்கிறது. இவர்கள் ஸ்கூல் கட்டுவதற்கும், ஸ்தானங்களை சேகரிக்கவும், உபத்தியாயங்களை நியமனம் செய்யவும், பணம் இவ்வளவாகிறதென்று கணக்கிட்டு மகாஸபைக்கு ரிப்போர்ட்டுண்ப வேண்டும்.

தேவாலயத்தாசியில் பூர்வீக வயத்கம், ஆசாரம் வியவஸ்தாக்களை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்ய யோசிக்கிறார்கள். புதிய வியவஸ்தாக்களில் தலைவியிடக் கெடுவதைப்பார்க்க வியவஸ்தாவிற்குத்தொகுத்துத் தவறாமல் நடப்பவர்களை விசேஷத்தால் திருத்தி உத்தம மார்க்கத்துக்குக் கொண்டுவர ஒரு கமிட்டி ஏற்பட்டிருக்கிறது. புத்தி கூர்ந்ததையைக் கௌரவம்

அவதேயமாய் கட்டதாம் மகாஸபையார் தங்களுக்குத் தொன்றும் கிஷ்கயை விதிக்கலாம். ரூபு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தலைமெடுத்திருக்கிறது. இதைக் குறைக்க வேண்டும்.

மூல்யவந்தர்களைப் பொறுக்கி ஒரு பஞ்சாயத் கூட்டினார்கள். கிரியினல் அபாத்தம், ராஜத்துரோகம் செய்தவர்கள் கோர்ட்டுகளில் விசாரிக்கட்டும். மற்ற வியாஜ்யங்களை எல்லாம் பஞ்சாயத்தார் விசாரணை செய்து தீர்ப்புசெல்லார்கள். இந்த தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் மகா ஸபையாருக்கு அபிப்பிராயம்.

செலவுதொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக சில வந்தர்கள் வம்ஸத்தர்களை செலவாளிகளை ஒரு கமிட்டியாய்ச் சேர்த்திருக்கின்றனர். புதிய மக்கங்களை உபயோகப்படுத்தி செலவு கார்த்தகர்களுக்குக் கைக்க அவர்களின் அபிப்பிராயம் கரைத்துக்கொடுக்க வேண்டும். தூவல் சபைமேற்றவது, பட்டடவண்ணம், பாட்டைகளில் தூப்பது இப்பாதிக்களை அபிவிருத்தி செய்வது அவசியம். வீட்டில் ஸ்கூல்கள் தூவ் திரிப்பது, சாயம் போடுவது, மற்றுள்ள காரியங்களைச் செய்துதரவேண்டும்.

இந்தக்கைய காரியங்களுக்கு திரவியம் அவசியமென்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். மகாஸபையார் ஒரு பணம் ஏற்படுத்தி தங்கள் ஜனத்தாரிடம் ஒத்தாவருல் செய்கின்றனர். வந்தர்கள் தங்கள் வேலாதேவியில் ஆறிகொருபாகம் கொடுக்கவேண்டும். கல்யாணகாலத்தில் கன்னியை, வரண்பக்கத்திலிருந்து 7½ ரூ. வரூல் செய்யப்படும். தீர்க்கதியாயிருப்பவர்களிடம் பணம் வாங்கமாட்டார்கள். இந்தக் கிரமத்தை அதிகரிப்பவர்களுக்கு தண்டதிரவியம் விதிக்கப்படும்.

இச்சபையின் மூலதனத்துக்கு 25,000 ரூ. வேண்டியிருக்கிறதென்று கூறி மகாஸபையார் சந்தாவெத்தார்கள். 24,975 ரூ. வரூலாயிற்று. சில பிரபுக்கள் ஏராளமாய்ப் பணவசூலிச்செய்திருக்கின்றனர்.